

การศึกษากลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ในการเรียนภาษาไทย
ของผู้เรียนชาวต่างชาติ

สารนิพนธ์

ของ

นุสรา มัตซูกิ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

มีนาคม 2551

การศึกษากลวิธีกำรจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ในการเรียนภาษาไทย
ของผู้เรียนชาวต่างชาติ

บทคัดย่อ

ของ

นุสรา มัตซูกิ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

มีนาคม 2551

นุสรา มัตฐิกิ. (2551). การศึกษากลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ในการเรียน

ภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: ผู้ช่วย

ศาสตราจารย์วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร, อาจารย์ญาณิสา บุรณะชัยทวี และ

อาจารย์ดร.สุกัญญา เรืองจรรยา

การศึกษากลวิธีการเรียนซึ่งประกอบด้วย กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ในการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อหาความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียน และเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียน รวมทั้งเพื่อศึกษาลักษณะการใช้กลวิธีการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จำนวน 3 คน และผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ จำนวน 3 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากผู้เรียนที่มีทักษะการฟัง พูด ระดับกลาง ถึง ค่อนข้างสูง โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Random) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถทักษะฟัง พูด และแบบวัดกลวิธีการเรียน Strategy Inventory of Language Learning (SILL) Version for English Speakers Learning a new Language Version 5.1 ของ รีเบคก้า อ็อกซ์ฟอร์ด แล้วนำผลที่ได้มาประมวลผลโดยหาค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความถี่การใช้กลวิธีการเรียนโดยตรงซึ่งประกอบด้วย กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทนของผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ คือ 3.6 หมายถึง ใช้กลวิธีการเรียนค่อนข้างมาก ส่วนกลุ่มผู้เรียนภาษาไทยที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่มีความถี่ 3.4 หมายถึง ใช้กลวิธีการเรียนบางครั้ง
2. กลวิธีการเรียนที่ผู้เรียนชาวต่างชาติทั้งสองกลุ่มใช้มาก เรียงจากกลวิธีที่มีความถี่มากที่สุดไปน้อย คือ กลวิธีปัญญา กลวิธีทดแทน และกลวิธีการจำ
3. ลักษณะการใช้กลวิธีพบว่า ผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีความถี่ใช้กลวิธีปัญญา 4.5 หมายถึง ใช้กลวิธีการเรียนนี้มาก สูงกว่าผู้เรียนภาษาชาวต่างชาติที่พูด

ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ที่มีความถี่ 3.7 หมายถึง ใช้กลวิธีการเรียนนี้ค่อนข้างมาก กลวิธีทดแทนเป็น
กลวิธีที่ผู้เรียนชาวต่างชาติทั้งสองกลุ่มมีความถี่การใช้เท่ากัน ระดับ 3.5 หมายถึง ใช้กลวิธีการเรียนนี้
ค่อนข้างมาก ความถี่การใช้กลวิธีการจำผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่มีความถี่
3.1 หมายถึง ใช้กลวิธีนี้บางครั้ง สูงกว่าผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่เพียง
เล็กน้อยที่มีความถี่ 2.8 หมายถึง ใช้กลวิธีนี้บางครั้ง เช่นกัน

A Study of Memory, Cognitive and Compensation Strategies Used by Non-Native
Speakers while Learning Thai.

AN ABSTRACT

BY

NUSSARA MATSUKI

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education Degree in Educational Linguistics
at Srinakharinwirot University

March 2008

Nussara Matsuki. (2008). *A Study of Memory, Cognitive and Compensation Strategies Used by Non-Native Speakers while Learning Thai*. Master's Project, M.A. (Educational Linguistics). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.

Advisory Committee: Assistant Professor Wannakarn Likitrattanaporn, Yanisa Buranachaitawee and Dr.Sukanya Ruengjarun.

The purposes of this study were to find out the frequency of use of the following language learning strategies—Memory, Cognitive and Compensation Strategies-- to compare the use of these language learning strategies and to study the characteristics of these language learning strategies. The samples-- three native speakers of English and three native speakers of Japanese— were selected by means of purposive random sampling. The research tools used were the Thai Language Proficiency Level Test and the Strategy Inventory of Language Learning (SILL) Version for English Speakers Learning a New Language Version 5.1 by Oxford, Rebecca. The data were statistically compiled according to arithmetic mean.

The results of the study showed that

1. The level of frequency of the language learning strategies according to SILL-- Memory, Cognitive and Compensation Strategies-- used by the native speakers of English was 3.6 which means that these strategies were generally used while the usage frequency of these strategies used by the native speakers of Japanese was 3.4 which means that these strategies were sometimes used.
2. It was shown that in this study the respective level of use of the three strategies were Cognitive, Compensation and Memory Strategy for both groups.
3. The characteristics of the language learning strategies used by foreign students were as follows: the level of Cognitive Strategy used by the native speakers of

English was 4.5, meaning this strategy was always or almost always used, while that used by the native speakers of Japanese was 3.7, meaning the strategy was generally used. The level of Compensation Strategy used by native speakers of English and Japanese was 3.5, meaning the strategy was generally used. The level of Memory Strategy used by native speakers of Japanese and English was sometimes used, with the native speakers of Japanese at a slightly higher level of 3.1, while the native speakers of English were 2.8.

การศึกษากลวิธีกำ จำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ในการเรียนภาษาไทย
ของผู้เรียนชาวต่างชาติ

สารนิพนธ์

ของ

นุสรา มัตซูกิ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

มีนาคม 2551

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือจากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้ที่เกี่ยวข้องหลายท่าน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านด้วยความเคารพอย่างสูง ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ อาจารย์ญาณิสา บุรณะชัยทวี และอาจารย์ ดร.สุกัญญา เรืองจรรยา กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ รวมทั้ง อาจารย์รุ่งฤดี แผลงศรี ผู้เชี่ยวชาญการสอบภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติที่ได้สละเวลาแสดงความคิดเห็น และให้คำแนะนำการสร้างแบบทดสอบความสามารถทักษะฟัง พูด ภาษาไทย

ขอขอบพระคุณ คุณเดวิด คุณเคน คุณเจอรี่ คุณอิซุมิ คุณยูกิโยะ และคุณทาเกะ ที่ได้สละเวลาให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์แก่การวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณพ่อคุณแม่ คุณธนาพร โภควินุลย์ รวมทั้งเพื่อนภาษาศาสตรศึกษาทุกคนที่สนับสนุน และให้กำลังใจ

คุณค่าอันพึงมีจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่คุณพ่อคุณแม่ และขอแสดงความระลึกถึงพระคุณครู อาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ วางรากฐานการศึกษาแก่ผู้วิจัยจนประสบความสำเร็จในการศึกษา

นุสรา มัตซูกิ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
2.1 กลวิธีการเรียนภาษา (Learning strategies).....	5
2.1.1 ความหมายของกลวิธีการเรียนภาษา.....	5
2.1.2 ความสำคัญของกลวิธีการเรียนภาษา.....	7
2.2 ทักษะฟัง พูด.....	9
2.2.1 ความหมายของทักษะฟัง พูด	9
2.2.2 ทักษะฟัง พูด กับกลวิธีการเรียน.....	9
2.3 แนวคิดกลวิธีการเรียนของผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จ.....	10
2.3.1 แนวคิดกลวิธีการเรียนของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จของ รูบิน(Rubin).....	11
2.3.2 แนวคิดกลวิธีการเรียนของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จของ โอมอลลี และชาโมต์ (O'Malley and Chamot).....	13
2.3.3 แนวคิดกลวิธีการเรียนของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จของ อ็อกซ์ฟอร์ด (Rebecca Oxford)	14
2.4 กลวิธีการเรียนและทักษะฟังพูด	21
2.5 แบบวัดกลวิธีการเรียนภาษา Strategy Inventory for Language Learning (SILL).....	24
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	25

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
2.6.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนภาษาในประเทศ	25
2.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนภาษาในต่างประเทศ	28
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	30
3.1 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	30
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	30
3.3 สถิติในการวิจัย.....	32
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	32
3.5 การจัดกระทำข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล	33
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34
4.1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย.....	34
4.2 การเปรียบเทียบความถี่ในการใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ของกลุ่มตัวอย่าง.....	36
4.3 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ลักษณะการใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ของกลุ่มตัวอย่าง.....	39
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	51
ความมุ่งหมาย.....	51
วิธีดำเนินการวิจัย.....	51
สรุปผลการวิจัย.....	53
อภิปรายผล.....	54

ข้อเสนอแนะ.....	60
-----------------	----

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม.....	62
ภาคผนวก.....	67
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	90

บัญชีตาราง

ตาราง

ห

น้ำ

1 การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนของ รุบิน โอมอลลี และชาโมต์ และ อ็อกซ์ฟอร์ด	11
2 ลักษณะการใช้กลวิธีการเรียนโดยตรงกับทักษะการฟัง พูด ตามแนวคิดอ็อกซ์ฟอร์ด.....	22
3 คะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถทักษะฟัง พูด ภาษาไทย ของกลุ่มตัวอย่าง.....	35
4 แสดงระดับความถี่การใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ของกลุ่มตัวอย่าง.....	36

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ ห

หน้า

1 การทำแผนภูมิความหมาย.....	15
-----------------------------	----

บัญชีตาราง

ตาราง

ห

น้ำ

1 การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนของ รุบิน โอมอลลี และชาโมต์ และ อ็อกซ์ฟอร์ด	11
2 ลักษณะการใช้กลวิธีการเรียนโดยตรงกับทักษะการฟัง พูด ตามแนวคิดอ็อกซ์ฟอร์ด.....	22
3 คะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถทักษะฟัง พูด ภาษาไทย ของกลุ่มตัวอย่าง.....	35
4 แสดงระดับความถี่การใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ของกลุ่มตัวอย่าง.....	36

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ ห

หน้า

1 การทำแผนภูมิความหมาย.....	15
-----------------------------	----

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ ห

หน้า

1 การทำแผนภูมิความหมาย.....	15
-----------------------------	----

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เมื่อเปรียบเทียบการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น หรือ ภาษาจีน ถือได้ว่าการเรียนการสอนภาษาไทยเริ่มได้รับความนิยมเมื่อไม่นานมานี้ การเปิดการประชุมปฏิบัติการเรียนการสอนในบริบทไทยศึกษา ปี พ.ศ.2544 ดร.ฉันทวิทย์ สุชาตินันท์ (2544) ผู้ช่วยปลัดทบวงมหาวิทยาลัยกล่าวว่า ความนิยมในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเริ่มมีมากขึ้นเห็นได้จากการเปิดสอนหลักสูตรการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติ และหลักสูตรไทยศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของไทย 25 สถาบัน ทั้งจากภาครัฐ และเอกชน เช่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นสถาบันการศึกษาแห่งแรกที่ได้เปิดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระดับปริญญาโท จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจัดโครงการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้จัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้กับนักศึกษาชาวต่างชาติทั้งในประเทศไทยและโครงการแลกเปลี่ยนกับมหาวิทยาลัยต่างประเทศ เช่น มหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น และมหาวิทยาลัยในประเทศเกาหลี เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีสถาบันสอนภาษาเอกชนหลายแห่งในประเทศเปิดการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติขึ้นเช่นกัน เช่น สถาบันสอนภาษา เอ.ยู.เอ และโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรมของศูนย์ส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) หลักสูตรการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติ และหลักสูตรไทยศึกษาไม่เพียงจัดขึ้นภายในประเทศเท่านั้น หลายประเทศในภูมิภาคต่างๆ ทั้งในทวีปเอเชีย ยุโรป อเมริกา และออสเตรเลีย กว่า 144 สถาบันได้จัดการเรียนการสอน เช่น มหาวิทยาลัยแห่งชาติออสเตรเลีย มหาวิทยาลัยฮันุก ประเทศเกาหลี และสถาบันสอนภาษาไทยของเอกชนในประเทศญี่ปุ่น

ความสนใจในการเรียนการสอนภาษาไทยที่มีมากขึ้น ทบวงมหาวิทยาลัยจึงพยายามพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้มาตรฐาน โดยจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง การเรียนการสอนภาษาไทยในบริบทไทยศึกษาระดับประเทศ ขึ้นเป็นครั้งแรก ระหว่างวันที่ 2-4 สิงหาคม พ.ศ. 2544 มีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ การประชุมสัมมนาครั้งนี้เปิดโอกาส

ให้อาจารย์ผู้สอน และผู้สนใจการเรียนการสอนภาษาไทยและไทยศึกษาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และร่วมแสดงความคิดเห็นเพื่อพิจารณารูปแบบเนื้อหาวิชาภาษาไทยในบริบทไทยศึกษาสำหรับชาวต่างชาติที่เหมาะสม ทั้งการพัฒนาเทคนิค กระบวนการถ่ายทอด และการพัฒนาสื่อการสอน ซึ่งข้อคิดเห็น และประสบการณ์จากการประชุมสัมมนาครั้งนี้นำไปขยายผลในการประชุมระดับภูมิภาคครั้งต่อไปในปีเดียวกัน ซึ่งจัดขึ้นระหว่างวันที่ 20 - 21 กันยายน พ.ศ.2544 ณ โรงแรมฟอร์จูน กรุงเทพมหานคร ครั้งนี้มีผู้แทนจากมหาวิทยาลัยจากต่างประเทศเข้าร่วมสัมมนาแลกเปลี่ยนทัศนะ และเสนอวิธีการสอนด้วย ตัวอย่างเช่น ผู้แทนจากมหาวิทยาลัยฮันุก ประเทศเกาหลี สถาบันไทยศึกษา มหาวิทยาลัยปักกิ่ง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน และศูนย์ไทยศึกษาแห่งชาติประเทศออสเตรเลีย จากสัมมนาทำให้ทราบว่าภูมิภาคเอเชียมีการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยอย่างมั่นคงมากกว่า 20 ปี การสัมมนาทั้งสองครั้งดังกล่าว เป็นผลให้ทบวงมหาวิทยาลัยพิจารณาให้ทุนอุดหนุนการจัดอบรมเชิงวิชาการนานาชาติแก่ศูนย์ไทยศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดการอบรมเชิงปฏิบัติการระดับนานาชาติ ระหว่างวันที่ 8 - 17 ธันวาคม พ.ศ. 2544 เรื่องการสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ จากการอบรมพบว่านักวิชาการส่วนใหญ่เริ่มให้ความสำคัญกับการปฏิบัติการในชั้นเรียน และยุทธวิธีการเรียนการสอนภาษาไทย และวัฒนธรรมไทยที่เน้นความเป็นระดับมืออาชีพมากขึ้น

ความนิยมในการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่มีมากขึ้น และการพยายามพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้มาตรฐาน จึงจำเป็นต้องมีการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาของผู้เรียน อัจฉรา วงศ์โสธร (อัจจุท วาจาสัตย์, 2533: 1 อ้างอิงจาก อัจฉรา วงศ์โสธร, 2525.) กล่าวว่า การศึกษากลวิธีการเรียนภาษาของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จสามารถช่วยพัฒนาการเรียนการสอน และเป็นแนวทางแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ อย่างไรก็ตามการเรียนการสอนภาษาไทยยังคงมีความจำกัด ศรีวิไล พลมณี (2545) ซึ่งเป็นทั้งผู้สอนและผู้ศึกษาการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศพบว่า การเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีลักษณะเฉพาะ และมีข้อจำกัด ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความสนใจและวัตถุประสงค์การเรียนรู้แตกต่างกัน การจัดการเรียนการสอนจึงควรจัดให้เหมาะสมกับความสนใจและวัตถุประสงค์การเรียนรู้เหล่านั้น เช่น เรียนภาษาไทยเพื่อการทำงานและธุรกิจ เพื่อการศึกษาต่อในเมืองไทย และเพื่อการใช้ชีวิตประจำวันในเมืองไทย แม้การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยยังคงมีความจำกัด และจำเป็นต้องมีการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาต่อไป แต่จากประสบการณ์การสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติ ผู้วิจัยพบว่า มีผู้เรียน

ภาษาไทยชาวต่างชาติบางคนมีความสามารถในการภาษาไทย ผู้วิจัยจึงสนใจว่าผู้เรียนเหล่านี้มีกลวิธีการเรียนอะไรที่ช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งน่าจะเป็นประโยชน์ต่อทั้งผู้เรียนอื่นๆ และครูผู้สอนภาษาไทย

เนื่องจากมีแนวคิดเรื่องกลวิธีการเรียนหลากหลาย การศึกษาครั้งนี้จะใช้แนวคิด และเครื่องมือวัดกลวิธีการเรียนโดยตรงของ อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990: 57 - 98) ซึ่งเป็นเครื่องมือวัดกลวิธีการเรียนที่ได้รับความนิยม กลวิธีโดยตรงเหล่านี้ประกอบด้วย กลวิธีการจำ (Memory strategies) กลวิธีปัญญา (Cognitive strategies) และกลวิธีทดแทน (Compensation strategies)

ผู้วิจัยเชื่อว่าการศึกษากลวิธีการเรียนของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาไทยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ เป็นแนวทางสำหรับทั้งผู้เรียนและผู้สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และยังหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายดังนี้ คือ

1. เพื่อหาความถี่การใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทนในการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่
2. เพื่อเปรียบเทียบความถี่การใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทนในการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่
3. เพื่อศึกษาลักษณะการใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ในการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศตระหนักถึงแนวทางการประยุกต์ใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน
2. เพื่อช่วยให้ผู้สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศตระหนักถึงแนวทางการแนะนำกลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน แก่ผู้เรียนได้เหมาะสม

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้วางขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จำนวน 3 คน และผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ จำนวน 3 คน
2. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้แนวความคิดกลวิธีการเรียนโดยตรง ของ อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) แบ่งกลวิธีการเรียนโดยตรงเป็น 3 กลุ่ม คือ กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน
3. เครื่องมือที่ใช้ศึกษากลวิธี คือ แบบวัดกลวิธีการเรียนภาษาของ อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) ชื่อ Strategy Inventory for Language Learning (SILL) Version 5.1 มีลักษณะใช้วัดความถี่การใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน แบ่งตามระดับความถี่เป็น 5 ระดับ คือ ระดับ 1 ไม่เคยใช้เลย ระดับ 2 ไม่ค่อยใช้ ระดับ 3 ใช้บางครั้ง ระดับ 4 ใช้ค่อนข้างมาก ระดับ 5 ใช้มาก

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กลวิธีในการเรียนภาษา หมายถึง พฤติกรรม การกระทำ ขั้นตอน หรือ เทคนิคเฉพาะที่ผู้เรียนใช้ ซึ่งผู้เรียนกระทำโดยรู้ตัว เพื่อช่วยในกระบวนการรับข้อมูลทางภาษา เก็บข้อมูล การระลึกข้อมูล และการใช้ข้อมูลทางภาษา
2. กลวิธีการเรียนโดยตรง หมายถึง กลวิธีของอ็อกฟอร์ด (Oxford, 1990) ซึ่งเป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการเรียน และการเข้าใจเนื้อหาภาษาเป้าหมาย แบ่งเป็นกลวิธีย่อย 3 กลวิธี คือ กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน
3. ผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ หมายถึง ชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และ ชาวต่างชาติที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่
4. เครื่องมือ หมายถึง แบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษาของ อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) ชื่อ Strategy Inventory of Language Learning (SILL) Version for English Speakers Learning a new Language Version 5.1 รวมทั้งฉบับแปลเป็นภาษาญี่ปุ่น
5. การใช้กลวิธีการเรียนภาษาไทย หมายถึง กลวิธีที่ใช้ในทักษะฟัง และพูด ในการเรียนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนำเสนอตามหัวข้อดังนี้

2.1 กลวิธีการเรียนภาษา (Learning strategies)

2.1.1 ความหมายของกลวิธีการเรียนภาษา

2.1.2 ความสำคัญของกลวิธีการเรียนภาษา

2.2 ทักษะฟัง พูด

2.2.1 ความหมายของทักษะฟัง พูด

2.2.2 ทักษะฟัง พูด กับกลวิธีการเรียน

2.3 แนวคิดกลวิธีการเรียนของผู้เรียนภาษาที่ประสบผลสำเร็จ

2.3.1 แนวคิดกลวิธีการเรียนของผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จของ รูบิน (Rubin)

2.3.2 แนวคิดกลวิธีการเรียนของผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จของ ไมเคิล เจ โอมอลลี

และแอนนา คูยล์ ซาไมต์ (O`Malley, J. Michael. & Chamot, Anna Uhl)

2.3.3 แนวคิดกลวิธีการเรียนของผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จของ อ็อกซ์ฟอร์ด

(Rebecca Oxford)

2.4 กลวิธีการเรียนรู้กับทักษะการฟัง พูด

2.5 แบบวัดกลวิธีการเรียนภาษา Strategy Inventory for Language Learning (SILL)

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนภาษาในประเทศ

2.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนภาษาในต่างประเทศ

2.1 กลวิธีการเรียนภาษา (Learning Strategies)

ความหมาย และความสำคัญของกลวิธีการเรียนภาษามีดังนี้

2.1.1 ความหมายของกลวิธีการเรียนภาษา

ความหมายของกลวิธีการเรียนภาษา มีความหลากหลาย มีผู้นิยามกลวิธีการเรียนภาษาไว้ดังนี้

เวนเดน และ รูบิน (Wenden and Rubin. 1987 : 19) นิยามกลวิธีการเรียนภาษาไว้ว่า เป็นวิธีการบวนการ และแผนการเรียน ที่ผู้เรียนใช้ในการรับข้อมูล เก็บข้อมูล และเลือกใช้ข้อมูลทางภาษาเพื่อสื่อสาร

อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990 : 1) กล่าวว่า รากศัพท์ของคำว่ากลวิธี (strategy) มาจากภาษากรีก คำว่า *strategia* หมายถึง ขั้นตอน หรือ วิธีการที่ใช้ในการเอาชนะสงคราม แต่ปัจจุบันความหมายได้เปลี่ยนจากการเอาชนะสงครามเป็นการควบคุมเพื่อไปถึงเป้าหมาย ซึ่งเป้าหมายของการเรียนภาษา คือความสามารถในการสื่อสาร ดังนั้นกลวิธีการเรียนภาษาจึงหมายถึง พฤติกรรม การกระทำ ขั้นตอน หรือเทคนิคเฉพาะที่ผู้เรียนใช้โดยรู้ตัว เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจ และใช้ภาษาเป้าหมายได้อย่างคล่องแคล่ว ซึ่งเป็นเป้าหมายของการเรียน

โอเมลลี และ ชาโมต์ (O'Malley & Chamot. 1995 :1) นิยามกลวิธีการเรียนภาษาว่า เป็นพฤติกรรม หรือ ความคิด ที่ช่วยผู้เรียนให้เกิดความเข้าใจ เรียนรู้ และรักษาข้อมูลทางภาษา เนื่องจากภาษาเป็นทักษะทางความคิดที่ซับซ้อน กลวิธีการเรียนจึงช่วยจัดข้อมูล ทำให้เกิดความเข้าใจ เรียนรู้ และมีความคงทนของข้อมูล

โคเฮน (Cohen. 1996 : 2) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนภาษา หมายถึง ขั้นตอน หรือ พฤติกรรมที่ผู้เรียนเลือกใช้ในการเรียน และการใช้ภาษาเป้าหมาย โคเฮนแยกความแตกต่างระหว่าง กลวิธีการเรียนภาษา (Language learning strategies) และกลวิธีการใช้ภาษา (Language use strategies) ทั้งสองกลวิธีมีหน้าที่แตกต่างกัน คือ กลวิธีการเรียนภาษามีหน้าที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลเข้า เก็บข้อมูล และการจัดการข้อมูลเหล่านั้น เช่น เมื่อเรียนคำศัพท์ใหม่ ผู้เรียนใช้ภาษาช่วยจดจำข้อมูลเหล่านั้น ส่วนกลวิธีการใช้ภาษามีหน้าที่ช่วยลดความจำกัดในการสื่อสาร เป็นกลวิธีที่ใช้ดึงข้อมูลที่เก็บไว้เพื่อใช้สื่อสาร เช่น เมื่อไม่สามารถระลึกคำศัพท์ที่ได้ ผู้เรียนใช้คำศัพท์อื่นที่มีความหมายใกล้เคียงแทนคำนั้น

คลูสตัน (Clouston. 1997: Online) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนภาษาเป็นพฤติกรรม และความคิดที่ใช้ระหว่างการเรียน เพื่อช่วยรักษาข้อมูลไว้ในหน่วยความจำ

จากนิยามดังกล่าว เห็นได้ว่ากลวิธีการเรียนภาษามีเป้าหมายเพื่อจัดการกับข้อมูลทางภาษาเพื่อเก็บไว้ในหน่วยความจำ และง่ายต่อการระลึกข้อมูลเหล่านั้นเมื่อต้องสื่อสาร ซึ่งลักษณะกลวิธีการเรียนภาษา เป็นกระบวนการ ขั้นตอน การกระทำ พฤติกรรม ในการเรียนภาษา อย่างไรก็ตามผู้ให้นิยามกลวิธีการเรียน มีความแตกต่างในรายละเอียดของนิยาม เวนเดน และรูบิน กล่าวว่าแผนการเรียนถือเป็นกลวิธีการเรียน อ็อกฟอร์ด กล่าวว่า กลวิธีการเรียนภาษาเป็นการกระทำที่รู้ตัว ชาโมต์ เน้นว่าภาษาเป็นทักษะความคิดที่ซับซ้อน กลวิธีจึงเป็นกระบวนการทางความคิดที่ช่วยจัดข้อมูลที่ซับซ้อนให้เรียนได้ง่าย

ขึ้น โคเฮน แยกความหมายกลวิธีการเรียนภาษาเป็นกลวิธีการเรียนภาษา และกลวิธีการใช้ภาษา สำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาตามแนวคิดของ อ็อกฟอร์ด เนื่องจากอ็อกฟอร์ดได้ออกแบบเครื่องมือวัดกลวิธีการเรียนภาษา ชื่อ Strategy Inventory for Language Learning (SILL) Version for English Speakers Learning a new Language Version 5.1 ชเมส (Shmais. 2003 : Online) กล่าวว่า เครื่องมือในการศึกษาลักษณะกลวิธีการเรียนภาษาของ อ็อกซ์ฟอร์ด เป็นเครื่องมือที่ได้รับความนิยม มีประโยชน์ และนิยมใช้วัดกลวิธีการเรียนของผู้เรียนภาษาในปัจจุบัน มีงานวิจัยกว่า 40-50 เรื่องที่ใช้เครื่องมือชนิดนี้ ชเมส ยังเสริมด้วยอีกว่า แบบวัดกลวิธีของ อ็อกซ์ฟอร์ด เป็นเครื่องมือเดียวที่มีการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น โดยมีการตรวจสอบความถูกต้องหลายทาง ซึ่งแตกต่างจากเครื่องมือชนิดอื่นที่ยังไม่ได้รับความนิยม เนื่องจากเครื่องมือเหล่านั้นยังขาดความน่าเชื่อถือ และความถูกต้องของข้อมูล ผู้ที่เคยตอบแบบวัดกลวิธีการเรียนชนิดนี้แสดงความคิดเห็นว่าแบบวัดกลวิธีการเรียนชนิดนี้น่าสนใจ และง่ายในการตอบ (Oxford. 1990 : 279) อ็อกซ์ฟอร์ด ได้แบ่งกลวิธีการเรียนภาษาไว้ 2 กลวิธี คือ กลวิธีการเรียนภาษาโดยตรง และกลวิธีการเรียนภาษาโดยอ้อม กลวิธีการเรียนภาษาโดยตรง หมายถึง กลวิธีที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเนื้อหาที่เรียนซึ่งใช้การประมวลความรู้ภายในสมองผู้เรียน เกี่ยวข้องกับกระบวนการรับ จัด เก็บ และใช้ข้อมูลทางภาษา กลวิธีการเรียนภาษาโดยอ้อม หมายถึง กลวิธีที่ช่วยสนับสนุนและกำกับการเรียนที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน เช่น การวางแผนการอ่านทบทวน การให้กำลังใจตัวเองในการเรียน การศึกษาค้นคว้าศึกษาเฉพาะกลวิธีการเรียนภาษาโดยตรงเท่านั้นเนื่องจาก การศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศนั้นยังไม่มีการศึกษาไว้มากนัก ซึ่งเมื่อเรียนภาษาผู้เรียนจำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการเรียนโดยตรง การศึกษาเฉพาะกลวิธีการเรียนโดยตรงเพียงกลวิธีเดียวก่อนหน้านั้นจะช่วยให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดมากขึ้น

2.1.2 ความสำคัญของกลวิธีการเรียนภาษา

จากงานการศึกษาพบว่า กลวิธีการเรียนภาษามีความสำคัญในการเรียนภาษา ผู้วิจัยขอสรุปประโยชน์ และความสำคัญของกลวิธีการเรียนภาษาไว้ดังนี้

1. กลวิธีช่วยให้การเรียนภาษาประสบความสำเร็จ

ความแตกต่างของระดับความสามารถในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนมีปัจจัยมาจากลักษณะการใช้กลวิธีการเรียน จากการศึกษาของ ไบอลีสตอก ฮวง และ แวน เนอร์เซน และ โอแมลลี และ ชาโมต์ (O'Malley and Chamot. 1995 : 128 ; citing Bialystok : 1981, Huang and van Nerssen. 1987) พบว่า ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาสูงมีการใช้กลวิธีการเรียนภาษาหลากหลาย และมีความถี่การใช้แต่ละกลวิธีสูงกว่าผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาดำ เช่นเดียวกับ อาวุธ วาจาสดิย์

(2533) และ อินทิดา นาเมืองรักษ์ (2541) พบว่าผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาสูงมีความหลากหลาย และมีความถี่ในการใช้กลวิธีมากกว่าผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาต่ำ

2. กลวิธีการเรียนภาษาของผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จเป็นแนวทางการเรียนสำหรับผู้เรียนภาษาระดับอื่นๆ ได้

จากการศึกษาการวิจัยของ ไฮเซนเฟลด์ (Wenden and Rubin. 1987 : 16 citing Hosenfeld. 1979) และ สเกฮัน (Clouston. 1997 : Online citing Skehan. 1989 : 76) กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาที่มีระดับความสามารถทางภาษาต่ำ สามารถพัฒนาการเรียนภาษาของตนเองได้โดยการเลือกใช้ และปรับกลวิธีการเรียนภาษาของผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จให้เหมาะสมกับการเรียนของตนเอง รวมทั้งครูผู้สอนควรมีบทบาทแนะนำส่งเสริมการใช้กลวิธีเหล่านั้นแก่ผู้เรียน อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990 : 201) กล่าวว่า การแนะนำกลวิธีการเรียนภาษา (Strategy Training) แก่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็น วิธีการแนะนำกลวิธี (Strategy Training) กระทำได้ 3 ลักษณะ คือ

2.1) การแนะนำเพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญ และประโยชน์ของกลวิธี (Awareness training) โดยอธิบายแทรกผ่านกิจกรรมแต่ละบทเรียน เช่น การฝึกให้ผู้เรียนใช้กลวิธีจิตพิสัย เพื่อลดความกังวล และสร้างความมั่นใจในการเรียนภาษา ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนเขียนคำให้กำลังใจตนเองในการเรียน หรือ การแนะนำกลวิธีการจำโดยใช้ จินตภาพ เมื่อเรียนคำศัพท์ใหม่ครูผู้สอนให้ผู้เรียนจินตนาการคำศัพท์เหล่านั้นเป็นภาพที่ทำให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น

2.2) การแนะนำกลวิธีการเรียนภาษาระยะสั้น (One-time strategy training) ใช้เมื่อผู้เรียนเกิดปัญหาในการเรียนแต่ละครั้ง ผู้สอนจะแนะนำกลวิธีบางชนิดเพื่อช่วยแก้ปัญหา นั้น เช่น เมื่อผู้เรียนมีปัญหาในการจำคำว่า โจร และ จน ผู้สอนแนะนำกลวิธีการจำโดยให้ผู้เรียนใช้กลวิธีการจำโดยการผูกเรื่องจากคำว่า โจร และ จน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่างและจำคำศัพท์ได้

2.3) การแนะนำกลวิธีการเรียนภาษาระยะยาว (Long-term strategy training) คือ การแทรกกลวิธีการเรียนต่างๆ ไว้ในหลักสูตร ผู้เรียนสามารถเรียนรู้กลวิธีต่างๆ ได้หลากหลายกลวิธีผ่านบทเรียนแต่ละบท เช่น แผนการสอนประกอบด้วยบทเรียน 10 บท แต่ละบทให้แทรกกลวิธีการเรียนไว้ 1 กลวิธี

กล่าวโดยสรุป กลวิธีการเรียนภาษาเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยพัฒนาการเรียน และการสื่อสาร ดังนั้น การศึกษาการวิจัยการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จจึงเป็นแนวทางหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถทางภาษาของตนเอง ในขณะที่ผู้สอนสามารถแนะนำกลวิธีการเรียนเหล่านี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนยิ่งขึ้น

2.2 ทักษะฟัง พูด

การเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติควรเริ่มจากทักษะฟัง พูด ก่อนที่จะพัฒนาความสามารถไปสู่ทักษะอ่าน เขียน รุ่งฤดี แพลงคร (2549) กล่าวว่า ผู้เรียนชาวต่างชาติควรต้องฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน จนคล่องแคล่วเหมือนเจ้าของภาษา โดยเฉพาะทักษะการฟัง ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้การเรียนรู้ทักษะอื่นๆ ประสบความสำเร็จได้อย่างดียิ่งขึ้น ทักษะการฟังเป็นทักษะการรับสารที่ผู้เรียนชาวต่างประเทศมักไม่ให้ความสำคัญเท่ากับทักษะการพูด แต่แท้จริงแล้ว ทักษะทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน คือ การที่ผู้เรียนจะพูดได้ดี ผู้เรียนต้องฟังให้ได้เข้าใจเสียก่อน ซึ่งกลวิธีการเรียนช่วยให้พัฒนาทักษะทางภาษาให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนมากยิ่งขึ้น

2.2.1 ความหมายของทักษะฟัง พูด

ความหมายของทักษะฟัง พูด สามารถอธิบายได้ 3 ลักษณะ (SIL International. 1999) คือ

1. ลักษณะการถ่ายทอดของภาษา มี 2 ลักษณะคือ การถ่ายทอดผ่านเสียง และการถ่ายทอดผ่านตัวอักษร ทักษะการฟัง พูด เป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายทอดผ่านเสียง
2. ทิศทางการสื่อสารของทักษะทางภาษา แบ่งได้เป็น 2 ทิศทาง คือ การรับข้อความ และการส่งข้อความ ทักษะฟัง เกี่ยวข้องกับการรับข้อความ ทักษะพูด เกี่ยวข้องกับการส่งข้อความ
3. ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางภาษา และข้อมูลเข้าออก แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ ทักษะฟัง สัมพันธ์กับข้อมูลเข้า เป็นทักษะที่ใช้ในการรับ การเข้าใจ และเก็บข้อมูลทางภาษา ส่วนทักษะการพูด สัมพันธ์กับข้อมูลออกซึ่งต้องใช้ข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนมี

สรุปได้ว่า ทั้งทักษะฟัง พูด เป็นทักษะที่รับส่งข้อความผ่านเสียง ทักษะฟัง เป็นทักษะที่ใช้ในการรับข้อความ เมื่อมีข้อมูลทางภาษาเข้า ส่วนทักษะพูด เป็นทักษะที่ใช้ในการการส่งข้อความ เพื่อถ่ายทอดข้อมูลทางภาษาโดยอาศัยข้อมูลที่ผู้เรียนมี

2.2.2 ทักษะฟัง พูด กับกลวิธีการเรียน

การใช้กลวิธีการเรียนภาษาสำหรับทักษะฟัง พูด จึงเกี่ยวข้องกับกลวิธีที่ใช้ในการถ่ายทอดภาษาผ่านเสียง ทั้งในทิศทางการรับ และการส่งข้อความ ทักษะการฟัง เป็นทักษะที่ใช้รับข้อมูล ซึ่งกลวิธีการเรียนมีหน้าที่ช่วยทำให้ข้อมูลที่รับง่ายในการจัดเก็บ และมีความคงทน ส่วนทักษะพูด เป็นทักษะในการสื่อสาร กลวิธีการเรียนช่วยให้ผู้เรียนสามารถระลึกข้อมูล หรือหลีกเลี่ยงอุปสรรคในการพูดสื่อสาร ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จจึงเป็นผู้มีทักษะในการใช้กลวิธีได้อย่างเหมาะสมกับทักษะการฟัง และการพูด

2.3 แนวคิดกลวิธีการเรียนภาษาของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จ

กลวิธีการเรียนภาษาเริ่มต้นจากงานการศึกษาชื่อ The Method of Inference in Foreign Language Study ของ แอรอน คาร์ตัน ในปีค.ศ.1966 และปี ค.ศ.1971 ได้สรุปว่า การแทรกแซงทางภาษา (inferencing) ถือเป็นกลวิธีที่ใช้ในการเรียนภาษาต่างประเทศ จากจุดเริ่มต้นของงานการศึกษาของ แอรอน คาร์ตัน ในปีค.ศ.1966 จนถึงปัจจุบัน มีผู้ที่สนใจศึกษาวิจัยเรื่องกลวิธีการเรียนภาษามากมาย จนทำให้เกิดแนวความคิดต่างๆ แต่เนื่องจากการศึกษาค้นคว้าวิจัยสนใจศึกษากลวิธีการเรียนที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนภาษาที่เกี่ยวข้องกับความรู้ และเนื้อหาการเรียนภาษา หรือที่เรียกว่า กลวิธีการเรียนภาษาโดยตรง (Direct Strategies) เท่านั้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวความคิด ของผู้ที่ศึกษาเรื่องกลวิธีการเรียนโดยตรง 3 ท่าน คือ รูบิน (Wenden and Rubin. 1987 : 19 citing Rubin. 1975) โอมอลลี และชาไมต์ (O'Malley and Chamot. 1990) และ อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990) ซึ่งขอเสนอแนวคิดทั้ง 3 แนวคิดไว้ในรูปของตาราง ดังนี้

ตาราง 1 การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนของ รูบิน โอมอลลี และชาไมต์ และ อ็อกซ์ฟอร์ด

ผู้ศึกษา	กลวิธีโดยตรง	กลวิธีอ้อม
Rubin (1987)	Cognitive strategies	Clarification / Verification / Guessing / Inferencing/ Deductive reasoning/ Practicing Memorization/ Monitoring
		Communication strategies Gestures/ Circumlocution
O'Malley and Chamot (1990:46)	Cognitive strategies	Rehearsal(to remember), Organization(group ,classify word) Inferencing (use information to guess) Summarizing Deducing (apply rules to understand language) Imagery (use visual to remember) Transfer (use known linguistic information to facilitate new learning task) Elaboration (link ideas, integrate new ideas with known information.)

ตาราง 1 (ต่อ)

ผู้ศึกษา	กลวิธีโดยตรง	กลวิธีย่อย
Oxford (1990)	Memory strategies	Creating mental linkages
		Applying image and sounds
		Reviewing well
		Employing action
	Cognitive strategies	Practicing
		Receiving and sending message
		Analyzing and reasoning
		Creating structure for input and output
	Compensation strategies	Guessing intelligently
		Overcoming limitations in speaking and writing

รายละเอียดของแนวคิดกลวิธีการเรียนโดยตรงทั้ง 3 แนวคิดมีดังนี้

2.3.1 แนวคิดกลวิธีการเรียนภาษาของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จของ รูบิน

ปี ค.ศ.1975 รูบิน (Wenden and Rubin. 1987 : 19 citing Rubin. 1975) เริ่มศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาของผู้เรียนภาษาที่ดี โดยตั้งสมมติฐานไว้ว่า กลวิธีการเรียนภาษาของผู้เรียนที่ดี หรือผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนเป็นแนวทางการเรียนภาษาแก่ผู้เรียนอื่นๆ ได้ งานศึกษาของ รูบิน มีความสำคัญต่อผู้สนใจศึกษาเรื่องกลวิธีการเรียน เนื่องจากในภายหลังมีผู้วิจัยจำนวนมากอ้างอิงงานศึกษาไว้ในงานวิจัยเหล่านั้น

ผลการศึกษาของ รูบิน พบลักษณะของผู้เรียนภาษาที่ดี คือ กล้าลองผิดลองถูก (risk-taking) มองข้ามข้อความกำกวมหรือความไม่ชัดเจนของข้อความ (tolerance for ambiguity and vagueness) กล้าที่จะถูกมองว่าโง่ (willingness to appear foolish) รูบิน ได้แบ่งกลวิธีการเรียน 4 กลวิธี คือ 1) กลวิธีสื่อสารเพื่อสื่อความหมายและกำจัดข้อจำกัดในการสื่อสาร (communication strategies) 2) กลวิธีสังคม (social strategies) โดยการพยายามหาโอกาสในการฝึกใช้ภาษากับบุคคลอื่นๆ 3) กลวิธีเมตาคอกนิทีฟ (Metacognitive Learning Strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนโดยอ้อม 4) กลวิธีปัญญา (Cognitive Learning Strategies) ซึ่งจะขอกล่าวถึงกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนโดยตรงเท่านั้น คือ

กลวิธีสื่อสาร และกลวิธีปัญญา ดังนี้

1. กลวิธีสื่อสาร (Communication Strategies) เป็นกลวิธีเพื่อสื่อความหมาย และกำจัดข้อจำกัดในการสื่อสาร ประกอบด้วย การใช้ภาษาท่าทาง (Gestures) และ การใช้การอธิบายความแทนคำที่ต้องการสื่อสาร (Circumlocution)

2. กลวิธีปัญญา (Cognitive Learning Strategies) หมายถึง ขั้นตอน การกระทำ การวิเคราะห์ ภาษา การแปลงข้อมูล แบ่งกลวิธีปัญญาประกอบด้วยกลวิธีย่อย ดังนี้

2.1 กลวิธีตรวจสอบความเข้าใจ (Clarification / Verification) เช่น เมื่อเรียนกฎทางภาษาใหม่ ผู้เรียนตรวจสอบความเข้าใจของตนจากการสอบถามผู้สอน หรือ ผู้เรียนอื่นๆ กลวิธีนี้ช่วยให้ผู้เรียนจำข้อมูลที่ถูกต้องได้

2.2 กลวิธีเดาความหมาย (Guessing / Inductive Inferencing) ในการสนทนาเมื่อผู้เรียนไม่เข้าใจ จำเป็นต้องใช้เป็นกลวิธีเดาความหมาย โดยการวิเคราะห์จากบริบททางภาษา เช่น วิเคราะห์บทสนทนาจากการตั้งคำถามว่า ใครเป็นผู้พูด การสื่อสารเกิดขึ้นที่ไหน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังเป็นอย่างไร หัวข้อสนทนาคืออะไร เป็นต้น

2.3 กลวิธีการใช้เหตุผล (Deductive Reasoning) เพื่อหากฎ หรือความหมายเฉพาะทางภาษา โดยการวิเคราะห์ การเปรียบเทียบ การสังเคราะห์ รวมทั้งการหาข้อยกเว้นทางภาษา

2.4 กลวิธีฝึกภาษา (Practice) เพื่อให้เกิดความถูกต้องในการใช้ภาษา เช่น การเขียน หรือพูดซ้ำๆ การนำกฎที่เรียนไปใช้ในบทสนทนาจริง และการพูดตามเจ้าของภาษา

2.5 กลวิธีจำ (Memorization) และสร้างระบบการเก็บ และนำข้อมูลมาใช้ได้ง่ายขึ้น เช่น การทำแบบฝึกหัด (Drill) การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์ กับเสียง ท่าทาง หรือ ภาพ การใช้รหัส เพื่อระลึกถึงข้อมูลอื่นๆ

2.6 กลวิธีควบคุมความผิดพลาด (Monitoring) เป็นกลวิธีที่ใช้ตรวจ และแก้ไขข้อผิดพลาด เช่น การสังเกตข้อผิดพลาดจากข้อความที่ตนพูด แล้วแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง

จะเห็นได้ว่ากลวิธีการเรียนโดยตรงของ รูบิน และอ็อกซ์ฟอร์ด นั้นมีลักษณะเหมือนกัน เพียงแต่รูบิน ได้รวมกลวิธีการจำไว้ในกลวิธีปัญญา ซึ่ง อ็อกซ์ฟอร์ด ได้ให้รายละเอียดกลวิธีการจำไว้มากกว่า ส่วนกลวิธีสื่อสารของ รูบิน มีลักษณะเหมือนกลวิธีทดแทนของ อ็อกซ์ฟอร์ด ซึ่งเป็นกลวิธีที่ใช้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสื่อสารได้ และลดข้อจำกัดในการสื่อสาร

2.3.2 แนวคิดกลวิธีการเรียนภาษาของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จของ โอมอลลี และชาโมต์

ปี ค.ศ.1990 โอมอลลี และชาโมต์ (O'Malley and Chamot. 1990 : 138) ได้ศึกษากลวิธีการเรียนภาษาต่างประเทศ และแบ่งกลวิธีไว้ 3 กลวิธี คือ 1) กลวิธีเมตาคอกนิทีฟ (Metacognitive Strategies) 2) กลวิธีปัญญา (Cognitive Strategies) และ 3) กลวิธีสังคมและจิตพิสัย (Socioaffective Strategies) ซึ่งกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนโดยตรง คือ กลวิธีปัญญา แบ่งเป็นกลวิธีย่อยดังนี้

1. การฝึกโดยการซ้ำ (Repetition) เช่น การฝึกพูดประโยคภาษาซ้ำๆ เพื่อให้สามารถจำได้
 2. การอ้างอิงแหล่งข้อมูลอื่นๆ (Resourcing) เช่น การใช้พจนานุกรม
 3. การจัดประเภทข้อมูล (Grouping) เช่น การจัดคำศัพท์เป็นประเภทตามหมวดหมู่เพื่อช่วยต่อการจำ
 4. การจดบันทึก (Note taking) เป็นการเขียนคำ หรือแนวคิดสำคัญ เช่น การใช้คำย่อ การวาดรูปภาพ การใช้ตัวเลข
 5. การใช้เหตุผล (Deducing/Inducing) ใช้กฎทางภาษาอธิบายข้อความทางภาษา
 6. การแทนที่ (Substitution) เลือกใช้คำ หรือ วลีอื่นๆ ที่มีความหมายคล้ายกันแทนคำที่ต้องการสื่อสาร
 7. การเชื่อมโยง (Elaboration) เชื่อมข้อมูลเก่า และข้อมูลใหม่ เช่น การความรู้เก่าทำความเข้าใจสิ่งใหม่ในภาษาเป้าหมาย (World elaboration) การเชื่อมโยงด้วยวิธีสร้างสรรค์ (Creative elaboration) เช่น การแต่งเรื่องเพื่อจำคำศัพท์ การใช้ภาพ (Imaginary) เพื่อเข้าใจและจำ
 8. การสรุปใจความหรือประเด็นสำคัญจากเรื่องที่ได้เรียน (Summarization)
 9. การแปล (Translation) เป็นการเทียบจากภาษาแม่เพื่อช่วยในการทำ ความเข้าใจ และสื่อสาร
 10. การใช้กฎภาษาแม่ในการเรียนภาษาเป้าหมาย (Transfer) เช่น การเรียนกฎการวางตำแหน่งคุณศัพท์ในภาษาไทย โดยใช้กฎการวางตำแหน่งคุณศัพท์ในภาษาฝรั่งเศส
 11. การแทรกภาษาเป้าหมาย โดยใช้ภาษาแม่ของผู้เรียน (Inferencing) เช่น เมื่อต้องการสร้างประโยคพูดคุยกับคนไทย ผู้เรียนใช้กฎภาษาอังกฤษสร้างประโยคภาษาไทย
- เช่นเดียวกับ รุบิน ที่รวมกลวิธีการจำไว้ในกลวิธีปัญญา ส่วนกลวิธีทดแทน ซึ่งเป็นกลวิธีที่ใช้ในการสื่อสาร และลดข้อจำกัดในการสื่อสารนั้น โอมอลลี และชาโมต์ จัดให้อยู่ในกลวิธีที่เรียกว่า กลวิธีสังคมและจิตพิสัย

2.3.3 แนวคิดกลวิธีการเรียนภาษาของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จของ อ็อกซ์ฟอร์ด

อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990 : 8) กล่าวว่า เป้าหมายในการใช้กลวิธีการเรียนภาษา คือ เพื่อช่วยให้การเรียนภาษาง่ายขึ้น เร็วขึ้น สนุกขึ้น มีประสิทธิภาพมากขึ้น และสามารถเชื่อมโยงข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ได้ง่ายขึ้นโดยที่ผู้เรียนสามารถจัดการเรียนได้ด้วยตัวเอง กลวิธีการเรียนภาษาแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลวิธีการเรียนภาษาโดยตรง หมายถึง กลวิธีที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเนื้อหาที่เรียนซึ่งใช้การประมวลความรู้ภายในสมองผู้เรียน กลวิธีการเรียนภาษาโดยอ้อม หมายถึง กลวิธีที่ช่วยสนับสนุนและกำกับการเรียนที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน อ็อกซ์ฟอร์ดเสนอกลวิธีที่เหมาะสมกับทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน ทักษะการพูด และทักษะการเขียน การศึกษาครั้งนี้ศึกษากลวิธีการเรียนโดยตรง จึงขอกล่าวถึงเฉพาะกลวิธีโดยตรง ได้แก่ กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทนที่เกี่ยวข้องกับทักษะการฟัง และการพูด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. กลวิธีการจำ (Memory strategies)

กลวิธีการจำ เป็นกลวิธีที่ใช้มาตั้งแต่ในอดีตและยังคงใช้ในปัจจุบัน เป็นกลวิธีช่วยให้ข้อมูลมีความคงทน ประกอบด้วยกลวิธีที่ประกอบขึ้นจากตัวอักษรย่อ CARE ดังนี้

1.1 อักษร C ตัวแรก หมายถึง การสร้างความเชื่อมโยงทางความคิด (Creating mental linkages) แบ่งเป็นกลวิธีย่อย 3 กลวิธี ประกอบด้วย

1.1.1 การจัดกลุ่ม (Grouping) เป็นกลวิธีที่ช่วยจัดประเภทข้อมูลให้ผู้เรียนฟัง เช่น เมื่อเรียนคำใหม่ ผู้เรียนจัดประเภทคำศัพท์เหล่านั้น เช่น คำวิเศษณ์ เร็ว ช้า ยาก ง่าย จัดเป็นคำประเภทเดียวกัน

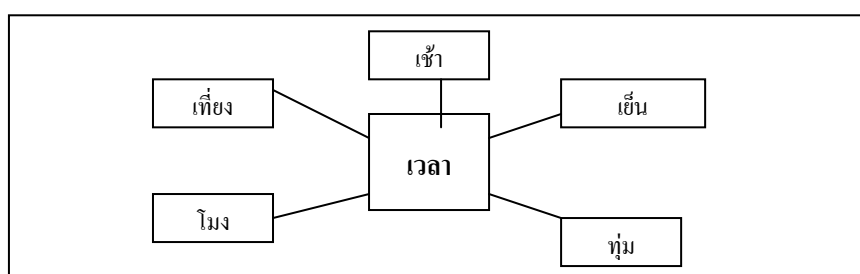
1.1.2 การเชื่อมโยง (Associating/elaborating) กลวิธีการจำชนิดนี้เป็นการเชื่อมโยงแนวความคิดในภาษาเป้าหมาย กับแนวความคิดเดิมที่มีอยู่แล้วช่วยให้เข้าใจ เพื่อจำข้อมูลได้ง่ายยิ่งขึ้น วิธีการเชื่อมโยง เช่น เมื่อผู้เรียนเรียนคำว่า ทุก ซึ่งภาษาอังกฤษ คือ คำว่า every ผู้เรียนสร้างประโยค *Tuk Tuk (รถตุ๊กตุ๊ก) is everywhere.* เพื่อช่วยจำว่า ทุก แปลว่า every ในภาษาอังกฤษ

1.1.3 การใช้บริบทช่วยจำคำศัพท์ใหม่ (Placing new words into a context) เป็นการผูกหรือแต่งเรื่องจากคำศัพท์ใหม่ แต่งประโยคที่มีบริบทช่วยให้เกิดความเข้าใจ เช่น เมื่อเรียนคำศัพท์ใหม่ คำว่า หมดอาลัยตายอยาก ผู้เรียนแต่งประโยค * “เขาถูกไล่ออก เขาก็เลยหมดอาลัยตายอยาก” ซึ่งในประโยคนี้มีบริบทช่วยจำการใช้คำศัพท์ใหม่

1.2 อักษร A หมายถึง การใช้ภาพและเสียง (Applying images and sounds) แบ่งเป็นกลวิธีย่อย 4 กลวิธี ประกอบด้วย

1.2.1 การใช้จินตภาพ (Using imagery) ใช้ภาพในการจำคำศัพท์ เช่น เมื่อผู้เรียนภาษาไทยได้ยินคำว่า ว่ายน้ำ แล้วจินตนาการว่า คนไขว่ในน้ำ คิดเป็นภาพว่า คนทำมือไขว่ แล้วพุ่งตัวในน้ำ

1.2.2 การสร้างแผนภูมิความหมาย (Semantic mapping) ผู้เรียนทำแผนภูมิเพื่อสร้างความสัมพันธ์ของข้อมูลช่วยในการจำ เช่น จากภาพ 1

ภาพประกอบ 1 การทำแผนภูมิความหมาย

1.2.3 การใช้คำสำคัญ (Using keywords) เป็นการใช้ทั้งเสียงและภาพช่วยจำ ขั้นแรกผู้เรียนหาคำที่มีเสียงคล้ายกับคำศัพท์ใหม่ที่เรียนซึ่งเป็นเสียงจากภาษาแม่หรือภาษาอื่นๆ ขั้นที่สอง ผู้เรียนใช้ภาพช่วยในการเชื่อมข้อมูลใหม่กับข้อมูลเก่า เช่น ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นเรียนคำว่า อะไร ผู้เรียนเชื่อมเสียงคำนี้ซึ่งออกเสียงคล้ายกับชื่อคนญี่ปุ่น ชื่อว่า อารากิ หลังจากนั้นจินตนาการภาพคนที่ชื่ออารากิ ทำหน้าสงสัย มีเครื่องหมายคำถามลอยอยู่ หมายถึง คำนี้เป็นคำถาม

1.2.4 การใช้เสียง (Representing sounds in memory) เป็นการเชื่อมเสียงคำใหม่กับคำที่ผู้เรียนรู้ เช่น คำว่า ไฟ ในภาษาไทย และ ไฟร์ (fire) ในภาษาอังกฤษ หรือคำว่า นาม ในภาษาไทย กับคำว่า 名前 อ่านว่า นามาเอะ ในภาษาญี่ปุ่น หรือ การใช้เสียงสัมผัส (rhyme) เช่น ในการเรียนการออกเสียงวรรณยุกต์ไทย ผู้เรียนใช้คำที่มีสระเดียวกันเพื่อช่วยให้เกิดเสียงสัมผัสง่ายในการจำ เช่น ประโยค ใคร ชาย ไข่ ไก่ ให้

1.3 อักษร R หมายถึง การทบทวนอย่างเป็นระบบ (Reviewing well) เช่น การตั้งเวลาทบทวนบทเรียนหลังจากเรียนแล้ว 10 นาที หลังการเรียน 1 ชั่วโมง หรือ ทุก 1 วันหลังเรียน เพื่อช่วยให้จำ และฝึกใช้สิ่งที่เรียนได้อย่างเป็นธรรมชาติ

1.4 อักษร E หมายถึง การใช้ท่าทางช่วยในการจำ (Employing action) ประกอบด้วยกลวิธีย่อย 2 กลวิธี คือ

1.4.1 การใช้ร่างกายและความรู้สึก (Using physical response or sensation) เป็นการใช้ท่าทางจำสิ่งที่เรียน เช่น เมื่อได้ยินคำที่ใช้วรรณยุกต์เสียงโทในภาษาไทย เช่น คำว่า ไกล ผู้เรียนใช้การขยับมือขึ้น แล้วลง ตามลักษณะวรรณยุกต์ช่วย

1.4.2 การใช้อุปกรณ์ (Using mechanical techniques) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการจำจากการฟังคำศัพท์ใหม่ เช่น หลังจากเรียนคำศัพท์ใหม่ ผู้เรียนทำบัตรคำคำศัพท์เหล่านั้นเพื่อช่วยในการจำ

2. กลวิธีปัญญา (Cognitive strategies)

กลวิธีปัญญา หมายถึง กลวิธีช่วยทำให้บทเรียนเข้าใจได้ง่ายขึ้น เช่น การใช้เหตุผล การจดบันทึก การสรุปบทเรียน การทำโครงสร้างบทเรียน การจัดข้อมูลเพื่อช่วยให้เข้าใจเนื้อหามากขึ้น การฝึกฝนอย่างเป็นธรรมชาติจากสถานการณ์จริง หรือการฝึกฝนการออกเสียง และแต่งประโยคด้วยตนเอง กลวิธีปัญญาประกอบด้วยกลวิธีย่อยที่ประกอบขึ้นจากตัวอักษรย่อ PRAC ดังนี้

2.1 อักษร P หมายถึง การฝึกฝน (Practicing) แบ่งเป็นกลวิธีย่อย 5 กลวิธี ประกอบด้วย

2.1.1 การทำซ้ำ (Repeating) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการฝึกฟัง และการพูด เช่น ผู้เรียนฝึกฟังจากการฟังเสียงเจ้าของภาษาผ่านเครื่องบันทึกเสียง หรือฝึกพูดเลียนเสียงเจ้าของภาษา ซ้ำๆ หลายครั้ง

2.1.2 การฝึกออกเสียง (Formally practicing with sounds system) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการฝึกฟัง และการพูด กลวิธีนี้เกี่ยวข้องและให้ความสำคัญกับการเสียงมากกว่าความหมาย เช่น การฝึกฟัง เพื่อให้คุ้นเคยกับเสียงในภาษาไทย โดยไม่สนใจความหมายจากเรื่องที่ฟัง เช่น การทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกแยกเสียง /k/ และ /kh/ ที่ฟังจากเครื่องบันทึกเสียง แล้วเลือกเสียงที่ถูกต้อง

2.1.3 การใช้ ใช้ประโยคที่มีรูปแบบตายตัวและรูปแบบทางภาษา (Recognizing and using formulas and patterns) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการฝึกฟัง และการพูด ใช้ประโยคที่มีรูปแบบตายตัว (formulas) เป็นข้อความที่ไม่เปลี่ยนแปลง เช่น ในการทักทาย มีสูตรใน

การพูด คือ สวัสดิ์ดีค่ะ สบายดีไหม พบกันใหม่นะคะ ส่วนรูปแบบ (patterns) เป็นข้อความที่สามารถเติมคำอื่นๆ ได้ เช่น ประโยคการขอร้องในภาษาไทย ขอ..... หน่อย และ ช่วย.....หน่อย

2.1.4 การรวม (Recombining) เป็นกลวิธีที่ช่วยฝึกพูด โดยการนำข้อมูลต่างๆ มาสร้างใหม่เป็นข้อความที่มีความหมาย เช่น เมื่อเรียนประโยคการเปรียบเทียบในภาษาไทย เช่น ประโยค ฉันดี ฉันดีกว่า ฉันดีที่สุด ผู้เรียนรวมประโยคเหล่านี้เข้าด้วยกันเพื่อแต่งประโยคใหม่ว่า ฉันดี แต่เขาดีกว่าฉัน และเขาดีที่สุด

2.1.5 การฝึกอย่างเป็นธรรมชาติ (Practicing naturalistically) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้ฝึกภาษาในสถานการณ์จริง เช่น การให้นักเรียนฟังข่าวจากวิทยุ ดูทีวี และการพูดคุยกับคนไทย

2.2 อักษร R หมายถึง การรับและส่งข้อความ (Receiving and sending message) แบ่งเป็น กลวิธีย่อย 2 กลวิธี ประกอบด้วย

2.2.1 การจับใจความสำคัญอย่างรวดเร็ว (Getting the idea quickly) กลวิธีนี้ช่วยให้เข้าใจสิ่งที่ฟังได้ง่ายขึ้น เช่น ใช้การตั้งคำถามล่วงหน้าก่อนการฟัง การจัดใจความสำคัญจากเรื่องที่ฟัง

2.2.2 การใช้แหล่งข้อมูล (Using resource for receiving and sending message) เป็นการที่ใช้แหล่งข้อมูลอธิบายสิ่งที่ผู้เรียนไม่เข้าใจ เช่น การใช้พจนานุกรม หนังสืออธิบายไวยากรณ์

2.3 อักษร A หมายถึง การวิเคราะห์และให้เหตุผล (Analyzing and Reasoning) ซึ่งแบ่งเป็น กลวิธีย่อย 5 กลวิธี ประกอบด้วย

2.3.1 การใช้เหตุผลเชิงนิรนัย (Reasoning deductively) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการฝึกฟังและการฝึกพูด กลวิธีนี้เกี่ยวข้องกับการใช้กฎทางภาษาเป็นสมมติฐานเพื่อทำความเข้าใจสิ่งที่ฟัง หรือเมื่อต้องการพูด เช่น เมื่อสนทนากับคนไทย ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นใช้กฎการเรียงคำในประโยคภาษาไทย ประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม เพื่อทำความเข้าใจประโยคที่ตนฟังจากคู่สนทนา เช่น ประโยค “ไปกินข้าวด้วยกันไหม” ผู้เรียนวิเคราะห์ประโยคนี้ตามลักษณะกฎภาษาไทย ประโยคนี้ประกอบด้วย ประธาน ซึ่งละไว้ กริยา และกรรม ไหม เป็นคำถามวางไว้หลังประโยค

- 2.3.2 การวิเคราะห์คำ หรือข้อความ (Analyzing expressions) เป็นการแยกและวิเคราะห์ส่วนประกอบของข้อความเป็นส่วนย่อยๆ เช่น หลังจากผู้เรียนฟังคำว่า ร้านอาหาร ผู้เรียนแยกส่วนประกอบคำได้ว่า ร้าน หมายถึง สถานที่ขายของอาหาร หมายถึง สิ่งที่ยกได้ รวมความหมายเข้าด้วยกันทำให้สามารถเดาความหมายของคำนี้ได้
- 2.3.3 การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ (Analyzing contrastively) เป็นกลวิธีที่ใช้การเปรียบเทียบความเหมือน และความแตกต่างของเสียง คำ หรือประโยคของภาษาเป้าหมาย และภาษาแม่ของผู้เรียน การเปรียบเทียบคำศัพท์ที่คล้ายกันในภาษาไทยและภาษาแม่ของผู้เรียน เช่น คำว่า ไฟ ในภาษาไทย ออกเสียงคล้ายกับ คำว่า ไฟร์ ในภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์ประโยคบอกเล่าในภาษาไทย คล้าย ประโยคบอกเล่าในภาษาอังกฤษ คือ ประธาน กริยา กรรม แต่ต่างจากการเรียงประโยคในภาษาญี่ปุ่นซึ่งเรียงประโยคเป็น ประธาน กรรม กริยา
- 2.3.4 การแปล (Translating) เป็นกลวิธีที่ใช้ความรู้ในภาษาแม่เป็นข้อมูลอ้างอิงในการเรียนภาษาเป้าหมาย เช่น เมื่อผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ฟังคนไทยพูดว่า “เรากำลังจะไป” ซึ่งแปลได้เป็น We are about to go. ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจสิ่งที่คนไทยพูดได้ และเมื่อผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ต้องการพูดว่า “We are about to go” แปลประโยคนี้เป็นภาษาไทยได้ว่า “เรากำลังจะไป” ทำให้สื่อสารกับคนไทยได้
- 2.3.5 การแทรกแซงทางภาษา (Transferring) เป็นการใช้ข้อมูลทางภาษาของผู้เรียนในการเรียนเรื่องใหม่ เช่น การใช้กฎบางอย่างในภาษาแม่อธิบายกฎภาษาไทย หรือการใช้ความรู้ทั่วไปเข้าใจสิ่งที่เรียนในภาษาไทย เช่น เมื่อผู้เรียนได้ยินคนไทยพูดคำว่า คอมพิวเตอร์ ผู้เรียนใช้ความรู้ภาษาอังกฤษช่วยเข้าใจคำนี้ เนื่องจากคำนี้มาจากคำในภาษาอังกฤษ การแทรกแซงทางภาษาไม่สามารถใช้ได้เสมอไป เนื่องจากกฎบางอย่างในภาษาแม่แตกต่างจากภาษาเป้าหมาย เช่น คำที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ ผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่สามารถใช้คำศัพท์ในภาษาอังกฤษในการสื่อสารภาษาไทยเนื่องจากใช้คำเหมือนกัน แต่ผู้เรียนที่ใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ไม่สามารถใช้คำศัพท์วิทยาศาสตร์ในภาษาญี่ปุ่นกับภาษาไทยได้ เนื่องจากภาษาญี่ปุ่นมีลักษณะเฉพาะในการใช้คำศัพท์วิทยาศาสตร์

หรือ เทคโนโลยี เช่น คำว่า personal computer ในภาษาญี่ปุ่นจะใช้คำว่า pason-com ซึ่งคำว่า pason ย่อมาจาก personal และ com ย่อมาจาก computer

2.4 อักษร C หมายถึงการจัดโครงสร้างของข้อมูลเข้า และข้อมูลออก (Creating structure for input and output) ช่วยให้ข้อมูลเข้าใจง่ายขึ้น แบ่งเป็นกลวิธีย่อย 3 กลวิธี ประกอบด้วย

2.4.1 การจดบันทึก (Taking note) เป็นการการจดบันทึกอย่างเป็นระบบ จดใจความสำคัญ

2.4.2 การย่อความ (Summarizing) เป็นการประมวลความเข้าใจของผู้เรียน

2.4.3 การทำเครื่องหมายเน้นข้อความ (Highlighting) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการฝึกฟัง เพื่อเน้นใจความสำคัญจากเรื่องที่ฟัง เป็นกลวิธีที่ใช้ร่วมกับการจดบันทึก หรือย่อความ

3. กลวิธีทดแทน (Compensation strategies)

กลวิธีทดแทน เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนผ่านข้อจำกัดในการสื่อสารได้ เป็นกลวิธีที่ใช้ในกรณีมีความจำกัดในการสื่อสารที่ประกอบขึ้นจากตัวอักษรย่อ GO ดังนี้

3.1 อักษร G หมายถึง การเดาอย่างมีความหมาย (Guessing intelligently) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการฟัง แบ่งเป็นกลวิธีย่อย 2 กลวิธี ประกอบด้วย

3.1.1 การเดาความความหมายโดยใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ (Using linguistic clues) เช่น ในบทสนทนามีคำศัพท์ คำว่า เผ็ด อร่อย หวาน อาหาร คำศัพท์เหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนเดาได้ว่าหัวข้อสนทนาเกี่ยวกับเรื่องอาหาร อะไร

3.1.2 การเดาความความหมายโดยใช้ข้อมูลอื่นๆ (Using other clues) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการฝึกฟัง เช่น การใช้สีหน้า ท่าทางของผู้พูดเพื่อเดาความหมาย

3.2 อักษร O หมายถึง การขจัดข้อจำกัดในการฟัง และพูด (Overcoming limitations in speaking and writing) ซึ่งแบ่งเป็นกลวิธีย่อย 8 กลวิธี ประกอบด้วย

3.2.1 การเปลี่ยนมาใช้ภาษาแม่ (Switching to the mother tongue) หรือ การพูดภาษาไทยปนอังกฤษ เป็นกลวิธีที่ช่วยลดข้อจำกัดในการพูด

3.2.2 การขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น (Getting help) เป็นกลวิธีที่ช่วยลดข้อจำกัดในการพูด โดยใช้การหยุดพูด หรือการถาม เช่น ผู้เรียนพูดลืมน้ำว่า น้ำ ในประโยค ขอ..... (น้ำ) ผู้เรียนใช้การหยุดเพื่อให้เจ้าของภาษาช่วยเติมประโยคนี้ หรือการใช้คำถาม เช่น คำนี้ในภาษาไทยเรียกว่าอะไร

- 3.2.3 การใช้ท่าทาง (Using mime or gesture) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการจัดข้อจำกัดในการพูด เช่น เมื่อผู้เรียนลืมคำว่า ดีมาก ๆ ในภาษาไทย ผู้เรียนใช้วิธีชูนิ้วหัวแม่มือเพื่อบอกความหมาย
- 3.2.4 การหลีกเลี่ยงข้อความบางส่วน หรือทั้งหมด (Avoiding communication partially or totally) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการจัดข้อจำกัดในการพูด เช่น หลีกเลี่ยงข้อจำกัดโดยการหยุดพูดระหว่างประโยค
- 3.2.5 การเลือกสื่อสารเพียงบางเรื่อง (Selecting the topic) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการจัดข้อจำกัดในการพูด ผู้เรียนเลือกสนทนาในหัวข้อที่ตนสามารถพูดได้
- 3.2.6 การปรับข้อความ (Adjusting or approximating the message) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการจัดข้อจำกัดในการพูด ในการพูดผู้เรียนปรับข้อความให้ง่ายขึ้น หรือละข้อความบางส่วน of ประโยค
- 3.2.7 การสร้างคำใหม่ (Coining words) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการจัดข้อจำกัดในการพูด ผู้เรียนสร้างคำด้วยตนเองเมื่อไม่รู้คำศัพท์นั้น เช่น ผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ต้องการพูด คุณนอนกี่โมง แต่ไม่รู้การใช้คำว่า นอน จึงสร้างคำศัพท์ด้วยตนเองโดยเทียบจากภาษาอังกฤษ go to bed พูดว่า คุณไปทีนอนกี่โมง เนื่องจากแปลจากรูปแบบคำในภาษาอังกฤษ
- 3.2.8 การใช้คำเหมือน (Using a circumlocution or synonym) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการจัดข้อจำกัดในการพูด เป็นการใช้นำคำอื่นแทนคำศัพท์ที่ต้องการพูด เช่น เมื่อผู้เรียนไม่รู้คำว่า ผ้าขนหนู ผู้เรียนใช้คำว่า ผ้าที่ใช้ทำความสะอาดตัว

จากความหมายและการจัดแบ่งประเภทของกลวิธีการเรียนของผู้สนใจศึกษาหลายท่านดังกล่าว ผู้วิจัยพบที่มีความแตกต่างในการแบ่งประเภทกลวิธี และการตั้งชื่อ ดังนี้

1. ความแตกต่างในการแบ่งประเภทกลวิธี

การแบ่งประเภทของกลวิธีแตกต่างกัน โอมอลลี และชาไมต์ จัดกลวิธีการจำโดยใช้ภาพและเสียง ให้อยู่ในกลวิธีปัญญา ส่วน อ็อกซ์ฟอร์ด จัดให้อยู่ในกลวิธีการจำ

รูบิน จัด การแสดงท่าทางแทนคำศัพท์ให้อยู่ในกลวิธีการสื่อสาร แต่อ็อกซ์ฟอร์ดจัดให้อยู่ในกลวิธีทดแทน

รูบิน จัดให้กลวิธีการจำเป็นกลวิธีย่อยในกลวิธีปัญญา แต่อ็อกซ์ฟอร์ดแยกกลวิธีปัญญา และ กลวิธีการจำ

2. ความแตกต่างในการตั้งชื่อกลวิธี

อ็อกซ์ฟอร์ด ใช้ชื่อ กลวิธีกลวิธีทดแทน (Compensation strategies) รูบิน ใช้ชื่อว่า กลวิธีสื่อสาร (Communicative strategies) ส่วนโอมอลลี และชาโมต์ ใช้ชื่อว่า การแทนที่ (Substitution strategies) อ็อกซ์ฟอร์ด ใช้ชื่อกลวิธีการรับและส่งข้อความ (Receiving and sending message) แต่ โอมอลลี และชาโมต์ ใช้ชื่อว่า กลวิธีการใช้แหล่งข้อมูล (Resourcing)

ความหลากหลาย และความแตกต่างในการแบ่งกลวิธีการเรียน และการตั้งชื่อกลวิธี เป็น ปัญหาหนึ่งในการศึกษากลวิธีการเรียนภาษา สำหรับผู้สนใจศึกษาเรื่องนี้เนื่องจากไม่มีมาตรฐานแน่ชัดในการแบ่งประเภท และชื่อเรียกกลวิธีที่แตกต่างกัน

2.4 กลวิธีการเรียนกับทักษะฟัง พูด

กลวิธีการเรียนมีความสัมพันธ์กับทักษะฟัง พูด อับราฮัม และ แวน (Wenden and Rubin. 1987 : 41 citing Abraham and Vann. 1987) ศึกษาเคล็ดลับในการเรียนภาษาของผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จพบว่า ผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จมีความถี่การใช้กลวิธีการเรียนสูง และสามารถเลือกใช้กลวิธีการเรียนได้เหมาะสมกับทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน นอกจากนี้จากผลการศึกษาของ กู (Gu. 2003) และ เฟเดอโรโฮลด์ท์ (Hismanoglu.2000 citing Fedderholdt .1997) พบว่าแต่ละกลวิธีมีความเหมาะสมกับการเรียนทักษะทางภาษาต่างๆ แตกต่างกัน ผู้เรียนที่สามารถใช้กลวิธีการเรียนได้อย่างเหมาะสม และหลากหลายเหมาะสมกับทักษะทางภาษา จะสามารถพัฒนาการเรียนได้มากขึ้น โคเฮน กล่าวว่า การศึกษากลวิธีการเรียนนอกจากศึกษาความถี่การใช้กลวิธีการเรียนแล้ว ยังมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนแต่ละชนิด ที่เหมาะสมกับการพัฒนาทักษะการเรียนต่างๆ (Cohen. 1996:15) อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990: 57-98) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนช่วยพัฒนาทักษะการเรียนภาษา ทุกทักษะ ได้แก่ ทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน อ็อกซ์ฟอร์ด ได้ระบุกลวิธีย่อยที่เกี่ยวข้องกับทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยขอล่าวเฉพาะกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับทักษะฟัง พูด ดังแสดงไว้ในตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 ลักษณะการใช้กลวิธีการเรียนโดยตรงกับทักษะฟัง พูด ตามแนวคิดอ็อกซ์ฟอร์ด

กลวิธี	กลวิธีย่อย	กลวิธีที่เหมาะสมกับทักษะฟัง	กลวิธีที่เหมาะสมกับทักษะพูด
กลวิธีการจำ	การสร้างความเชื่อมโยงทางความคิด (Creating mental linkages)	การใช้บริบทช่วยจำคำศัพท์ใหม่ (Placing new words into a context) การจัดกลุ่ม (Grouping) การเชื่อมโยง (Associating/elaborating)	การใช้บริบทช่วยจำคำศัพท์ใหม่ (Placing new words into a context)
	การใช้ภาพและเสียง (Applying images and sounds)	การใช้เสียง (Representing sounds in memory) การใช้จินตภาพ (Using imagery) การสร้างแผนภูมิความหมาย (Semantic mapping) การใช้คำสำคัญ (Using keywords)	การใช้เสียง (Representing sounds in memory)
	การทบทวนอย่างเป็นระบบ (Reviewing well)	การทบทวนอย่างเป็นระบบ (Reviewing well)	การทบทวนอย่างเป็นระบบ (Reviewing well)
	Employing action	การใช้ร่างกายและความรู้สึก (Using physical response or sensation) การใช้อุปกรณ์ (Using mechanical techniques)	ไม่มี
กลวิธีปัญญา	การฝึกฝน(Practicing)	การทำซ้ำ (Repeating) การฝึกออกเสียง (Formally practicing with sounds system) การใช้สูตรและรูปแบบทางภาษา (Recognizing and using and patterns) การฝึกอย่างเป็นธรรมชาติ (Practicing naturalistically)	การทำซ้ำ (Repeating) การฝึกออกเสียง (Formally practicing with sounds system) การรวม (Recombining)
	การรับและส่งข้อความ (Receiving and sending) message	การใช้แหล่งข้อมูล (Using resource for receiving and sending message) การจับใจความสำคัญอย่าง (Getting the idea quickly)	การใช้แหล่งข้อมูล (Using resource for receiving and sending message)

ตาราง 2 (ต่อ)

กลวิธี	กลวิธีย่อย	กลวิธีที่เหมาะสมกับทักษะฟัง	กลวิธีที่เหมาะสมกับทักษะพูด
กลวิธีปัญหา	การวิเคราะห์และให้เหตุผล (Analyzing and reasoning)	การใช้เหตุผลเชิงนิรนัย (Reasoning deductively) การแปล (Translating) การแทรกแซงทางภาษา (Transferring) การวิเคราะห์คำ หรือข้อความ (Analyzing expressions) การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ (Analyzing contrastively)	การใช้เหตุผลเชิงนิรนัย (Reasoning deductively) การแปล (Translating) การแทรกแซงทางภาษา (Transferring)
	การจัดโครงสร้างข้อมูลเข้า ข้อมูลออก (Creating structure for input and output)	การจดบันทึก (Taking note) การย่อความ (Summarizing) การทำเครื่องหมายเน้นข้อความ (Highlighting)	ไม่มี
กลวิธีทดแทน	การเดาอย่างมีความหมาย (Guessing intelligently)	การเดาความหมายโดยใช้ความรู้ ทางภาษาศาสตร์ (Using linguistic clues) การเดาความหมายโดยใช้ข้อมูล อื่นๆ (Using other clues)	ไม่มี
	การขจัดข้อจำกัดในการฟัง พูด (Overcoming limitation in speaking)	ไม่มี	การเปลี่ยนมาใช้ภาษาแม่ (Switching to the mother tongue) การขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น (Getting help) การใช้ท่าทาง (Using mime or gesture) การหลีกเลี่ยงข้อความบางส่วน หรือ ทั้งหมด (Avoiding communication partially or totally) การเลือกสื่อสารเพียงบางเรื่อง (Selecting the topic) การปรับข้อความ (Adjusting or approximating the message) การสร้างคำใหม่ (Coining words) การใช้คำเหมือน (Using a circumlocution or synonym)

2.5 แบบวัดกลวิธีการเรียนภาษา Strategy Inventory for Language Learning (SILL)

อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990 : 199) ได้สร้างแบบวัดกลวิธีการเรียนภาษา ชื่อ Strategy Inventory for Language Learning (SILL) แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ แบบวัดกลวิธีการเรียนภาษาภาษาต่างประเทศของผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษ ชื่อ Strategy Inventory for Language Learning (SILL) Version for English Speakers Learning a new Language Version 5.1 และแบบวัดกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่พูดภาษาอื่นๆ ชื่อ Strategy Inventory for Language Learning Version for Speakers of Other Languages Learning English Version 7.0 (ESL/EFL) แบบวัดกลวิธีการเรียนทั้งสองแบบมีจุดประสงค์เพื่อวัดลักษณะกลวิธีการเรียนภาษา และระดับความถี่การใช้กลวิธีภาษาของผู้เรียน การศึกษาครั้งนี้ใช้แบบวัดกลวิธี Strategy Inventory for Language Learning (SILL) Version for English Speakers Learning a new Language Version 5.1 เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ จึงมีการแปลแบบวัดกลวิธีนี้เป็นภาษาญี่ปุ่น

แบบวัดกลวิธีการเรียนภาษาแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 คำชี้แจงวัตถุประสงค์ของแบบสอบถาม และแบบสอบถามประวัติส่วนตัวของผู้ตอบ

แบบสอบถาม เช่น อายุ เพศ ภาษาแม่ ทักษะคิดในการเรียนภาษา

ตอนที่ 2 รูปแบบคำถามเป็นแบบปลายปิด มีคำอธิบายการตอบแบบสอบถาม อัตราความถี่ในการใช้กลวิธีต่างๆ แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

ระดับ 1 ไม่เคยใช้เลย

ระดับ 2 ไม่ค่อยใช้

ระดับ 3 ใช้บ้าง

ระดับ 4 ใช้ค่อนข้างมาก

ระดับ 5 ใช้มาก

ตอนที่ 3 แบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษา ประกอบด้วยกลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธี

ทดแทน จำนวน 41 ข้อ มีข้อเลือกเป็นข้อความให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกระดับความถี่การใช้กลวิธีที่ตรงกับตนเองมากที่สุด

ตอนที่ 4 แบบรวมคะแนนแต่ละข้อ เพื่อหาค่าความถี่การใช้กลวิธีโดยนำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย

ในแต่ละกลุ่มกลวิธี การแปลความหมายระดับคะแนนความถี่มีดังนี้

1.0-1.4 หมายถึง ไม่เคยใช้เลย (never or almost never used)

1.5-2.4 หมายถึง ไม่ค่อยใช้ (Generally not used)

2.5-3.4 หมายถึง ใช้บางครั้ง (Somewhat used)

3.5-4.4 หมายถึง ใช้ค่อนข้างมาก (Generally used)

4.5-5.0 หมายถึง ใช้มาก (Always or almost always used)

อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990 : 279) กล่าวว่า ผู้ที่เคยตอบแบบวัดกลวิธีการเรียนชนิดนี้แสดงความ คิดเห็นว่าแบบวัดกลวิธีการเรียนชนิดนี้น่าสนใจ และง่ายในการตอบ ชเมส (Shmais. 2003 : Online) กล่าวว่า เครื่องมือในการศึกษาลักษณะกลวิธีการเรียนภาษาของ อ็อกซ์ฟอร์ด เป็นเครื่องมือที่ ได้รับความนิยม มีประโยชน์ และนิยมใช้วัดกลวิธีการเรียนของผู้เรียนภาษาในปัจจุบัน มีงานวิจัยกว่า 40-50 เรื่องที่ใช้เครื่องมือชนิดนี้ ชเมส ยังกล่าวด้วยอีกว่า แบบวัดกลวิธีของ อ็อกซ์ฟอร์ด เป็นเครื่องมือ เดียวที่มีการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น โดยมีการตรวจสอบความถูกต้องหลายทาง ซึ่งแตกต่างจาก เครื่องมือชนิดอื่นที่ไม่ได้รับความนิยม เนื่องจากเครื่องมือเหล่านั้นยังขาดความน่าเชื่อถือ และความถูก ต้องของข้อมูล จากข้อมูลข้างต้นนี้ทำให้ผู้วิจัยนำแบบวัดกลวิธี Strategy Inventory for Language Learning (SILL) Version for English Speakers Learning a new Language Version 5.1 ของอ็อกซ์ ฟอร์ด (Oxford. 1990) มาใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

2.5 ผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยในประเทศ

อาวุธ วาจาสิทธิ์ (2533) ได้ศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตกลุ่มเก่งมาก กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชาย และนิสิตหญิง ชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัยที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 (FE I) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 710 คน แบ่งเป็นนิสิตกลุ่มเก่งมาก (ได้รับเกรด 4 ในการเรียนวิชา FE I) จำนวน 107 คน นิสิตกลุ่มเก่ง (ได้รับ เกรด B) จำนวน 269 คน นิสิตกลุ่มปานกลาง (ได้รับเกรด C) จำนวน 309 คน และนิสิตกลุ่มอ่อน (ได้รับ เกรด D) จำนวน 25 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่นิสิตนำมา ปฏิบัติมากที่สุด คือ กลวิธีการเดาความหมายอย่างมีหลักการ กลวิธีการเรียนที่นิสิตนำมาปฏิบัติปาน กลาง คือ กลวิธีการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง กลวิธีการฝึกฝนภาษา กลวิธีการหาวิธีการเรียน ภาษาอังกฤษที่เป็นของตนเอง กลวิธีการใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู และกลวิธีการจำ กลวิธีการเรียนที่นิสิตนำมาปฏิบัติน้อย คือ กลวิธีการพยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารกับ

บุคคลอื่น 2) การเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มเก่งมาก กลุ่มเก่งปานกลาง และกลุ่มอ่อน คือ 2.1) กลุ่มเก่งมากและกลุ่มเก่งใช้กลวิธีการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในการใช้กลวิธีการเดาความหมายอย่างมีหลักการ และกลวิธีการพยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น 2.2) กลุ่มเก่งมากและกลุ่มปานกลางใช้กลวิธีการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในการใช้กลวิธีการเดาความหมายอย่างมีหลักการ และในกลวิธีการจำ 2.3) กลุ่มเก่งมากและกลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในการใช้กลวิธีการเดาความหมายอย่างมีหลักการ และกลวิธีการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง 2.4) กลุ่มเก่งและกลุ่มปานกลางใช้กลวิธีการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในการใช้กลวิธีการจำ กลวิธีการเดาความหมายอย่างมีหลักการ กลวิธีการใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู 2.5) กลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนใช้กลวิธีการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในการใช้กลวิธีการเดาความหมายอย่างมีหลักการ และกลวิธีการจำ 2.6) กลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนใช้กลวิธีการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในการใช้กลวิธีการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรง และกลวิธีการเดาความหมายอย่างมีหลักการ

อินทรา นามเมืองรักษ์ (2541) ศึกษาเรื่อง กลวิธีการเรียนและกลวิธีสื่อสารในการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีวัตถุประสงค์การศึกษาเพื่อ 1) ศึกษากลวิธีการเรียนและ กลวิธีสื่อสารในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ 2) ศึกษาว่านักเรียนแต่ละกลุ่มใช้กลวิธีการเรียน และกลวิธีสื่อสารในการสนทนาภาษาอังกฤษประเภทใด และมากน้อยเพียงใด ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จำนวน 60 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มๆ ละ 20 คน คือ กลุ่มเรียนดี กลุ่มเรียนปานกลาง และกลุ่มเรียนอ่อน แล้วให้กลุ่มตัวอย่าง ตอบแบบสอบถาม กลวิธีการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากการวิจัยของ โอมอลลี และชาโมต์ (OMalley & Chamot. 1990) เสนอผลวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้อัตราร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการทดสอบค่า F (F-test) ผลจากการศึกษาจากพบว่ากลุ่มเรียนดีใช้กลวิธีการเรียนภาษามากที่สุด จำนวน 44 กลวิธี คิดเป็นร้อยละ 38.60 รองลงมาคือกลุ่มเรียนปานกลางใช้จำนวน 39 กลวิธี คิดเป็นร้อยละ 34.21 ส่วนกลุ่มเรียนอ่อน ใช้กลวิธีการเรียนภาษาน้อยที่สุด จำนวน 31 กลวิธี คิดเป็นร้อยละ 27.19 กลวิธีสื่อสารในการสนทนาภาษาอังกฤษที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากเป็นอันดับแรก คือ กลวิธีการถ่ายโยง (ร้อยละ 24.75) รองลงมาคือ กลวิธีลดความซ้ำซ้อน (ร้อยละ 17.37) กลวิธีที่ใช้น้อยที่สุด คือ กลวิธีการเลียนแบบ (ร้อยละ 0.60) ซึ่งปรากฏว่ากลุ่มเรียนอ่อน เท่านั้นที่ใช้กลวิธีนี้ ผลการศึกษาโดยสรุปแสดงว่าการเลือกใช้กลวิธีการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษในแต่ละกลุ่มการเรียน

สอดคล้องกับการเลือกใช้กลวิธีสื่อสาร คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษสูง จะเลือกใช้กลวิธีการเรียน และกลวิธีสื่อสารประเภทต่าง ๆ มากกว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ต่ำกว่า

ภาวิณี อุ่นวัฒนา (2543) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการพูด และการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วัตถุประสงค์การศึกษา คือ 1) ศึกษากลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการพูด และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ภาษา กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล 4) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ภาษาและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการบัญชี ปีการศึกษา 2543 จำนวน 186 คน เครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษา ที่ผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจาก Strategy Inventory for Language Learning (SILL) : Version 7.0 (ESL/EFL) ของ ออกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990 : 293-300) และแบบสอบวัดความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้น วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่ามัธยฐานและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ใน สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอยู่ในระดับปานกลาง 2) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ 4) กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ไม่มีความสัมพันธ์กับ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่าความสามารถในการพูด และการเขียนมีความสัมพันธ์กัน แต่ความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับระดับทักษะการพูดและทักษะเขียน

นฤมล โคตรสมบัติ (2546) ได้ศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตบัณฑิตศึกษาวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ตัวอย่างประชากรคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอก สาขาจุลชีววิทยาและชีววิทยา จำนวน 39 คน ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มที่มี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง 9 คน และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ Quick Placement Test Version 2 ซึ่งพัฒนาโดย มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด ในค.ศ. 2001 และแบบสอบถาม Strategy Inventory for Language Learning (SILL) ของ Rebecca Oxford ใน ค.ศ.1990 รวมทั้งการสัมภาษณ์ โดยค่าความน่าเชื่อถือของแบบสอบถาม อยู่ที่ 0.92 ผลการศึกษาพบว่า นิสิตใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษทุกกลุ่มกลวิธี โดยใช้กลุ่มกลวิธีทดแทนอยู่ในระดับสูง และใช้กลุ่มกลวิธีเมตาคอกนิทีฟ กลวิธีปัญญา กลวิธีสังคมและความรู้สึก และกลวิธีการจำ อยู่ในระดับปานกลาง สรุปได้ว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำใช้กลวิธีการเรียนไม่แตกต่างกันในทุกกลุ่มกลวิธีอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.5

2.5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

โมชิซูกิ (Mochizuki. 1999 : Online) ได้ศึกษาลักษณะการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ ของ นักศึกษามหาวิทยาลัยของญี่ปุ่น และปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกใช้กลวิธีการเรียนภาษา รวมทั้งศึกษา ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับระดับทางภาษาของตนเอง ใช้แบบวัดระดับภาษาอังกฤษ The Second Grade Test of the Society of Testing English Proficiency (STEP) และ แบบทดสอบของ ออกซ์ฟอร์ด จำนวน 80 ข้อ (Strategy Inventory for Language Learning SILL) ศึกษาจากนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 2 จำนวน 44 คน และนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 จำนวน 113 คน ดำเนินการศึกษาในเดือน พฤษภาคม ค.ศ. 1996 ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยชาวญี่ปุ่นใช้กลวิธีทดแทนมากที่สุด และใช้กลวิธีที่เกี่ยวกับสังคม และความรู้สึกน้อยที่สุด รวมทั้งพบว่าผู้เรียนที่มีระดับการเรียนรู้ดีมีระดับความถี่ในการใช้กลวิธีปัญญา และเมตาคอกนิทีฟ สูงกว่านักเรียนกลุ่มระดับการเรียนรู้อ่อน นอกจากนี้พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกใช้กลวิธีมากที่สุด คือ วิชาเอกของนักศึกษา แรงจูงใจ ความสนใจในภาษาอังกฤษ และเพศ ส่วนการประเมินระดับภาษาอังกฤษของตนเองพบว่าไม่ตรงตามความสามารถที่แท้จริง

ชเมส (Shmais. 2003 : Online) ได้ศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษابริญญาตรี มหาวิทยาลัยแห่งชาติ อัน นาซา ในปาเลสไตน์ ใช้ Strategy Inventory for Language Learning (SILL) ศึกษาจากนักศึกษาที่พูดภาษาอาหรับเป็นภาษาที่แม่ การศึกษาค้นคว้าเพื่อศึกษาอัตราการใช้กลวิธีการเรียนภาษาต่อเพศ และระดับความสามารถทางภาษาของนักศึกษาซึ่งแบ่งตามระดับชั้นปีของนักศึกษา และเพื่อศึกษาการประเมินระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของตนเอง จากการศึกษาพบว่าอัตราการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับสูงถึงปานกลาง กลวิธีการเรียนเมตาคอกนิทีฟ เป็นกลวิธีที่ใช้มากที่สุด คือ 79.6% จากกลวิธีการเรียนภาษาอื่นๆ กลวิธีทดแทนเป็นกลวิธีที่ใช้น้อยที่สุด

คือ 63% จากการศึกษารายงาน เพศ และ ระดับชั้นเรียนของนักศึกษาไม่มีนัยสำคัญต่อการใช้กลวิธีการเรียนภาษา ผู้วิจัยงานศึกษาครั้งนี้เสนอว่าควรมีการสอนการใช้กลวิธีการเรียนแบบ กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญากลวิธีการทดแทน ในห้องเรียนภาษาด้วย

โฮลท์ (Holt. 2005 : Online) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษต่อกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวจีน ที่เรียนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ จำนวน 74 คน โดยใช้ Strategy Inventory for Language Learning (SILL) ของออกซ์ฟอร์ด ประกอบด้วยกลวิธีการเรียน 6 แบบ คือ กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา กลวิธีทดแทน กลวิธีเมตาคอกนิทีฟ กลวิธีทางสังคม และกลวิธีจิตพิสัย จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษระดับสูงจะใช้กลวิธีการเรียนทุกแบบ และมีความถี่ในการใช้กลวิธีแต่ละชนิดสูงกว่าผู้เรียนกลุ่มอื่นซึ่งกลวิธีการทดแทนเป็นกลวิธีที่ใช้มากที่สุด การศึกษาสรุปได้ว่า การใช้กลวิธีการเรียนในกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง และผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

- 3.1 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 สถิติในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การจัดกระทำข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ ผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จำนวน 3 คน และผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ จำนวน 3 คน กลุ่มตัวอย่างคัดเลือกจากผู้เรียนที่มีความสามารถในทักษะการฟัง พูด ระดับสูง โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Random)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าได้แก่ แบบทดสอบความสามารถทักษะฟัง พูด และแบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษาซึ่งดัดแปลงจากแนวคิดของ อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) ชื่อ Strategy Inventory of Language Learning (SILL) Version for English Speakers Learning a new Language Version 5.1 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถทักษะฟัง พูด (ดูจากภาคผนวก ก)

เนื่องจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษากลวิธีการของผู้เรียนที่มีความสามารถในทักษะฟัง พูด ภาษาไทยระดับสูง ดังนั้นในการเลือกกลุ่มตัวอย่างตามคุณสมบัติที่ต้องการผู้วิจัยจึงสร้างแบบทดสอบวัด

ความสามารถทักษะฟัง พูด ซึ่งผู้วิจัยมีแผนการและขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทักษะฟัง พูด ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาวิธีการทดสอบทักษะฟัง พูด และเกณฑ์การให้คะแนนในทักษะฟัง พูด ของ กิ่งแก้ว อารีรักษ์ (2546:81-86, 105-112)
2. สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทักษะฟัง พูด ตามแนวความคิด ของ กิ่งแก้ว อารีรักษ์ (2546)
3. ตรวจสอบแบบทดสอบวัดความสามารถทักษะฟัง พูด โดยผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบ
4. แก้ไข ปรับปรุง ทดสอบวัดความสามารถทักษะฟัง พูด
5. พิมพ์ทดสอบวัดความสามารถทักษะฟัง พูด พิสูจน์อักษร และทำสำเนาพร้อมนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริง

3.2.2. แบบวัดกลวิธีการเรียนภาษาซึ่งดัดแปลงจากแนวคิดของ อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990)

ชื่อ Strategy Inventory of Language Learning (SILL) Version for English Speakers Learning a new Language Version 5.1 (ดูภาคผนวก ข) ใช้วัดความถี่กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน จำนวนคำถามทั้งหมดมี 41 ข้อ แบ่งระดับความถี่เป็น 5 ระดับ คือ ระดับ 1 ไม่เคยใช้เลย ระดับ 2 ไม่ค่อยใช้ ระดับ 3 ใช้บ้าง ระดับ 4 ใช้ค่อนข้างมาก ระดับ 5 ใช้มาก

การแปลความหมายระดับคะแนนความถี่การใช้กลวิธีมีเกณฑ์ดังนี้

- 1.0-1.4 หมายถึง ไม่เคยใช้เลย (never or almost never used)
- 1.5-2.4 หมายถึง ไม่ค่อยใช้ (Generally not used)
- 2.5-3.4 หมายถึง ใช้บางครั้ง (Somewhat used)
- 3.5-4.4 หมายถึง ใช้ค่อนข้างมาก (Generally used)
- 4.5-5.0 หมายถึง ใช้มาก (Always or almost always used)

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้นอกจากจะเป็นกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่แล้ว ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ด้วย จึงจำเป็นต้องแปลแบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษาเป็นภาษาญี่ปุ่น (ดูภาคผนวก ค) โดยมีชาวญี่ปุ่นเป็นผู้แปล

3.2.3 แนวคำถามสัมภาษณ์การใช้กลวิธีการเรียนตามแนวคิด และเนื้อหาจากเครื่องมือ

แบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษาของ อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990) (ดูภาคผนวก ง)

3.3 สถิติในการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ย (Arithmetic mean) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 137)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ $\bar{x}$ หมายถึง มัชฌิมเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง

x หมายถึง ค่าเฉลี่ย

n หมายถึง จำนวนคะแนนในกลุ่ม

$\sum x$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้วางแผนเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อผู้เรียนชาวต่างชาติเพื่อขอศึกษาถึงการใช้กลวิธีการเรียน
2. ทดสอบระดับความสามารถของผู้เรียน ด้วยแบบทดสอบความสามารถทักษะฟัง พูด โดยมีผู้ให้คะแนน 2 คน คือ ผู้วิจัย และนางสาวธนาพร โกศวิบูลย์ ซึ่งเป็นผู้มีประสบการณ์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมากกว่า 5 ปี ปัจจุบันกำลังศึกษาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ณ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. คิดคะแนนความสามารถทักษะฟัง พูด โดยหาค่าร้อยละจากการให้คะแนนของผู้ให้คะแนน 2 คน ตามข้อ 2
4. นำแบบสอบถามกลวิธีการเรียน ของ อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990) ชื่อ Strategy Inventory for Language Learning (SILL) Version 5.1 ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

5. สัมภาษณ์ลักษณะการใช้กลวิธีการเรียนจากกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน โดยเลือกสัมภาษณ์เฉพาะกลวิธีที่มีระดับความถี่ 3-5
6. นำผลที่ได้มาวิเคราะห์

3.5 การจัดกระทำข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ผลคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถทักษะฟัง พูด ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ คะแนนเต็ม 100 คะแนน
2. วิเคราะห์ผลคะแนนจากแบบวัดกลวิธีการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ คือแบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษาของ อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990) ชื่อ Strategy Inventory of Language Learning (SILL) Version for English Speakers Learning a new Language Version 5.1 คำนวณโดยใช้สูตรค่าเฉลี่ย (Arithmetic mean) ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ หมายถึง มัชฌิมเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง

n หมายถึง จำนวนคะแนนในกลุ่ม

$\sum x$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

3. วิเคราะห์การใช้กลวิธีการเรียนจากการสัมภาษณ์ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับแนวคิดกลวิธีการเรียนของอ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษากลวิธีการเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะการใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ของผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย แบ่งตามหัวข้อดังนี้

4.1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย

4.1.1 ตาราง 3 คะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถทักษะฟัง พูด ภาษาไทย
ของกลุ่มตัวอย่าง

4.1.2 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างจากแบบวัดกลวิธีการเรียนภาษา SILL (Oxford. 1990)

4.2 ความถี่การใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ในทักษะฟัง พูด
ภาษาไทย ของกลุ่มตัวอย่าง

4.2.1 ตาราง 4 แสดงระดับความถี่การใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ของ
กลุ่มตัวอย่าง

4.2.2 เปรียบเทียบความถี่การใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ของกลุ่ม
ตัวอย่าง

4.3 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์การใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน

4.1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย

4.1.1 ตาราง 3 คะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถทักษะฟัง พูด ภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 3 แสดงคะแนนร้อยละของระดับความสามารถทักษะฟัง พูด ภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง

ชื่อ	ภาษาแม่	คะแนน (ร้อยละ)
เดวิด	อังกฤษ	95
เจอรี่	อังกฤษ	98.5
เคน	อังกฤษ	99
อิซูมิ	ญี่ปุ่น	96
ทากะโนบุ	ญี่ปุ่น	95
ยูกิโยะ	ญี่ปุ่น	89

จากตาราง 3 กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีระดับความสามารถภาษาไทยทักษะฟัง พูด ในเกณฑ์ดีมากซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีระดับความสามารถภาษาไทยเฉลี่ยร้อยละ 97.5 คะแนน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ที่มีระดับความสามารถภาษาไทยเฉลี่ยร้อยละ 93.3 คะแนน

4.1.2 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างจากแบบวัดกลวิธีการเรียนภาษา SILL (Oxford, 1990)

หลังจากได้กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถทักษะฟัง พูดภาษาไทยในเกณฑ์ดี ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดกลวิธีการเรียน SILL พบข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. อายุของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ มีอายุระหว่าง 36 - 58 ปี

กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ มีอายุระหว่าง 30 - 34 ปี

2. ระยะเวลาการเรียนภาษาไทย

กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีระยะเวลาเรียนภาษาไทยเฉลี่ย 17.3 ปี

กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่มีระยะเวลาเรียนภาษาไทยเฉลี่ย 2.7 ปี

3. การประเมินความสามารถภาษาไทยของตนเองกับเจ้าของภาษา

กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ประเมินระดับภาษาของตนเองสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ คือ ประเมินระดับความสามารถภาษาไทยระดับ พอใช้ และ ดี ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ ประเมินให้ระดับภาษาไทยของตนเองระดับ ต้องปรับปรุง และ พอใช้

4. การประเมินความสามารถภาษาไทยของตนเองกับผู้เรียนภาษาไทยคนอื่นๆ

กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ประเมินระดับภาษาไทยของตนเองในระดับ ดี กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ประเมินให้ระดับ ภาษาไทยของตนเองในระดับ พอใช้ ดี และไม่แน่ใจ

5. ทักษะการเรียนรู้ภาษาไทย

กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีทัศนคติที่ดี และเห็นความสำคัญในการเรียนภาษาไทย ซึ่งเหตุผลหลักในการเรียนภาษาไทย คือ เพื่อการทำงานในประเทศไทย การพูดคุยกับคนไทย และสนใจอยากเรียนรู้ภาษาไทย

6. พื้นฐานทางภาษาของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีพื้นฐานภาษาอื่นๆ นอกจากภาษาแม่ และภาษาไทย เช่น ภาษามาลาเลเซีย ภาษารัสเซีย กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่น

7. สิ่งที่น่าสนใจในการเรียนภาษาไทย

สิ่งที่น่าสนใจในการเรียนภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม คือ การได้พูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน กลุ่มตัวอย่างบางคนสนใจการเขียนไทย และเสียงวรรณยุกต์ไทย

4.2 การเปรียบเทียบความถี่ของการใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทนของกลุ่มตัวอย่าง

4.2.1 ตาราง 4 แสดงระดับความถี่การใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 4 แสดงระดับความถี่การใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญหา และกลวิธีทดแทน ของกลุ่มตัวอย่าง
(ดูภาคผนวก จ)

กลุ่มตัวอย่าง	กลวิธีการจำ	กลวิธีปัญหา	กลวิธีทดแทน	ค่าเฉลี่ยทั้ง 3 กลวิธี
ผู้เรียนภาษาไทยที่ใช้อังกฤษเป็นภาษาแม่	2.8	4.5	3.5	3.6
ผู้เรียนภาษาไทยที่ใช้ญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่	3.1	3.7	3.5	3.4

การแปลความหมายระดับคะแนนความถี่

1.0-1.4 หมายถึง ไม่เคยใช้เลย (never or almost never used)

1.5-2.4 หมายถึง ไม่ค่อยใช้ (Generally not used)

2.5-3.4 หมายถึง ใช้บางครั้ง (Somewhat used)

3.5-4.4 หมายถึง ใช้ค่อนข้างมาก (Generally used)

4.5-5.0 หมายถึง ใช้มาก (Always or almost always used)

จากตาราง 4 แสดงระดับความถี่การใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญหา และกลวิธีทดแทนพบว่า ค่าเฉลี่ยความถี่การใช้ทั้ง 3 กลวิธีของกลุ่มผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีระดับ 3.6 หมายถึง ผู้เรียนใช้กลวิธีการเรียนภาษาค่อนข้างมาก กลวิธีที่ใช้มากที่สุดเรียงตามลำดับ คือ กลวิธีปัญหา กลวิธีทดแทน และกลวิธีการจำ ค่าเฉลี่ยความถี่การใช้ทั้ง 3 กลวิธีของกลุ่มผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่มีระดับ 3.4 หมายถึง ผู้เรียนใช้กลวิธีการเรียนภาษาบางครั้ง กลวิธีที่ใช้มากที่สุดเรียงตามลำดับ คือ กลวิธีปัญหา กลวิธีทดแทน และกลวิธีการจำ ดังรายละเอียดดังนี้

1) กลวิธีการจำ

กลุ่มผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ที่มีค่าความถี่การใช้กลวิธีการจำ 2.8 หมายถึง มีการใช้กลวิธีนี้ในบางครั้ง

กลุ่มผู้เรียนที่พูดญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ที่มีค่าความถี่การใช้กลวิธีการจำ 3.1 หมายถึง มีการใช้กลวิธีนี้ในบางครั้ง

2) กลวิธีปัญญา

กลุ่มผู้เรียนภาษาไทยที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีค่าความถี่การใช้กลวิธีปัญญา 4.5 หมายถึง มีการใช้กลวิธีนี้มาก

กลุ่มผู้เรียนภาษาไทยที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่มีค่าความถี่การใช้กลวิธีปัญญา 3.7 หมายถึง มีการใช้กลวิธีนี้ค่อนข้างมาก

3) กลวิธีทดแทน

ทั้งกลุ่มผู้เรียนภาษาไทยที่พูดภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ มีค่าความถี่การใช้กลวิธีทดแทน 3.5 หมายถึง ทั้งสองกลุ่มมีการใช้กลวิธีนี้ค่อนข้างมาก

4.2.2 เปรียบเทียบความถี่การใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ของกลุ่มตัวอย่าง

กลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มใช้ เรียงจากกลวิธีที่มีความถี่ใช้มากไปน้อย คือ กลวิธีปัญญา กลวิธีทดแทน และกลวิธีการจำ รายละเอียดดังนี้

1. กลวิธีปัญญา

กลวิธีปัญญาเป็นกลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับกลวิธีการจำและกลวิธีทดแทน ผู้เรียนภาษาไทยที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีค่าความถี่ในการใช้กลวิธีปัญญา ระดับ 4.5 หมายถึง มีการใช้กลวิธีนี้มาก สูงกว่าผู้เรียนภาษาไทยที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ ซึ่งมีค่าความถี่การใช้กลวิธีการจำ ระดับ 3.7 หมายถึง มีการใช้ค่อนข้างมาก

2. กลวิธีทดแทน

กลวิธีทดแทนเป็นกลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างใช้รองจากกลวิธีปัญญา ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความถี่การใช้เท่ากัน คือ ระดับ 3.5 หมายถึง มีการใช้กลวิธีนี้ค่อนข้างมาก

3. กลวิธีการจำ

กลวิธีการจำเป็นกลวิธีที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้น้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับกลวิธีทดแทนและกลวิธีปัญญา ผู้เรียนภาษาไทยที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่มีค่าความถี่การใช้กลวิธีการจำระดับ 3.1 หมายถึง มีการใช้กลวิธีนี้บางครั้ง สูงกว่าผู้เรียนภาษาไทยที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ซึ่งมีค่าความถี่ระดับ 2.8 หมายถึง มีการใช้กลวิธีนี้บางครั้ง

4.3 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์การใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์การใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทนของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน การเสนอข้อมูลเรียงจากกลวิธีที่มีความถี่ในการใช้มากที่สุดตามลำดับดังนี้ คือ กลวิธีปัญญา กลวิธีทดแทน และกลวิธีการจำ

1 กลวิธีปัญญา

กลวิธีปัญญาเป็นกลวิธีที่ใช้เปลี่ยนรูปภาษาเป้าหมาย (Transforming) เพื่อช่วยให้การเรียนรู้ภาษาง่ายขึ้น เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนภาษาไทยทั้งสองกลุ่มใช้มากกว่ากลวิธีการจำ และกลวิธีทดแทน

จากการสัมภาษณ์ทำให้ได้ข้อมูลกลวิธีปัญญาดังรายละเอียดดังนี้

1.1 อักษร P หมายถึง การฝึกฝน (Practicing)

1.1.1 การทำซ้ำ (Repeating)

คุณธิษุมิ “ฉันเขียนซ้ำๆ จะได้จำได้”

คุณதாகา “ผมอ่านคำที่เขียนไว้ซ้ำๆ”

คุณยุกิโยะ “ดิฉันฝึกเขียนเยอะๆ ตอนที่เพิ่งเริ่มเรียน เขียนมากๆ ช่วยให้ได้”

คุณเคน “ทำซ้ำๆ บ่อยๆ สำคัญมากสำหรับผม ถ้าคำไหนออกเสียงยาก ผมก็จะพูดซ้ำๆ ปกติผมต้องทบทวนหลายๆ ครั้ง นี่สำคัญที่สุดในการเรียน”

คุณ เจอรี่ “ตอนแรกผมจะเขียนลืบคำ แล้วพูดออกเสียงลืบครั้ง แต่ผมจะไม่ละเลียดเอาโทน เพราะโทนไม่ได้อยู่แล้ว ผมรู้ว่าผมเป็นฝรั่ง”

คุณเดวิด “ต้องเขียน พูด หลายๆ ครั้ง จะให้อยู่ในหัว”

1.1.2 การฝึกออกเสียง (Formally practicing with sounds system)

ก. ผู้เรียนให้ความสำคัญของการออกเสียงวรรณยุกต์

คุณதாகะ “การออกเสียงยากที่สุด ต้องพูดโทน (วรรณยุกต์) ถูก ไม่จั่นไม่เข้าใจ”

- คุณเคน “สำหรับผมการออกเสียงสำคัญมาก อ่านตัวเขียนภาษาไทยทำให้ผมออกเสียงได้ถูกต้อง”
- คุณเดวิด “สิ่งที่ยากสำหรับฝรั่ง ก็คือ โทน คิดว่าวิธีเรียนที่ดี คือ ได้ยิน จะได้ปรับหู ต้องมีโอกาสได้ยินอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนเด็กเรียน แต่ว่าเรียนตามธรรมชาติก็ดีกว่า คนจีนน่าจะเรียนภาษาไทยได้ง่ายเกี่ยวกับเรื่องเสียง หรือว่า คนที่มีประสบการณ์มากเกี่ยวกับดนตรีก็น่าจะเรียนดีกว่า”

ข. วิธีฝึกออกเสียง

- คุณอิซุมิ “เลียนแบบคนไทย และก็ให้เพื่อนช่วยแก้ไขค่ะ”
- คุณทาเกะ “วิธีฝึกคำศัพท์ และเสียงโทน (วรรณยุกต์) ต้องจินตนาการว่าฟังเพลง แล้วคิดเป็นตัวอักษรอังกฤษ ที่มีเครื่องหมายอยู่ที่คำ (phonetics symbols) และก็จำคำว่า มา หมา ม่า ม้า หมา ก่อนในความคิด แล้วก็แยกเสียงได้ ถ้าฟังจะรู้สึกได้ว่า นี่เป็นโทนที่จำไว้อยู่”
- คุณยูกิโยะ “วิธีฝึกออกเสียง ถ้ามีเพื่อน ก็ให้เพื่อนฟังแล้วก็แก้ไข หรือ ดูทีวี ฟังวิทยุ ฟังแล้วก็ฝึกออกเสียง repeat ถ้าฉันเห็นว่าเขียนยังไงฉันก็จะออกเสียงถูกต้อง”
- คุณเคน “ขั้นแรก ในการเรียน คือการเลียนแบบ เหมือนเด็กๆ พุด ผมพยายามเลียนแบบวิธีที่คนไทยพุด และผมเรียนจากการจำวิธีการเขียน และก็เครื่องหมายวรรณยุกต์ เพราะว่าถ้าผมเห็น ผมจะจำได้ว่าออกเสียงยังไง ตอนแรกผมเรียนจาก phonetics symbols และกฎการออกเสียง เช่น อักษรต่ำกับไม้เอก ออกเสียง โท แต่ใช้เวลาประมาณ สามสี่เดือนกว่าจะจำได้”
- คุณเดวิด “อยากพุดอย่างถูกต้อง ถ้าพุดตามคนไทย หรือมีครูสอน น่าจะพุดถูกได้ ...ถ้าได้ยินบ่อยๆ ก็จะพุดตามเขา เป็นวิธีเรียนของเด็ก ถ้าได้ยินคนพุดมากๆ บ่อยๆ หรือ เวลาพุดไม่ถูกมีคนแก้ไข น่าจะโดยธรรมชาติ ถ้าได้ยินบ่อยๆ ฟังคนพุดเป็นเวลานาน บางทีพุดไม่ถูกแต่แยกออกว่าเสียงอะไร เสียงที่ยากปัจจุบันไม่ค่อยมีแล้ว แต่เสียงที่ยากของคนต่างชาติ คือ ง เสียงยากๆ ออกเสียงได้เพราะได้ยินบ่อยๆ แล้วออกเสียงตาม”
- คุณเจอร์รี่ “ฝึกโทน แยกออกไม่ได้เท่าไร เช่น ข้าว สีขาว กินข้าว ถ้าเขาพุดเปล่าๆ อาจจะไม่รู้ แต่ถ้าพุดเป็นประโยคก็จะเข้าใจ แยกได้”

กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเห็นว่า การฝึกออกเสียงภาษาไทยเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะการฝึกออกเสียงวรรณยุกต์ วิธีที่ใช้ในการฝึกออกเสียง คือ การเลียนแบบวิธีการเรียนของเด็ก คือ การฟัง และพูดตาม และการใช้บริบทในคำช่วยให้เข้าใจความหมายได้ถูกต้อง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทุกคนอาศัยในประเทศไทย ทำให้มีโอกาสฝึกฟัง พูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ

1.1.3 การใช้สูตรและรูปแบบทางภาษา (Recognizing and using formulas and patterns)

เป็นกลวิธีที่ช่วยการฟัง พูด สูตร (formulas) เป็นข้อความที่ไม่เปลี่ยนแปลง เช่น ในการทักทาย มีสูตรในการพูด คือ สวัสดีค่ะ สบายดีไหม พบกันใหม่ค่ะ ส่วนรูปแบบ (patterns) เป็นข้อความที่สามารถเติมคำอื่นๆ ได้ เช่น ประโยคการขอร้องในภาษาไทย ขอ.....หน่อย

คุณธิษุมิ “ดิฉันก็จะจำคำที่ใช้ยากๆ เช่น เอา...มา ก็จำว่า เอาหนังสือมา”

คุณเดวิด “จำเป็นประโยค จำวิธีใช้คำ เช่น คำว่า เอาหนังสือมา จะจำคำว่า เอา.....มา เพราะว่าส่วนมากพจนานุกรมไม่บอกว่าใช้อย่างไร”

คุณเคน “ตอนแรกๆ ที่เรียนภาษาไทย ผมก็จำว่า สวัสดีครับ สบายดีไหมครับ”

1.1.4 การฝึกอย่างเป็นธรรมชาติ (Practicing naturalistically)

เป็นกลวิธีที่ช่วยในการฝึกฟัง และการฝึกพูด โดยการใช้ภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริง เช่น การให้นักเรียนฟังข่าวจากวิทยุ การดูทีวี และการใช้บทบาทสมมติในชั้นเรียน

คุณธิษุมิ “ตอนเช้าฉันดู (รายการทีวี) ผู้หญิงถึงผู้หญิง ทุกวัน เข้าใจง่าย และก็เรื่องน่าสนใจ....ฉันมีเพื่อนคนไทย เขาช่วยสอนภาษาไทยให้ฉัน เวลาฉันไม่เข้าใจก็จะถามเขา”

คุณทาเกะ “ผมฝึกภาษาไทยกับเพื่อนคนไทย ดูทีวี และก็ฟังวิทยุไทย ปกติใช้เวลาดูทีวีวันละ 10 นาที ทุกวัน”

คุณยุกิโยะ “ดิฉันฝึกออกเสียง ถ้ามีเพื่อน ก็ให้เพื่อนฟัง หรือ ดูทีวี ฟังวิทยุ ถ้าฟังแล้วก็ฝึกออกเสียง repeat”

คุณเคน “ฝึกภาษาไทยกับคนไทย ผมดูทีวีบ่อยๆ บางครั้งติดละคร และก็มีความสุขที่ไม่เข้าใจด้วย”

คุณเดวิด “ไม่ได้ดูทีวีทุกวัน แต่ก็บ่อยๆ ภรรยา กับหลานดูละครไทย มีละครบางเรื่องผม addict ด้วยละ เช่น เรื่อง ผู้กองยอดรัก และก็ ละครอะไรนะที่มีเสื้อด้วย จำไม่ได้แล้ว เมื่อก่อนดูทุกวันส่วนมากเข้าใจ “

คุณเจอรี่ “ผมก็นั่งดูทีวี สังเกต body language แล้ว mimic พูดเลียนแบบตามคนไทยเลย...ผมมีเพื่อนสนิทคนแขกแต่อยู่เมืองไทยตั้งแต่เด็ก เขาพูดภาษาไทยเหมือนคนไทยช่วยสอนภาษาไทย”

ผู้เรียนฝึกการฟัง จากการบทสนทนาที่เป็นธรรมชาติ และบทสนทนาที่เหมือนจริง จากคนไทย ที่วีวิทยุ ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกอย่างเป็นธรรมชาติ

1.2 อักษร R หมายถึง การรับและส่งข้อความ (Receiving and sending message)

1.2.2 การใช้แหล่งข้อมูล (Using resource for receiving and sending message)

การใช้แหล่งข้อมูล ช่วยในการฟัง พูด เช่น การใช้พจนานุกรม หนังสืออธิบายไวยากรณ์

ความสำคัญของการใช้แหล่งอ้างอิง เช่น พจนานุกรม

คุณยุกิโยะ “ฉันใช้พจนานุกรมช่วยเวลาไม่รู้คำศัพท์ที่พูด”

คุณเคน “การใช้พจนานุกรม ทำให้ผมรู้ว่าควรใช้คำนั้นอย่างไร เวลาดูในพจนานุกรมบอกว่าคำนั้นเป็นคำนาม กริยา หรือคุณศัพท์ การศึกษาวิธีใช้คำในพจนานุกรม ทำให้ผมรู้ว่าในกรณีที่ผมจะพูด ผมควรใช้คำไหน วิธีนี้ทำให้ผมจำได้ สะดวก ในการหา และใช้คำ แล้วผมก็จะจำได้เมื่อผมใช้คำที่มีลักษณะแตกต่างมากมาย จากคำที่เคยเห็น เช่น คำว่าปรัชญา ซึ่งผมอยากรู้คำนี้หลังจากอ่านหนังสือภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ philosophy ทำให้ผมอยากรู้ว่าในภาษาไทยใช้คำว่า อะไร ผมเลยดูในพจนานุกรมก็รู้ว่าคำนี้ภาษาไทย คือ คำว่า ปรัชญา ผมเคยเห็นหลายคำขึ้นต้นด้วย ประ แต่คำนี้ ปรัชฯ แตกต่างจากคำอื่นๆ หรือ คำว่า กุศล ปกติ หลายคำมี ส แต่คำนี้ใช้ ศ “

คุณเดวิด “ผมใช้พจนานุกรมมากละ ถ้าผมพูดคุยกับคนหนึ่ง แล้วถ้าผมไม่เข้าใจ ผมจะถามเขา แล้วก็เขียน แล้วก็ตรวจสอบจากพจนานุกรม หรือ เวลาได้ยินจากโทรทัศน์ผมไม่เข้าใจ ผมเรียนรู้ด้วยตามากกว่าด้วยหู ถ้าผมดูจากพจนานุกรมผมจะรู้ว่าออกเสียงอย่างไร พจนานุกรมช่วยให้ผมรู้ความหมาย และก็รู้ว่าออกเสียงถูกต้องอย่างไร ใช้พจนานุกรมบางทีรู้ความหมาย แต่เวลาใช้ก็ระวังในการใช้คำให้ถูกสถานการณ์”

คุณเจอรี่ “แต่บางครั้งนึกคำศัพท์ไม่ได้แล้วก็จะใช้ภาษาอังกฤษเลย แล้วคนก็งง ผมก็จะใช้ dictionary ตอนแรกๆ ผมจะมี dictionary ติดตัวตลอดเพื่อจดคำศัพท์ใหม่ๆ”

1.3 อักษร A หมายถึง การวิเคราะห์และให้เหตุผล (Analyzing and Reasoning)

1.3.1 การใช้เหตุผลเชิงนิรนัย (Reasoning deductively)

คุณเดวิด “ปกติผมวิเคราะห์ประโยคเวลาอ่านมากกว่าเวลาฟังคนไทยพูด คำ ฏบางอย่างในภาษาไทยที่ผมเรียน บางครั้งใช้ไม่ได้กับบางสถานการณ์ เช่น เวลาผมพูดว่า ในหลวงไป/ แต่คนไทยบอกผมว่าใช้ คำว่า ไป กับในหลวงไม่ได้”

1.3.2 การวิเคราะห์กลุ่มคำ (Analyzing expressions)

เป็นกลวิธีที่ช่วยในการฝึกฟัง โดยการแยก และวิเคราะห์ส่วนประกอบของข้อความเป็นส่วนย่อยๆ ช่วยให้เกิดความเข้าใจคำนั้น เช่น หลังจากผู้เรียนฟังคำว่า ร้านอาหาร ผู้เรียนแยกส่วนประกอบคำได้ว่า ร้าน หมายถึง สถานที่ขายของ อาหาร หมายถึง สิ่งที่กินได้ แล้วรวมความหมายเข้าด้วยกันทำให้รู้ความหมายของคำนี้

คุณอิซุมิ “คำศัพท์ภาษาไทยสนุก เอาคำรวมกัน เช่น น้ำร้อน มาจาก น้ำ และร้อน”

คุณเดวิด “ผมรู้ว่าคำหมายถึงอะไร เวลาที่ผมแยกคำ เช่น คำว่า ราชาศัพท์ มีคำว่า ราชา และกั ศัพท์ ก็หมายถึง คำที่ใช้กับราชา”

1.3.3 การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ (Analyzing contrastively)

การเปรียบเทียบความเหมือน และความแตกต่างของเสียง คำ หรือประโยคของภาษาเป้าหมาย กับภาษาแม่ของผู้เรียน หรือภาษาอื่นๆ ที่ผู้เรียนรู้ เป็นกลวิธีที่ช่วยในทักษะการฟัง เช่น การเปรียบเทียบคำศัพท์ที่คล้ายกันในภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า ไฟ และ fire ในภาษาอังกฤษมีความหมายเหมือนกัน ออกเสียงคล้ายกัน

การเปรียบเทียบคำ

ภาษาไทยวางคำคุณศัพท์ไว้หน้าคำนาม ซึ่งแตกต่างจากลักษณะ ภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น ผู้เรียนบางคนใช้ลักษณะการวางคำในภาษาอื่นๆ ที่ตนเองเคยเรียนมาเปรียบเทียบเพื่อช่วยให้เรียนภาษาไทยง่ายขึ้น

คุณอิซุมิ “ฉันเคยเรียนภาษาฝรั่งเศส ภาษาฝรั่งเศสกับภาษาไทยคล้ายกันนะ เช่น คำว่า น้ำร้อน ภาษาฝรั่งเศสก็พูดว่า au chaude (น้ำ-ร้อน) เหมือนกัน”

คุณเจอรี่ “ตอนเรียนภาษาไทยแรกๆ ต้องเทียบภาษาไทยอังกฤษตลอด แต่ตอนก็ยังเทียบอยู่บ้าง แต่ว่า noun กับ adjective ไม่เหมือน ผมมีลูกศิษย์ เขาจะถามว่าทำไม adjective กับ

noun ผมจะบอกเขาว่าห้ามคิด ถ้าแปลในสมองทำให้พุดซ้ำ บางครั้งแปลไม่เหมือนเลย content ไม่เหมือน ต้องให้เป็นธรรมชาติ”

คุณเดวิด “คำนาม adjective ภาษาไทย และก็ภาษาฝรั่งเศสเหมือนกัน”

การเปรียบเทียบประโยค

คุณอิฐมิ “ฉันเรียนภาษาไทยโดยเทียบจากภาษาอังกฤษมากกว่าเทียบจากภาษาญี่ปุ่น”

คุณทากะ “ผมเรียนภาษาไทยโดยเทียบญี่ปุ่น กับอังกฤษ แต่เปรียบเทียบจากภาษาอังกฤษ มากกว่า เพราะไวยากรณ์ใกล้ๆ กัน ไวยากรณ์ภาษาไทยง่ายกว่าภาษาญี่ปุ่น และ ภาษาอังกฤษ เพราะไม่มีคำเปลี่ยน แต่ภาษาญี่ปุ่น กับภาษาอังกฤษ เปลี่ยน tenses, inflection”

คุณยูกิโยะ “ตอนแรกๆ เรียนก็เทียบๆ ภาษาญี่ปุ่นกับไทยค่ะ”

คุณเดวิด “ไวยากรณ์ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คล้ายกันทำให้เรียนง่าย เช่น ครูสอนนักเรียน The teacher taught the student. แต่ก็มีบางอย่างไม่เหมือนกัน เช่น คำ adjective เช่น แมวดำ black cat แต่ก็ไม่มีปัญหามาก เวลาแปลภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ไม่รู้ว่าจะ แปลยังไง เช่น แมวดำ แปลว่า black cat เป็นวลีใหม่ หรือ A cat is black เป็น ประโยค บางที่ได้ยินสำนวนบางอย่างที่มีความหมายเหมือนกัน ครั้งแรกอาจแปลแล้วดู ว่าภาษาอังกฤษพุดยังไง เช่น แมวไม่อยู่หนูเล่น แต่ในภาษาไทยบอกว่า แมวไม่อยู่หนูรำ เริง ความหมายเหมือนกันเลย และก็เช่น งมเข็มในมหาสมุทร ในภาษาอังกฤษบอกว่า needle in the sack คล้ายกัน”

คุณเคน “ตอนเพิ่งเริ่มเรียน ใช้วิธีการแปลจากอังกฤษ เป็นไทย ใช้การเทียบจากกฎประโยคอังกฤษ เป็นไทย ปัจจุบันคิดเป็นอัตโนมัติ”

1.3.4 การแปล (Translating)

เป็นกลวิธีที่ใช้ความรู้ในภาษาแม่เป็นข้อมูลอ้างอิงในการเรียนภาษาเป้าหมายเป็นกลวิธีใช้

การวิเคราะห์โครงสร้างคำ ประโยค และวัฒนธรรม ในทักษะการฟัง พุด

คุณอิฐมิ “ตอนนี้ฉันพุดภาษาไทยและก็ไม่คิดเป็นภาษาญี่ปุ่นนะค่ะ”

คุณยูกิโยะ “ฉันพุดภาษาไทยทุกวัน ฉันไม่คิดเท่าไรจากภาษาญี่ปุ่นเป็นไทย”

คุณทากะ “ถ้าเรื่องยากก็คิดเป็นภาษาญี่ปุ่นก่อนแล้วแปลเป็นภาษาไทย แต่สนทนาเฉยๆ ก็นึกเป็นภาษาไทยเลย แต่ตอนนี้คิดเป็นไทยเลยไม่ได้แปล”

คุณเคน “ตอนแรกๆ ใช้การแปล แต่ตอนนี้เลยข้ามตอนนั้นไปแล้ว เวลาเรียนภาษาไทยผมไม่ได้เทียบภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ แต่น่าสนใจนะตอนนี้ผมเริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นผมเทียบภาษาญี่ปุ่น กับไทย ตอนเรียนแรกๆ ผมต้องมีแผนสร้างประโยค เช่น I want to go to Lumpini Park ก็แปลว่า ผมต้องการไปลุมพินี แต่ปัจจุบันไม่ต้องแปล สมอ่งแยกฝั่งไทย อังกฤษ เลย”

คุณเจอรี่ “ปัจจุบันผมไม่ได้คิดว่าอันนี้เป็นอะไร เป็นอัตโนมัติเลย ถ้าเราคิดมันก็เข้าไป คิดเป็นธรรมชาติเลย ตอนเรียนภาษาไทยแรกๆ ต้องเทียบภาษาไทยอังกฤษตลอด”

การใช้วิธีการแปล ในการฟัง พูด จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ทำให้เห็นได้ว่า ผู้เรียนใช้การแปลในช่วงแรกของการเรียนภาษาไทยเท่านั้น แต่เมื่อผู้เรียนมีความคุ้นเคยกับภาษาไทย การแปลจะค่อยๆ น้อยลง จนสามารถพูดภาษาไทยได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่ต้องแปล

1.4 อักษร C หมายถึงการจัดโครงสร้างของข้อมูลเข้า และข้อมูลออก (Creating structure for input and output)

1.4.1 การจดบันทึก (Taking note) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการฝึกฟัง โดยการจดบันทึกอย่างเป็นระบบที่ช่วยผู้เรียนหลังจากผู้เรียนฟังข้อความ

คุณเจอรี่ “ตอนแรกๆ ผมจะมีกระดาษติดตัวตลอด แล้วพอมีคำที่แปลกผมก็จะเขียนไว้”

คุณทากะ “ในสมุด(เล็กๆ ติดตัวตลอดเวลา) เวลาเขียนคำใหม่ แล้วเห็นว่าคำเขียนครั้งที่แล้วมีอะไรบ้าง ก็ได้ทบทวนจากการเห็นหลายๆ ครั้ง”

1.4.2 การสรุปบทเรียน (Summarizing)

คุณอิซุมิ “เวลาฉันเรียนเสร็จฉันจะทบทวน และก็คิดว่าวันนี้เรียนอะไรบ้างมีอะไรสำคัญบ้าง”

คุณยูกิโยะ “นักเรียนญี่ปุ่นชอบคิด เวลาเรียนภาษาไทยฉันก็จะคิด และก็สรุปว่าเรื่องอะไรบ้าง”

คุณเดวิด “เวลาเรียนกฎไวยากรณ์ ผมก็จะอ่านหนังสือหลายเล่ม และก็สรุปเองละ”

คุณเคน “แล้วหาคำอธิบายการใช้คำ และสร้างกฎอธิบายการใช้ด้วยตัวเอง ผมจะเขียนสรุปบทเรียนและกฎไวยากรณ์เอง กฎบางอย่างผมก็คิดเอง”

2 กลวิธีทดแทน (Compensation Strategies)

2.1 อักษร G หมายถึง การเดาอย่างมีความหมาย (Guessing intelligently)

2.1.1 การเดาความหมายโดยใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ (Using linguistic clues)

คุณเคน “ใช้บริบทเดาคำใหม่ เช่น วันนี้ภรรยาผมพูด “วันนี้เจอมาคนหนึ่งแถมมากเลย” ผมจำไม่ได้ว่า มา ออกเสียงไหนอะไร ตอนแรกผมไม่รู้ แต่ผมเคยเรียนว่า มา หมายถึงผู้หญิง จีนอายุเยอะ ผมก็เลยเชื่อมกับบริบท แล้วคิดว่าผมเข้าใจถูกไหม จากพจนานุกรม หรือผมได้ยินคนพูดว่า “...ด้วยซ้ำไป” ผมไม่เข้าใจ ผมก็จะเดาความหมายจากบริบท แล้วหาคำอธิบายการใช้คำนี้ และสร้างกฎอธิบายการใช้ด้วยตัวเอง”

คุณเจอรี่ “คำว่า ขาว ขาว ข้าว ถ้าไม่มีประโยคผมไม่เข้าใจ แต่ถ้ามีประโยคผมก็เดาได้ว่า ความหมายอะไร”

2.1.2 การเดาความหมายโดยใช้ข้อมูลอื่นๆ (Using other clues)

คุณอิซุมิ “ฉันเดาความหมายจากหัวข้อที่กำลังพูดอยู่ ถ้าเพื่อนที่รู้จักแล้ว ฉันก็รู้แล้วว่า ชอบคุยเรื่องอะไร ทำให้เข้าใจสิ่งที่เขาพูดได้มากขึ้น”

คุณทาโกโนบุ “ผมจะเดาความหมายจาก topic นะ”

2.2 อักษร O หมายถึง การขจัดข้อจำกัดในการฟัง และพูด (Overcoming limitations in speaking)

2.2.1 การเปลี่ยนมาใช้ภาษาแม่ (Switching to the mother tongue)

คุณอิซุมิ “ฉันจะใช้ภาษาอังกฤษถ้าฉันไม่รู้คำศัพท์”

คุณทาโกะ “ถ้าไม่รู้จะพูดภาษาไทยยังไงดี ก็พูดภาษาอังกฤษ อันนี้ไม่ดีนะ บางครั้งใช้คำอื่นอธิบาย”

คุณเดวิด “ถ้าเวลาอยากจะทำแต่จำคำศัพท์ไม่ได้ ก็น่าจะใช้ภาษาอังกฤษ ผมจะพูดภาษาอังกฤษกับเรื่องที่สำคัญมาก เช่น หมอที่โรงพยาบาล แต่ถ้าเรื่องทั่วไปผมก็พูดภาษาไทยกับคนไทยละ”

คุณเคน “กับคนที่เข้าใจภาษาอังกฤษผมก็จะใช้ภาษาอังกฤษเวลาผมไม่รู้ภาษาไทย”

คุณเจอรี่ “ถ้าผมไม่รู้จะพูดยังไง ผมก็จะเปลี่ยนเป็นภาษาอังกฤษเลย”

2.2.2 การขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น (Getting help)

คุณทากะ “ถ้าไม่เข้าใจ เคยเดา แต่ถ้าเดาก็เข้าใจผิด ก็เลยไม่เดาดีกว่า ปกติถามตรงๆ ว่า ขอโทษพูดอีกทีหนึ่งได้ไหมครับ”

คุณอิฐุมิ “ตอนนี้ฉันมีเพื่อนเป็นคนไทยเยอะๆ เวลาฉันไม่เข้าใจฉันก็ถามเพื่อนบ่อยๆ ถามเป็นภาษาไทย เช่น ฉันจำคำว่า ยาย ไม่ได้ ฉันจะถามว่า คุณแม่ของคุณแม่เรียกว่าอะไร

คุณยูกิโยะ “ดิฉันถามค่ะถ้าไม่เข้าใจ ถ้าเพื่อนก็ถามตรงๆ แต่ถ้าคนอื่นถ้าเรื่องไม่สำคัญก็ไม่เป็นไร และก็ถามว่าอันนี้เรียกว่าอะไร จะได้รู้คำศัพท์”

คุณเดวิด “ถ้าไม่เข้าใจก็จะถามนะ”

คุณเคน “ผมจะถามตรงๆ หรือบางครั้งผมจะบอกว่า ผมไม่เข้าใจช่วยพูดอีกครั้งได้ไหม ช่วยทำให้ผมเรียนได้มากขึ้นด้วย”

คุณเจอรี่ “ตอนผมเรียน ผมถามเยอะมากเลย ต้องกล้าถาม ข้อเสียของคนไทยที่อายใช่ไหม ผมไม่อายเลย ไม่เกรงใจ ถามเลย ผมจำได้ว่า เมื่อก่อนถ้าผมไม่เข้าใจผมก็จะพูดแค่ ว่า ไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจ แต่มีคนสอนผมให้พูดว่า คำนี้พูดว่าอะไร หมายถึงอะไร นี่คืออะไร”

2.2.3 การใช้ท่าทาง (Using mime or gesture)

เป็นกลวิธีที่ช่วยในการจัดข้อจำกัดในการพูด

คุณอิฐุมิ “ฉันจำไม่ได้ว่า slice ภาษาไทยเรียกว่าอะไร ฉันก็ทำท่า ซอยผัก”

คุณทากะ “ตอนแรกๆ ที่เรียนผมพูดภาษาไม่ค่อยได้ ผมจะใช้ท่าทางนะ”

คุณยูกิโยะ “บางครั้งฉันจะทำท่าทางให้เขาเข้าใจด้วย”

คุณเดวิด “ถ้าคุยกับคนที่พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ก็ใช้ท่าทาง”

คุณเคน “ผมใช้ท่าทางช่วยด้วยถ้าเวลาผมไม่รู้คำภาษาไทย”

คุณเจอรี่ “ถ้าผมฟังคนไม่เข้าใจ ผมก็จะให้เขาแสดง ผมก็แสดงด้วย เพราะว่าผมมีเพื่อนคนไทยเยอะ”

2.2.4 การใช้คำเหมือน (Using a circumlocution or synonym)

เป็นกลวิธีที่ช่วยในการจัดข้อจำกัดในการพูด เป็นการใช้คำศัพท์อื่นแทนคำศัพท์ที่ต้องการพูด เช่น เมื่อผู้เรียนไม่รู้คำว่า ผ้าขนหนู ผู้เรียนใช้คำว่า ผ้าที่ใช้ทำความสะอาดตัว

คุณอิฐุมิ “ฉันจะพยายามอธิบาย หรือพูดคำอื่นเวลาจำคำศัพท์ไม่ได้”

คุณทากะ “ผมจะใช้คำอื่นถ้าจำคำนั้นไม่ได้”

คุณญูภิยะ “ถ้าจำคำศัพท์ไม่ได้ฉันจะอธิบาย”

คุณเคน “ผมจะไม่ยอมแพ้เลย แต่อาจต้องอธิบายยาวหน่อย”

คุณเจอรี่ “ถ้าผมพูดบางคำไม่ได้ ผมก็จะใช้ประโยคอื่น”

คุณเดวิด “ถ้าเวลาอยากจะพูดแต่จำคำศัพท์ไม่ได้ ก็น่าจะพยายามอธิบายหน่อยละว่าเป็นคำอะไร”

3 กลวิธีการจำ

3.1 การสร้างความเชื่อมโยง (Creating mental linkages)

3.1.1 การจัดกลุ่ม (Grouping)

คุณอิซุมิ “ดิฉันทำ list เป็นกลุ่มคำ เช่น ข้าว ข้าวสวย ข้าวเปล่า ข้าวผัด.....เหมือนเวลา

ฉันเรียนภาษาอังกฤษฉันก็จำคำศัพท์แบบนี้”

คุณเคน “ตอนเริ่มเรียน ผมจัดกลุ่มคำศัพท์ เช่น ปากกา ดินสอ แต่ปัจจุบัน คำศัพท์ที่จัดยาก

ขึ้น เช่นคำศัพท์เกี่ยวกับการเมือง เศรษฐกิจ”

คุณเดวิด “จัดกลุ่มคำศัพท์ เช่น อาหาร รถ ถ้าเป็นรถ ก็จะพูด เป็น รถเมล์ รถไฟ รถไฟฟ้า หรือ

ถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับญาติ เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ตอนเรียนใหม่ๆ ใช้วิธีนี้เยอะ เพราะมี

ข้อมูลใหม่เยอะ ต้องมีระบบจัดข้อมูลในหัว”

เมื่อเพิ่งเริ่มเรียนภาษาไทยผู้เรียนมีข้อมูลใหม่มากมายจึงใช้การจัดกลุ่มคำศัพท์ช่วยในการจำสิ่ง

ใหม่ที่ได้เรียน

3.1.2 การเชื่อมโยง (Associating/elaboration)

คุณทากะ “ผมไม่ค่อยเทียบเสียง แต่มีบางคำ เช่น สัปะรด กับ เมืองสับโปโร ใน

ฮอกไกโด มีเสียงคล้ายกันทำให้จำได้ง่าย”

คุณอิซุมิ “เมื่อฉันเรียน คำไทย เศรษฐกิจ ฉันนึกว่าในภาษาญี่ปุ่นมีคำว่า sentaki หมายถึง

เครื่องซักผ้า คำไทย คำว่า ศัตรู ในภาษาญี่ปุ่น มีคำว่า Satoru เป็นชื่อผู้ชายญี่ปุ่น

เสียงคล้ายๆ กันใช่ไหมคะ ทำให้จำได้ หรือคำว่า เกาหลี ดิฉันมีเพื่อนชื่อว่า Kaori ทำ

ให้จำได้ ฉันเทียบภาษาอังกฤษกับเสียงภาษาไทยด้วย เช่น คำว่า อายุ กับเสียงใน

ภาษาอังกฤษ how are you ? มีเสียงคล้ายกัน”

คุณเดวิด “คำว่า จน ใจ คำคล้ายกัน ช่วยจำได้ คำที่เริ่มตัวอักษรเหมือนกัน ทำให้จำง่ายกว่า เพราะรู้ว่าเริ่มเหมือนกันกับคำนี้”

3.1.3 การใช้บริบทช่วยจำคำศัพท์ใหม่ (Placing new words into a context)

เมื่อผู้เรียนได้ยินคำศัพท์ใหม่ผู้เรียนจำโดยการใช้บริบทที่มีความหมายช่วย เช่น การแต่งเรื่องจากคำศัพท์ใหม่

คุณอิชุมิ “ การทบทวนคำศัพท์ใหม่ คุณครูดิฉันให้แต่งประโยคจากคำศัพท์ใหม่ทุกวัน เช่น เมื่อวานนี้ คำศัพท์ หมดอาลัยตายอยาก ดิฉันแต่งประโยคว่า เขาถูกล้อออกเขาก็เลยหมดอาลัยตายอยาก ถ้าฉันแต่งประโยคถูก คุณครูและฉันก็เข้าใจว่าฉันเข้าใจถูกแล้ว”

คุณเดวิด “คำว่า สัตว์ และ สัตย์ ออกเสียงเหมือนกัน นอกจากตัวสะกดไม่เหมือนกัน ก็จำว่า สัตว์ มี เสือ เต่า วัว และ ก็ สัตย์ หมายถึง คนไม่ซื่อโก่ง ก็คิดว่า ย การ์นต์ ยักษ์ เป็น ตัวที่ไม่สือสัตย์ ซื่อโก่งตลอด”

คุณเจอรี่ “ผมสร้างประโยคว่า มีจิ้งจอกอยู่บนต้นไม้ ช่วยจำการเรียงประโยค”

คุณเจอรี่ “ระว่างคำว่า สัญญา กับ สัญญาณ ผมก็คิดเป็นประโยคว่า อย่าสัญญา นะ”

3.2 อักษร A หมายถึง การประยุกต์ใช้ภาพและเสียง ช่วยในการจำ (Applying images and sounds)

3.2.1 การใช้จินตภาพ (Using imagery) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการจำจากข้อมูลที่ได้จากการฟัง เช่น เมื่อผู้เรียนภาษาไทยได้ยินคำว่า ว้ายน้ำ แล้วจินตนาการภาพ คนทำมือไหว้ แล้วพุงตัวในน้ำ เพื่อช่วยจำ

คุณอิชุมิ “ฉันใช้จินตนาการ ภาพช่วยจำ เช่น เมื่อฉันเรียนคำศัพท์ พายเรือ และก็ พาดเรือ ฉันจินตนาการว่าฉันกำลัง พายเรือในน้ำ เหนื่อยแล้วก็เอापายพาดเรือ จึงทำให้จำทั้งสองคำได้ นอกจากนี้ คุณครูภาษาไทยให้ฉันวาดรูปเพื่อตรวจว่าเข้าใจจริงไหม ทำให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น”

คุณเดวิด “เช่น เรียนคำว่า ปิด เปิด จำว่า ตัวสระ เอ เหมือนลูกกุญแจ แสดงว่า ปิดแล้ว”

3.3 อักษร R หมายถึง การทบทวนอย่างเป็นระบบ (Reviewing well)

คุณทากะ “ในสมุด(เล็กๆ) ติดตัวตลอดเวลา) เวลาเขียนคำใหม่ แล้วเห็นว่าคำเขียนครั้งที่แล้ว มีอะไรบ้าง ก็ได้ทบทวนจากการเห็นหลายๆ ครั้ง การเขียนคำใหม่ในสมุดเป็นเวลา ทบทวน เขียนทุกวันครั้งแรก ๆ (ที่เริ่มเรียนภาษาไทย) ใช้เวลาเขียนประมาณ หนึ่งปี แรก หลังจากนั้นไม่ค่อยได้เขียนแล้วเพราะจำคำศัพท์ได้แล้ว”

คุณอิฐุมิ “ฉันมีเพื่อนที่ฟิตเนส ช่วยฉันฝึกภาษาไทย ถ้าฉันเรียนเสร็จแล้วฉันก็ทบทวนวันนั้น เลย และเสาร์ อาทิตย์ ฉันทบทวนที่เรียนทั้งหมด”

คุณเคน “ผมทบทวนเป็นประจำ โดยการเปิดพจนานุกรม และก็เขียนซ้ำๆ ไม่ได้ตั้งเวลาใน การทบทวน แล้วแต่ว่ามีเวลาไหม การฟังคนไทยพูดบ่อยๆ เป็นการได้ทบทวนโดย อัตโนมัติ”

คุณเจอรี่ “ทบทวน ปีแรกๆ ตั้งเวลา ต้องฝึก วันละครึ่งชั่วโมงตอนเช้า เย็น”

คุณเดวิด “มีคำ และไวยากรณ์บางอย่าง ก็จะทบทวนอย่างธรรมชาติ คือ เอาไปใช้กับคน อื่นๆ และก็เห็นฟัง จากคนอื่นๆ เช่น หนังสือพิมพ์ ถ้าเป็นฝรั่งที่เรียนภาษาไทยและ ก็อยู่ต่างประเทศ เขาต้องฝึกกับตัวเอง ผมมีโอกาสทบทวนอย่างเป็นธรรมชาติ พูด กับคนไทย ก็ทำให้จำง่าย ก็เลยไม่จัดเวลาทบทวน ถ้าพูดบ่อยๆ ซ้ำๆ ก็ให้จำได้ เช่น คำว่า หมิ่นพระบรมเดชานุภาพ เช่น เวลาเรียนครั้งแรก ก็จำคำว่า สวัสดิ์ สบายดีไหม”

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ในการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติ ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการศึกษาดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อหาความถี่การใช้พฤติกรรมการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทนในการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่
2. เพื่อเปรียบเทียบความถี่การใช้พฤติกรรมการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทนในการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่
3. เพื่อศึกษาลักษณะการใช้พฤติกรรมการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทนในการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นผู้เรียนภาษาไทยชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จำนวน 3 คน และผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ จำนวน 3 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบวัดความสามารถทักษะฟัง พูด ภาษาไทย จำนวน 10 ข้อ 100 คะแนน (ดูภาคผนวก ก)
2. แบบวัดพฤติกรรมการเรียนภาษา ของ อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990) ชื่อ Strategy Inventory for Language Learning (SILL) Version 5.1 (ดูภาคผนวก ข) มีลักษณะ คือ ใช้วัดความถี่การใช้พฤติกรรมการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน แบ่งระดับความถี่เป็น 5 ระดับ คือ

ระดับ 1 ไม่เคยใช้เลย ระดับ 2 ไม่ค่อยใช้ ระดับ 3 ใช้บางครั้ง ระดับ 4 ใช้ค่อนข้างมาก ระดับ 5 ใช้มาก
ฉบับภาษาอังกฤษ และฉบับแปลภาษาไทยจำนวน 41 ข้อ

การแปลความหมายระดับคะแนนความถี่

1.0-1.4 หมายถึง ไม่เคยใช้เลย (never or almost never used)

1.5-2.4 หมายถึง ไม่ค่อยใช้ (Generally not used)

2.5-3.4 หมายถึง ใช้บางครั้ง (Somewhat used)

3.5-4.4 หมายถึง ใช้ค่อนข้างมาก (Generally used)

4.5-5.0 หมายถึง ใช้มาก (Always or almost always used)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ติดต่อผู้เรียนชาวต่างชาติเพื่อขอศึกษาลักษณะการใช้กลวิธีการเรียน

2. ทดสอบระดับความสามารถของผู้เรียน ด้วยแบบทดสอบความสามารถทักษะฟัง พูด โดยมีผู้ให้คะแนน 2 คน คือ ผู้วิจัย และนางสาวธนาพร โกศวิบูลย์ ซึ่งเป็นผู้มีประสบการณ์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศกว่า 5 ปี ปัจจุบันกำลังศึกษาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. คิดคะแนนความสามารถทักษะฟัง พูด โดยหาค่าร้อยละจากการให้คะแนนของผู้ให้คะแนน 2 คน ตามข้อ 2

4. นำแบบสอบถามกลวิธีการเรียน ของ อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) ชื่อ Strategy Inventory for Language Learning (SILL) Version 5.1 ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

5. สัมภาษณ์ลักษณะการใช้กลวิธีการเรียนจากกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน โดยเลือกสัมภาษณ์เฉพาะกลวิธีที่มีระดับความถี่ 3-5

6. นำผลที่ได้มาวิเคราะห์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ผลคะแนนจากแบบวัดกลวิธีการเรียนภาษา ของ อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) ชื่อ Strategy Inventory for Language Learning (SILL) Version 5.1 โดยใช้สูตรค่าเฉลี่ย

2. วิเคราะห์การใช้กลวิธีการเรียนจากการสัมภาษณ์ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับแนวคิดกลวิธีการเรียนของอ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990)

สรุปผลการวิจัย

1. ความถี่การใช้กลวิธีการเรียนทั้ง 3 กลวิธี พบว่า กลุ่มผู้เรียนภาษาไทยที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีระดับความถี่ 3.6 หมายถึง ใช้ค่อนข้างมาก ส่วนกลุ่มผู้เรียนภาษาไทยที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่มีระดับความถี่ 3.4 หมายถึง ใช้บางครั้ง

2. เมื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการจำ กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน กลวิธีการเรียนที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้เรียงจากกลวิธีที่มีความถี่การใช้มากไปน้อย คือ กลวิธีปัญญา กลวิธีทดแทน และกลวิธีการจำ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

กลวิธีปัญญา เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความถี่การใช้มากที่สุด ซึ่งผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีความถี่ในการใช้กลวิธี 4.5 หมายถึง ใช้มาก สูงกว่าผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ ที่ความถี่ระดับ 3.7 หมายถึง ใช้ค่อนข้างมาก

กลวิธีทดแทน เป็นกลวิธีที่มีความถี่การใช้รองจากกลวิธีปัญญา ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีระดับความถี่เท่ากัน คือ 3.5 หมายถึง ใช้ค่อนข้างมาก

กลวิธีการจำ เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับกลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน ผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ มีระดับความถี่การใช้กลวิธีการจำ 3.1 หมายถึง ใช้บางครั้ง ซึ่งสูงกว่าผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่เล็กน้อยซึ่งมีระดับความถี่การใช้กลวิธี 2.8 หมายถึง ใช้บางครั้ง

กล่าวได้ว่า ระดับความถี่ในการเรียนกลวิธีทั้ง 3 กลวิธีของผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่สูงกว่าผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่น โดยที่ผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ใช้กลวิธีปัญญาสูงกว่า แต่ใช้กลวิธีการจำน้อยกว่าผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเล็กน้อย ส่วนกลวิธีทดแทนทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีมีระดับความถี่การใช้กลวิธีนี้เท่ากัน

3. ลักษณะการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาไทย ผู้เรียนชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษและ ผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ เรียงจาก กลวิธีปัญญา กลวิธีทดแทน และกลวิธีการจำ คือ

3.1 เรียนเสียงวรรณยุกต์โดยการฟัง และออกเสียงเลียนแบบการออกเสียงของเจ้าของภาษา หรือเขียนซ้ำๆ โดยใช้สัทอักษร และแยกเสียงวรรณยุกต์ทั้งห้าเสียงได้

3.2 จำคำศัพท์โดยการเขียน ฟัง พูด อ่าน คำน้นซ้ำๆ

3.3 ฝึกใช้ประโยคสำเร็จรูป และคำกริยาที่มีคำช่วย เช่น เอา....มา

3.4 ใช้พจนานุกรม

- 3.5 เข้าใจและวิเคราะห์ลักษณะคำตามกฎไวยากรณ์ภาษาไทย
- 3.6 ใช้เหตุผลเชิงนิรนัย เพื่อช่วยวิเคราะห์คำ หรือประโยค ในการฟัง และพูด
- 3.7 การเปรียบเทียบความเหมือนและแตกต่างของภาษาเป้าหมายและภาษาต่างๆ
- 3.8 การแปล
- 3.9 มีสมุดติดตัวเพื่อจดบันทึกคำศัพท์
- 3.10 สรุปบทเรียนและกฎไวยากรณ์ด้วยความคิดของตนเอง
- 3.11 เดาความหมายคำหรือประโยคจากบริบทคำ และภาษากาย ท่าทางของคู่สนทนา
- 3.12 ใช้ภาษาอังกฤษแทนคำ หรือประโยคที่ไม่สามารถสื่อสารคำได้
- 3.13 ไม่อายที่จะถาม หรือ ขอความช่วยเหลือ เมื่อไม่สามารถสื่อสารได้
- 3.14 จัดกลุ่มคำศัพท์ประเภทเดียวกัน
- 3.15 การเชื่อมโยง สร้างความสัมพันธ์ของคำศัพท์ที่มีเสียงคล้ายกันช่วยในการจำ
- 3.16 ใช้บริบท หรือผูกเรื่องเพื่อช่วยจำช่วยจำคำศัพท์
- 3.17 ใช้จินตนาการภาพช่วยจำคำศัพท์
- 3.18 ทบทวนอย่างเป็นระบบ และอย่างเป็นธรรมชาติ

จากการสัมภาษณ์สิ่งที่กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนภาษาไทย

นอกเหนือจากกลวิธีต่างๆ ข้างต้นแล้ว คือ การมีเพื่อนคนไทย และอยู่ในบริบทที่ได้ใช้ภาษาไทยอย่างเป็นธรรมชาติ นอกจากการเรียนในห้องเรียน หรือเรียนด้วยตนเอง มีส่วนช่วยและเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาความสามารถภาษาไทย

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาค้นคว้าดังกล่าวทำให้อภิปรายได้ตามหัวข้อ ดังนี้

1. ความแตกต่างของวัฒนธรรมมีผลต่อการใช้กลวิธีการเรียนภาษา

จากการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มใช้มีลำดับความถี่การใช้กลวิธีการเรียนภาษาเหมือนกันโดยเรียงจากกลวิธีที่ใช้มากที่สุด คือ กลวิธีปัญญา กลวิธีทดแทน และกลวิธีการจำตามลำดับ อย่างไรก็ตามเมื่อวิเคราะห์ข้อมูลในรายละเอียดพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษเป็น

ภาษาแม่ มีความถี่การใช้กลวิธีปัญญาสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาญี่ปุ่น คือ ผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ใช้กลวิธีปัญญา 4.5 ผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่มีความถี่การใช้กลวิธีปัญญา 3.7 มีระดับความถี่แตกต่างกัน 0.8 แต่ความถี่การใช้กลวิธีจำ ผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่มีความถี่การใช้กลวิธีจำสูงกว่า ผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ คือ ผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่มีความถี่การใช้กลวิธีจำ 3.1 ผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีความถี่การใช้กลวิธีจำ 2.8 มีความถี่แตกต่างกัน 0.3 ส่วนกลวิธีทดแทนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีระดับความถี่เท่ากันที่ระดับ 3.5 ซึ่งปัจจัยหนึ่งที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีลักษณะการใช้กลวิธีที่แตกต่างกันนั้นน่าจะมีปัจจัยหนึ่งมาจากพื้นฐานทางวัฒนธรรมของผู้เรียน หยาง (Oxford.1996. p.10 cited Yang. 1992.) ให้ความหมายของ วัฒนธรรม ไว้ หมายถึง ความเชื่อ การรับรู้ และค่านิยมต่างๆ ที่มีผลต่อการเรียนภาษา วัฒนธรรมของผู้เรียนหล่อหลอมมาจากประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิตจริง และในห้องเรียน (Oxford. 1996. p.79 cited Rubin. 1975., A.D.Cohen. 1977, Chamot and O'Malley. 1984, Genesee. 1978, Oxford and Nyikos. 1989.) อ็อกซ์ฟอร์ด ฮอลลาเวย์ และเฮอร์ตัน-มูริลโล (Oxford.1996. p.10-11. cited Oxford, Hollaway , and Horton-Murillo. 1992. p.441) กล่าวว่า ลักษณะของวัฒนธรรมของผู้เรียนมีความสำคัญ แม้ว่าวัฒนธรรมจะไม่ได้เป็นปัจจัยเดียวที่มีผลต่อการเรียนภาษา แต่วัฒนธรรมเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อการเรียน และการใช้กลวิธีเรียนภาษาของผู้เรียน วัฒนธรรมมีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีเรียนภาษา และเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเลือกใช้กลวิธีต่างๆ ในการเรียนภาษา โคมอลลี และชาโมต์ (Oxford. 1996. p. 79. cited O'Malley and Chamot. 1990.) กล่าวว่า ผู้เรียนที่มาจากวัฒนธรรมที่ระบบการศึกษาเน้นการจำ ผู้เรียนจะให้ความสำคัญ และพัฒนาการใช้กลวิธีจำมากกว่ากลวิธีอื่น ดังนั้นผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จในวัฒนธรรมนี้จะมีความสามารถในการใช้กลวิธีจำ มากกว่ากลวิธีวิเคราะห์ ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้สอนควรเข้าใจพื้นฐานวัฒนธรรมการเรียนของผู้เรียนภาษาเพื่อเตรียมการสอนได้เหมาะสมกับผู้เรียน ส่วนผู้เรียนควรแสดงออก หรือบอกผู้สอนให้เข้าใจในวัฒนธรรม ลักษณะการใช้กลวิธีเรียน และรูปแบบการเรียนของตนเองกับผู้สอน (Xioa. 2006) อ็อกซ์ฟอร์ด (1996. p.11) ได้ศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ หรือเป็นผู้ที่อยู่ในวัฒนธรรมญี่ปุ่น นิยมใช้กลวิธีปัญญา โดยการวิเคราะห์เพื่อหาความถูกต้องของไวยากรณ์ภาษา เรียนภาษาโดยใช้เหตุผล และสนใจรายละเอียด

2. วิธีการสอนที่เหมาะสมกับกลวิธีการเรียน

ผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีระดับความถี่การใช้แต่ละกลวิธีแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยกลวิธีปัญญาใช้มากที่สุด ส่วนกลุ่มที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่มีระดับความถี่การใช้แต่ละกลวิธีไม่มีความแตกต่างกันมาก แต่ละกลวิธีมีระดับการใช้ใกล้เคียงกัน ผู้สอนควรให้ความสนใจและศึกษาลักษณะการใช้กลวิธีการเรียนของผู้เรียนเพื่อปรับการสอนให้เหมาะสม และช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้

กลวิธีปัญญา

ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีปัญญามากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับ กลวิธีทดแทน และกลวิธีการจำ โดยเฉพาะกลุ่มผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีระดับความถี่การใช้กลวิธีปัญญาสูงกว่าผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่มีระดับความถี่การใช้กลวิธีปัญญาในระดับค่อนข้างมาก ผู้สอนควรจัดการเรียนให้เหมาะสมกับลักษณะการใช้กลวิธีที่ผู้เรียนมักใช้ โดยใช้วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ (cognitive theory method) เช่น การให้ผู้เรียนค้นหาไวยากรณ์หรือกฎเกณฑ์ทางภาษาโดยการวิเคราะห์ภาษาจากแบบฝึกหัด เป็นต้น

กลวิธีทดแทน

ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีระดับความถี่การใช้กลวิธีทดแทนเท่ากัน คือ มีการใช้กลวิธีทดแทนค่อนข้างมาก ผู้สอนควรใช้วิธีสอนเน้นการสื่อสาร (communicative language teaching approach) เป็นการให้ผู้เรียนได้สื่อสารและได้ใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการจัดกิจกรรมที่เน้นการสื่อสาร เช่น การอภิปราย (discussion) สนทนา (dialogue) การแสดงบทบาท (role play) เป็นต้น

กลวิธีการจำ

กลวิธีการจำ เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีระดับความถี่ในการใช้น้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับกลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน คือ มีความถี่การใช้กลวิธีนี้บางครั้ง แม้กลวิธีการจำจะเป็นกลวิธีการเรียนที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความถี่ในการใช้น้อยกว่า กลวิธีปัญญา และกลวิธีทดแทน แต่ในการเรียนการสอนผู้สอนไม่ควรมองข้ามการเรียนการสอนที่ใช้กลวิธีการจำ การใช้เทคนิคการฝึกโครงสร้างประโยคซึ่งเป็นเทคนิคการสอนของวิธีสอนเน้นทักษะ ฟัง พูด (Audio lingual method) เช่น การใช้เทคนิคการฝึก (drill) เช่น pattern drill ในการฝึกการใช้คำภาษาไทยที่มีรูปแบบการใช้ที่ยากสำหรับผู้เรียน เช่น คำว่า เอา.....มา แนะนำ.....ให้...

กล่าวได้ว่าผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศทั้งสองกลุ่ม มีระดับความถี่การใช้ กลวิธีมากที่สุด ทั้งกลวิธีปัญญา กลวิธีทดแทน และกลวิธีการจำ ตามลำดับ ซึ่งสำหรับผู้สอนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศไม่ควรใช้วิธีใดวิธีหนึ่งในการสอนเท่านั้น แต่ควรใช้การสอนหลายๆ วิธี เช่น วิธีสอนเน้นการสื่อสาร วิธีสอนแบบแปล หรือ วิธีสอนเน้นทักษะ ฟัง พูด เพื่อให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้สอนควรมีบทบาทแนะนำกลวิธีการเรียนภาษาเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงการ ใช้ และประโยชน์ของกลวิธีการเรียนเพื่อช่วยให้การเรียนรู้ภาษาง่ายขึ้น สนุกขึ้น และประสบความสำเร็จ ได้มากยิ่งขึ้น

3. กลวิธีการสอนกับระดับความสามารถทางภาษา

ถึงแม้ว่างานวิจัยครั้งนี้วิจัยผู้เรียนภาษาไทยที่มีความสามารถค่อนข้างสูง ซึ่งเป็นผู้ที่มีการใช้ กลวิธีการเรียนหลากหลาย จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างได้บอกข้อมูลย้อนหลังว่า ระหว่างการเรียนรู้ ภาษาไทยระดับเบื้องต้น หรือระยะแรกในการเรียนภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างได้ใช้กลวิธีการเรียนดังนี้

3.1 กลวิธีการแปล (Translation) การศึกษาวิจัยครั้งนี้พบว่าผู้เรียนภาษาไทยทั้งสองกลุ่มใช้ การแปลในการเรียนภาษาไทยระดับพื้นฐาน อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990. p.84) ได้ศึกษาพบว่า กลวิธี การแปล โดยผู้เรียนจะคิดเป็นภาษาแม่ก่อนแล้วแปลเป็นภาษาเป้าหมาย เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศใช้ในการเรียนระดับพื้นฐาน แต่เมื่อผ่านการเรียนระดับพื้นฐานผู้เรียนสามารถคิดเป็น ภาษาไทย และพูดภาษาไทยได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่จำเป็นต้องใช้กลวิธีการแปลมากดังเช่นเมื่อ เริ่มเรียน

3.2 กลวิธีการวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ (Analyzing contrastively) หรือการเปรียบเทียบ ความแตกต่างระหว่างภาษาเป้าหมายและภาษาอื่นๆ ในการเรียนภาษาไทยระดับพื้นฐาน ซึ่งสอดคล้อง กับจากการศึกษา อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990.p.84) ที่พบว่า กลวิธีการวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบเป็น กลวิธีหนึ่งที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนภาษาในระดับพื้นฐาน

นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์ผู้วิจัยพบว่าเมื่อเริ่มเรียนภาษาไทยมีการทบทวนโดยการตั้งเวลา เมื่อความสามารถภาษาไทยเริ่มสูงขึ้นทบทวนโดยการใช้ในชีวิตประจำวันแต่ละวัน พยายามใช้ ภาษาไทยทุกวัน

ดังนั้นผู้วิจัยคิดว่าการสอนภาษาไทยผู้สอนควรตระหนักถึงระดับทางภาษาของผู้เรียนเพื่อจัดการเรียน และแนะนำกลวิธีการเรียนที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนมีความสามารถมากขึ้นจึงใช้กลวิธีอื่นๆ เพิ่มเติมจาก 2 กลวิธีดังกล่าวข้างต้น กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างได้กล่าวถึงว่าในระยะเวลามาพวกเขาใช้กลวิธีต่อไปนี้ในการเรียนภาษาไทย

3.3 กลวิธีปัญญา

3.3.1 การใช้ ใช้ประโยคที่มีรูปแบบตายตัวและรูปแบบทางภาษา (Recognizing and using formulas and patterns) ในการเริ่มเรียนภาษาไทย ผู้เรียนมักใช้ประโยคที่มีรูปแบบตายตัว เช่น สวัสดีค่ะ สบายดีไหมคะ พบกันใหม่นะครับ เป็นประโยคที่ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนใช้พูดสื่อสาร ปฏิสัมพันธ์กับคนไทย นอกจากนี้การฝึกใช้หรือแต่งประโยคคำกริยาในภาษาไทยหลายคำที่เป็นคำกริยาที่จำเป็นต้องใช้คำว่า มา ไป เช่น เอา.....มา เอา.....ไป หรือ บอก.....ให้

3.3.2 การใช้พจนานุกรม พจนานุกรมช่วยให้รู้ความหมายของคำศัพท์ หน้าที่ของคำ ช่วยให้รู้ว่าควรใช้คำเหล่านั้นอย่างไร เป็นแหล่งอ้างอิง พจนานุกรม และสมุดคำศัพท์ที่ผู้เรียนเขียนเองเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนภาษาไทย

3.3.3 มีสมุดติดตัวเพื่อจดบันทึกคำศัพท์

3.3.4 สรุปบทเรียน และการคิดวิเคราะห์กฎทางภาษาด้วยตนเอง เมื่อผู้เรียนเรียนกฎทางภาษาต่างๆ ผู้เรียนสรุปกฎไวยากรณ์ด้วยความคิดของตัวเอง รวมทั้งศึกษากฎข้อยกเว้นต่างๆ เนื่องจากกฎบางอย่างใช้ได้บางกรณีเท่านั้น

3.3.5 ทำซ้ำ เช่น เขียนคำศัพท์หลายๆ ครั้ง พร้อมกับออกเสียงคำนั้นหลายๆ ครั้ง หรือฝึกพูด อ่าน หรือเขียนซ้ำๆ หรืออย่างใดอย่างหนึ่ง

3.3.6 การวิเคราะห์คำประสม ลักษณะหนึ่งของการสร้างคำนามในภาษาไทย คือการรวมคำตั้งแต่สองคำเข้าด้วยกัน แล้วให้ความหมายใหม่ หรือเป็นความหมายที่มาจากความหมายของคำที่นำมารวมกัน เช่น น้ำ รวมกับคำว่า ร้อน หมายถึง น้ำที่มีอุณหภูมิสูง ลักษณะนี้ช่วยให้ผู้เรียนเดาความหมายคำศัพท์ใหม่ได้

3.3.7 กลวิธีปัญญาที่ใช้ในการเรียนเสียงวรรณยุกต์ จากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้เรียน

มีวิธีการเรียนเสียงวรรณยุกต์ไทยทั้งห้าเสียง โดยการจำเสียงวรรณยุกต์ทั้งห้าเสียงเพื่อใช้อ้างอิงและช่วยแยกเสียงแต่ละเสียง เรียนเสียงวรรณยุกต์เหล่านั้นอย่างเป็นธรรมชาติจากเจ้าของภาษาจากสถานการณ์จริง เช่น จากบทสนทนาจริงระหว่างคนไทย การฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ เลียนแบบแล้วพูดตาม การฝึกพูดออกเสียงคำเหล่านั้นหลายๆ ครั้ง รวมทั้งการขอให้เพื่อนคนไทยช่วยแก้ไขเมื่อออกเสียงวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง นอกจากนี้ในการจดบันทึกเพื่อทบทวนผู้เรียนใช้สัญลักษณ์ช่วยในการเขียน และอ่าน ในสัญลักษณ์ที่มีเครื่องหมายวรรณยุกต์ช่วยให้สามารถจำเสียงวรรณยุกต์ของคำ ช่วยให้ออกเสียงได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

3.4 กลวิธีทดแทน

3.4.1 ใช้ภาษาอังกฤษแทนคำ หรือประโยคที่ไม่สามารถสื่อสารคำที่ต้องการได้

3.4.2 เดาความหมายจากบริบทคำ และภาษากาย ท่าทางของคู่สนทนา

3.4.3 การมีเพื่อนคนไทย และให้เพื่อนคนไทยช่วยในการเรียน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเห็นความสำคัญของการมีเพื่อนคนไทยอย่างมาก เนื่องจากช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาระดับความสามารถภาษาไทยได้มากทั้งในการฟัง พูด อ่าน เมื่อมีเพื่อนคนไทยจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และฝึกฝนภาษาไทย นอกจากนี้ผู้เรียนยังขอความช่วยเหลือได้โดยการซักถามได้ โดยผู้เรียนภาษาไม่ควรอายที่จะถาม หรือบอกว่าไม่เข้าใจ

3.5 กลวิธีการจำ เป็นกลวิธีที่พบได้ในการเรียนภาษาไทยดังต่อไปนี้

3.2.2 กลวิธีเรียนคำศัพท์

จัดกลุ่มคำศัพท์ประเภทเดียวกัน ใช้มากเมื่อเพิ่งเริ่มเรียนภาษาไทยในระดับพื้นฐาน เช่น คำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า ข้าว ข้าวต้ม ข้าวสวย ข้าวผัด ข้าวเปล่า หรือ คำที่อยู่ในหมวดหมู่ชนิดเดียวกัน เช่น เครื่องเขียน ดินสอ ปากกา ยางลบ

การเชื่อมโยงคำศัพท์ที่มีเสียงคล้ายกันเพื่อช่วยในการจำ เช่น เมื่อผู้เรียนที่พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่เรียนภาษาไทยใช้การเชื่อมเสียงคำศัพท์ที่มีเสียงคล้ายกันในภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น หรือภาษาอื่นๆ เช่น คำว่า สัปะรด และ Sapporo เศรษฐกิจ และ sentaki เกาหลี และ Kaori ศัตรู และ Satoru อายุ กับเสียงในภาษาอังกฤษ how are you ?

แต่งเรื่องจากคำศัพท์ ผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ใช้การแต่งเรื่องโดย

คำศัพท์ที่ออกเสียงเหมือนกันแต่เขียนไม่เหมือนกัน เช่น คำว่า สัตว์ และ สัตย์ ผู้เรียนผูกเรื่องช่วยจำว่า สัตว์ มี เลือ เต่า วัว (หมายถึง ตัวพยัญชนะ ส ต ว) ส่วนคำว่า สัตย์ ผูกเรื่องโดยคิดว่าคำนี้มี ย การันต์ ซึ่ง หมายถึง ย ยักษ์ (giant, monster) ในความคิดแบบตะวันตก ยักษ์ เป็นสิ่งมีชีวิตที่รูปร่างใหญ่โต มักมีนิสัยดุร้าย เกเร และมักไม่เชื่อสัตย์ แต่นักเรียนผู้นี้คิดกลับกัน โดยนำคำนี้ไปใช้ในความหมายตรงข้าม ทำให้คำว่า สัตย์ ที่มี ย ยักต์ หมายถึง สิ่งที่ดี

ใช้จินตนาการภาพ เมื่อเรียนคำศัพท์คำว่า พายเรือ และ พาดเรือ ผู้เรียนจินตนาการว่า กำลัง พายเรือในน้ำ เมื่อเหนื่อยแล้วเอาพายพาดเรือ หรือ เมื่อเรียนการเขียนคำว่า ปิด เปิด ซึ่งมีรูปคล้ายกันแตกต่างกันที่มีคำว่า ปิด มีสระ เอ ผู้เรียนใช้การจินตนาการว่า สระเอ เหมือนลูกกุญแจ แล้วให้ความหมายว่าคำนี้หมายถึง มีกุญแจเปิดแล้ว

4. แรงจูงใจการเรียนรู้ภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา

จากการศึกษาพบว่าผู้เรียนภาษาไทยทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทย เนื่องจากผู้เรียนอยากเป็นส่วนหนึ่งของสังคม อยากมีกิจกรรมร่วมกับคนไทย อยากมีเพื่อนคนไทย ทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีในการเรียน และอยากประสบความสำเร็จในการเรียนจึงพยายามเลือกใช้กลวิธีเพื่อช่วยให้การเรียนภาษาไทยให้ประสบความสำเร็จ ไลท์บราวน์ และสปาดา (Sewell, H. Douglas. 2003 : 2. citing Lightbrown and Spada 1999:56) กล่าวว่า แรงจูงใจมีผลต่อความสามารถในการเรียนรู้และรับรู้ภาษาที่สอง แรงจูงใจในจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยทำให้ผู้เรียนมีระดับความสามารถในการเรียนภาษาเป้าหมายระดับสูง

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้สอนควรมีการแนะนำกลวิธีการเรียนภาษาเพื่อช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการใช้กลวิธีเพื่อช่วยให้การเรียนประสบความสำเร็จ และใช้เหมาะสมกับตนเอง รวมทั้งผู้สอนควรใช้วิธีการสอนที่หลากหลายที่เหมาะสมกับผู้เรียนซึ่งมีลักษณะการใช้กลวิธีการเรียนแตกต่างกัน ส่วนผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศควรตระหนักถึงความสำคัญของการใช้กลวิธีเพื่อช่วยให้การเรียนประสบความสำเร็จ และเลือกใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับตนเอง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการวิจัยในอนาคตควรมีการสัมภาษณ์ หรือเขียน diary หลังการเรียน เพื่อได้ข้อมูลที่ละเอียดมากยิ่งขึ้น

2.2 ควรศึกษาความสัมพันธ์ของลักษณะการใช้กลวิธีการเรียน และลักษณะผู้เรียน (learning styles)

2.3 ควรศึกษาวิจัยกลวิธีการเรียนในทักษะการเรียน อ่าน เขียนภาษาไทย

2.4 ควรศึกษากับกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนที่พูดภาษาแม่เป็นภาษาอื่นๆ นอกเหนือจากภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา ปราบพาล. *ครูสอนภาษาและบทบาทที่ต้องปรับเปลี่ยน*. (ออนไลน์) แหล่งที่มา:
<http://pioneer.netserv.chula.ac.th/~pkanchan/pdf/article1.pdf>. วันที่สืบค้น
 14 ธันวาคม 2549.
- กิ่งแก้ว อารีรักษ์. (2546). *การวัดและประเมินผลทางภาษา*. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพ
 วิชาการ.
- ฉันทิพย์ สุขาทานนท์. (2544). *สรุปผลการประชุมปฏิบัติการว่าด้วยการพัฒนาการเรียนการสอน
 ภาษาไทยในบริบทไทยศึกษา ระหว่างวันที่ 2-4 สิงหาคม 2549 . การประชุมจัดที่โรงแรมกรุง
 ศรีวิเวอร์ จังหวัด พระนครศรีอยุธยา*.
- ธนาวรรณ อยู่ประยงค์. (2548). *การใช้ภาษาและวิธีการเรียนภาษาไทยของนักศึกษานานาชาติ
 โครงการไทยศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*. ปรินญานิพนธ์. คณะศิลปศาสตร์. กรุงเทพฯ:
 บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤมล โคตรสมบัติ. (2003). *การศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับ
 บัณฑิตศึกษา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อใช้ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ*.
 ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาศาสตรประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บราวน์, เอช. ดักลาส. (2001). *เรียนภาษาอังกฤษอย่างไรให้ได้ผล : กลยุทธ์สู่ความสำเร็จในการ
 เรียนภาษาอังกฤษ* . แปลโดย อรุณี วิจารณ์จิตรรา. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดเคชั่น อินโดไชน่า.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 6.
 กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาน
 มิตร.
- ภาวิณี อุณวัฒนา. (2543). *ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ภาษา กับความสามารถในการพูด
 และ การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในสถาบันเทคโนโลยี
 ราชมนฑล*. ปรินญานิพนธ์ ครุศาสตร์ (การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ).
 กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยิ่งรัก ชุนชาติประเสริฐ. (2545). *กลวิธีการเรียนภาษาจีนกลางของนักศึกษาไทย*. ปรินญานิพนธ์
 ศิลปศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- รุ่งฤดี แผลงศร. (2549). *การสอนทักษะการฟังภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ*. วารสารมนุษยศาสตร์ปริทรรศน์. ปีที่ 28 ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมพงษ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์. (2548). *วารสารวรรณวิทัศน์*. ปีที่ 5 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2458. กรุงเทพฯ: สุจริตลักษณ์ ดิณดุ. (2543). *ทฤษฎีวาทกรรมสัมพันธ์*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). *พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาวรุท วาจาสิทธิ์. (2533). *การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อินทรา นามเมืองรักษ์. (2541). *กลวิธีการเรียนและกลวิธีสื่อสารในการสนทนาภาษาอังกฤษโดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. ปรินซ์นิพนธ์ ศิลปศาสตร์ (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Bond, Karen. (2002). *Profile of a Successful Language Learner*. (Online). Available: <http://www3.telus.net/linguisticsissues/successful.html>. Retrieved. December 6, 2006.
- Chamot , Anna Uhl. (1987). *Learning Strategies in Language Learning*. New Jersey: Prentice/Hall International.
- Chamot , Anna Uhl. (1993). *Learning Strategies in Japanese Instruction Final Report*. (Online). Available: [Learning Strategies in Japanese Instruction.pdf](#). Retrieved July 20, 2006.
- Clouston, Lessard M. (1997). *Language learning strategies: An overview for L2 teachers*. (Online). Available: <http://iteslj.org/Articles/Lessard-Clouston-Strategy.html>. Retrieved July 20, 2006.
- Cohen, Andrew D. (1996). *Second Language Learning and Use Strategies: Clarifying the Issues*. Revised version. (Online). Available: <http://www.carla.umn.edu/about/profiles/CohenPapers/SBIClarify.pdf>. Retrieved July 20, 2006.

- Gu, Peter Yongqi. 2003. *Vocabulary Learning in a Second Language: Person, Task, Context and Strategies*. (Online). Available:
<http://www-writing.berkeley.edu/TESL-EJ/ej26/a4.html>. Retrieved 15 January, 2007.
- Griffiths, Carol. (2003). *Patterns of Language Learning Strategy Use*. (Online). Available:
<http://www.ling.lancs.ac.uk/staff/florencia/slarg/sum/griffiths03.doc>. Retrieved December 13, 2006.
- Heinle / Thomson Learning.(2003). Department of Curriculum & Instruction . College of Education . University of Maryland. (Online). Available:
<http://www.education.umd.edu/EDCI/SecondLangEd/TESOL/People/Faculty/Dr.%20Oxford/RebeccaOxford.htm>. Retrieved January 2, 2007.
- Hismanoglu, Murat. (2000). *Language Learning Strategies in Foreign Language Learning and Teaching*. (Online). Available:
<http://iteslj.org/Articles/Hismanoglu-Strategies.html>. Retrieved July 2006.
- Hoang, Le Thanh. (1999). *Research into language learning strategies of different groups of learners in Hue City*. (Online). Available: http://www.languages.ait.ac.th/hanoi_proceedings/lthoang.htm. Retrieved September 10, 2006.
- Holt, Kenny. (2005). *English proficiency of Chinese students and strategies of language learning*. (Online). Abstract. Available:
<http://gradworks.umi.com/31/87/3187794.html>. Retrieved October 31, 2006.
- Mochizuki, Akihiko. (1999). *Language Learning Strategies Used By Japanese University Students*. RELC Journal, Vol. 30, No. 2, 101-113 (Online). Available:
<http://rel.sagepub.com/cgi/content/abstract/30/2/101>. Retrieved November 24, 2006.
- O' Malley, J. Michael. & Chamot, Anna Uhl. (1995). *Learning Strategies in Second Language Acquisition* 4th printing. New York: Press Syndicate of University of Cambridge.
- Oxford, Rebecca. (1990). *Language Learning Strategies: What Every Teacher Should Know*. New York: Newbury House Publishers.

- _____. (1996). *Language Learning Strategies Around the World: Cross-Cultural Perspectives*. Hawaii: University of Hawaii.
- The Association for Overseas Technical Scholarship (AOTS). (1992). *Nihongo no Koso I: Grammatical Notes in English*. Tokyo: 3A Corporation.
- Shmais, Wafa Abu. (2003, September). *TESL-EJ*. Vol. No.2. (Online). Available: <http://www-writing.berkeley.edu/tesl-ej/ej26/a3.html>. Retrieved November 23, 2006.
- SILL. (1999). *ACTFL Proficiency Guidelines*. (Online). Available: <http://www.sil.org/languaLinks/languagelearning/OtherResources/ACTFLProficiencyGuidelines/contents.htm>. Retrieved January 14, 2007.
- Wenden, A & Rubin, Joan. (1987). *Learner Strategies in Language Learning*. New Jersey: Prentice Hall.
- Xiao, Lixin. 2006. *Bridging the Gap between Teaching Styles and Learning Styles: A Cross-Cultural Perspective*. *TESL-EJ*. December. 2006. Volume10, Number3.

ภาคผนวก ก

แบบทดสอบวัดความสามารถทักษะฟัง พูด ภาษาไทย

ตอบคำถามจากเรื่อง (ข้อละ 10 คะแนนทั้งหมด 100 คะแนน)

1. เรื่องนี้พูดถึงเรื่องอะไร (นอนเปล เพลงกล่อมเด็ก)
2. ที่นอนของเด็กสมัยนี้และสมัยก่อนต่างกันอย่างไร (สมัยนี้มีลูกกรรมทาสีสวยๆ สมัยก่อนเป็นเปล)
3. จากเรื่องที่ฟังเราเรียนที่นอนของเด็กเรียกว่าอะไร (เบาะ เปล)
4. เปล มีกี่ชนิด อะไรบ้าง (๒ ชนิด เปลผ้า เปลเชือก)
5. วัสดุที่ใช้ทำเปลมีอะไรบ้าง (ผ้า ไม้กระดาน เชือก)
6. ทำไมเด็กนอนเปลในตอนกลางวัน (อากาศเมืองไทยร้อน การนอนไกวเปลทำให้หลับสบาย)
7. เพลงกล่อมเด็ก มีลักษณะอย่างไร (เยือกเย็น ฟังเพลิน แสดงความรัก ตลกขบขัน)
8. ปัจจุบันพบการให้เด็กนอนเปลพบได้ที่ไหนในเมืองไทย (ชนบท นอกเมือง)
9. กรุณาสรุปรื่องที่ฟัง
10. กรุณาเล่าเรื่องที่นอน และเพลงกล่อมเด็ก ถ้าในประเทศของคุณมี

ตอบคำถามจากเรื่อง (ข้อละ 10 คะแนนทั้งหมด 100 คะแนน)

1. เรื่องนี้พูดถึงเรื่องอะไร (นอนเปล เพลงกล่อมเด็ก)
2. ที่นอนของเด็กสมัยนี้และสมัยก่อนต่างกันอย่างไร (สมัยนี้มีลูกกรรมทาสีสวยๆ สมัยก่อนเป็นเปล)
3. จากเรื่องที่ฟังเราเรียนที่นอนของเด็กเรียกว่าอะไร (เบาะ เปล)
4. เปล มีกี่ชนิด อะไรบ้าง (๒ ชนิด เปลผ้า เปลเชือก)
5. วัสดุที่ใช้ทำเปลมีอะไรบ้าง (ผ้า ไม้กระดาน เชือก)
6. ทำไมเด็กนอนเปลในตอนกลางวัน (อากาศเมืองไทยร้อน การนอนไกวเปลทำให้หลับสบาย)
7. เพลงกล่อมเด็ก มีลักษณะอย่างไร (เยือกเย็น ฟังเพลิน แสดงความรัก ตลกขบขัน)
8. ปัจจุบันพบการให้เด็กนอนเปลพบได้ที่ไหนในเมืองไทย (ชนบท นอกเมือง)
9. กรุณาสรุปเรื่องที่ฟัง
10. กรุณาเล่าเรื่องที่นอน และเพลงกล่อมเด็ก ถ้าในประเทศของคุณมี

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษาซึ่งดัดแปลงจากแบบทดสอบชื่อ Strategy Inventory of Language Learning (SILL) Version for English Speakers Learning a new Language Version 5.1 ฉบับภาษาอังกฤษ ของ อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990)

แบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษาซึ่งดัดแปลงจากแบบทดสอบ ชื่อ

Strategy Inventory for Language Learning (SILL)

Version for English Speakers Learning New LanguageVersion 5.1

Version 5.1 © R.Oxford. 1989

No.	Description	Answer	Remarks
1	Name		
2	Age		
3	Sex		
4	Mother tongue		
5	Language you speak at home.		
6	Language you are now learning or have recently learned		
7	How long have you been studying Thai?		
8	How do you rate your overall proficiency in Thai language compared with the proficiency of native speaker of Thai? Excellent / Good / Fair/ poor		
9	How do you rate your overall proficiency in Thai language compared with the proficiency of other students in your classes? Excellent / Good / Fair/ poor		
10	How important is it for you to become proficient in Thai?		
	very important/ Important/ Not so important		
11	Why do you want to learn Thai? For example		
	interest in the language		
	interest in the culture		
	have friends who speak Thai		
	required to take a language course to graduate or		
	need it for future career		
	need it for travel		
	other		
12	Do you enjoy language learning ?		
13	What other languages have you studied?		
14	What has been your favorite experience in language learning?		

Strategy Inventory for Language Learning (SILL)

Version for English Speakers Learning New LanguageVersion 5.1

Version 5.1 © R.Oxford. 1989

The Strategies Inventory for Language Learning (SILL) is designed to gather information about how you, as a student of a foreign or second language, go about learning that language. Please make the response (1,2,3,4,5) that tells how true the statement is in terms of what you actually do when you are learning the new language.

Never or almost never true of me	1
Generally not true of me	2
Somewhat true of me	3
Generally true of me	4
Always or almost always true of me	5

Never or almost never true of me means that the statement is very rarely true of you, that is you do the behavior which is described in the statement only in very rare instances.

Generally not true of me means that the statement is usually not true of you, that is, you do the behavior which is described in the statement less than half the time, but more than in very rare instances.

Somewhat true of me means that the statement is true of you about half the time, that is , sometimes you do the behavior which is described in the statement, and sometimes you don't , and these instances tend to occur with about equal frequency.

Generally true of me means that the statement is usually true of you, that is you do the behavior which is described in the statement more than half the time.

Always or almost always true of me means that the statement is true of you in almost all circumstances, that is, you almost always do the behavior which is described in the statement.

Answer in terms of how well the statement describes you, not in terms of what you think you should do, or what other people do.

Answer in reference to the Thai language. There are no right or wrong responses to these statement. Work carefully but quickly. You will score the SILL yourself using the attached Worksheet.

A.1 Remembering Strategies	Never or almost never true of me	Generally not true of me	Somewhat true of me	Generally true of me	Always or almost always true of me
1. I create associations between new material and what I already know.					
2. I put the new word in a sentence so I can remember it					
3. I place the new word in a group with other words that are similar in some way (for example , word related to clothing, or food)					
4. I associate the sound of the new word with the sound of a familiar word.					
5. I use rhyming to remember it					
6. I remember the word by making a clear mental image of it or by drawing a picture					
7. I visualize the spelling of the new word in my mind.					
8. I use a combination of sounds and images to remember the new word					
9. I list all the other words I know that are related to the new word and draw lines to show relationships.					
10. I remember where the new word is located on the page, or where I first saw or					
11. I use flashcards with the new word on one side and the definitiion or other information on the other					
12. I physically act out the new word					
when learning new material.....					
13. I review often					
14. I schedule my reviewing so that the review sessions are initially close together in time and gradually become more widely spread apart					
15. I go back to refresh my memory of things I learned much earlier.					

A.2 Cognitive Strategies	Never or almost never true of me	Generally not true of me	Somewhat true of me	Generally true of me	Always or almost always true of me
16. I say new expressions repeatedly to practice them.					
17. I imitate the way native speakers talk.					
18. I practice the sounds or alphabets of the new language.					
19. I use idioms or others routines in the new language.					
20. I use familiar words in different combinations to make new sentences.					
21. I initiate conversations in the new language.					
22. I watch TV shows or movies or listen to the radio in the new language.					
23. I try to think in the new language.					
24. I attend and participate in out-of-class events where the new language is spoken.					
25. I seek specific details in what I hear or read.					
26. I use reference materials such as glossaries or dictionaries to help me use the new language.					
27. I make summaries of new language material					
28. I apply general rules to new situations when using the language.					
29. I find the meaning of a word by dividing the word into parts which I understand.					
30. I look for similarities and contrasts between the new language and my own.					
31. I try to understand what I have heard or read without translating it word-for-word into my own language.					
32. I am cautious about transferring words or concepts directly form my language to the new language.					
33. I look for patterns in the new language.					
34. I develop my own understanding of how the language works, even if sometimes I have to revise my understanding based on new information.					

A.3 Compensation strategies	Never or almost never true of me	Generally not true of me	Somewhat true of me	Generally true of me	Always or almost always true of me
35. When I do not understand all the words I hear, I guess the general meaning by using any clue I can find, for example, clues from the context or situation.					
36. In a conversation I anticipate what the other person is going to say based on what has been said so far.					
37. If I am speaking and cannot think of the right expression, I use gestures or switch back to my own language momentarily.					
38. I ask the other person to tell me the right word if I cannot think of it in a conversation.					
39. When I cannot think of the correct expression to say or write, I find a different way to express the idea, for example, I use a synonym or describe the idea.					
40. I make up new words if I do not know the right ones.					
41. I direct the conversation to a topic for which I know the words.					

ภาคผนวก ค

แบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษา (ฉบับแปลภาษาไทย) ซึ่งดัดแปลงจากแนวคิดของ
ออกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990) ชื่อ Strategy Inventory of Language Learning (SILL) Version for
English Speakers Learning a new Language Version 5.1

แบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษา (ฉบับภาษาญี่ปุ่น) ซึ่งดัดแปลงจากแนวคิดของ
ออกซ์ฟอร์ด (Oxford. 1990)

ชื่อ Strategy Inventory of Language Learning (SILL) Version for English Speakers Learning a new Language

Version 5.1

No.	項目	回答	備考
1	名前		
2	年齢		
3	性別		
4	ネイティブ言語		
5	家庭で話す言語		
6	最近学んでいる言語		
7	タイ語を何年間学習しましたか？		
8	ネイティブにタイ語を話す人と比べてあなたのタイ語のレベルはどれ位ですか？ 優／良／可／劣		
9	タイ語を学習する他の学生と比べてあなたのタイ語のレベルはどれ位ですか？ 優／良／可／劣		
10	あなたにとってタイ語を習得することはどれ位重要ですか？ 大変重要／重要／それほど重要でもない		
11	タイ語を学習する動機は何ですか？以下から選択してください 言葉に関心がある 文化に関心がある タイを話す友達が欲しい 修学や仕事でタイ語習得が求められている 将来のキャリアアップの為 旅行の為 その他		
12	楽しんで言語学習をしていますか？		
13	他にこれまで学習したことのある言語は何ですか？		
14	言語学習を通しての良い経験は何ですか？		

Strategy Inventory for Language Learning (SILL)

Version 5.1 © R.Oxford, 1989

- まったく当てはまらない 1
- ほとんど当てはまらない 2
- 部分的に当てはまる 3
- だいたい当てはまる 4
- ほとんど当てはまる 5

A. 1 記憶ストラテジー	まったく 当てはま らない	ほとんど 当てはま らない	部分的に 当てはま る	だいたい 当てはま る	ほとんど 当てはま る
1. 新しい教材に対してこれまでの知識との関連付けをする					
2. 新しく憶えた単語をよく文(会話)の中で使うようにする					
3. 新しい単語と似た単語をグループ化しておく					
4. 似た発音の単語同士の関連付けをする					
5. 詩や歌にして憶える					
6. 心の中でイメージ化したり、実際に絵などを描いて憶える					
7. 単語の綴りを心の中に思い浮かべる					
8. 発音の特徴とイメージの両方を用いて憶える					
9. 知っている単語の一覧を作り関連し合っている単語を線で結ぶ					
10. 新しい単語を初めて見たページや初めて聞いた時の状況と一緒に憶える					
11. 単語帳を使って憶える					
12. 手振りなどアクションを加えて新しい単語を憶える					
新しい単語に出会ったとき、					
13. よく復習する					
14. 憶えた単語を初期のうちは頻繁に復習し、次第に復習の間隔が長くなるような計画的復習をする					
15. なるべく早いうちに内容を復習する					

Strategy Inventory for Language Learning (SILL)

Version 5.1 © R.Oxford, 1989

- まったく当てはまらない 1
- ほとんど当てはまらない 2
- 部分的に当てはまる 3
- だいたい当てはまる 4
- ほとんど当てはまる 5

A.2 習得ストラテジー	まったく 当てはま らない	ほとんど 当てはま らない	部分的に 当てはま る	だいたい 当てはま る	ほとんど 当てはま る
16.新しい表現を練習する為、繰り返し声に出す					
17.ネイティブスピーカーの発音の真似をする					
18.発音の練習、書き方の練習をする					
19.熟語をよく使う					
20.知っている言葉をいろいろ組合わせて新しい文をつくる					
21.会話に力を入れる					
22.テレビや映画、ラジオを用いる					
23.新しい言葉で考えるようにする					
24.新しい言葉が使われる集まりに参加する					
25.聞いた言葉を詳しく調べる					
26.辞書や専門用語辞典を使う					
27.学んだ教材を別紙にまとめたりする					
28.新しい状況でも、今までに知っているルールを当てはめる					
29.言葉を知っている要素に分けて意味を見つける					
30.新しい言葉と自分の言葉(母語)との相違点、類似点をさがす					
31.単語一語一語にこだわらず、文全体の意味をつかもうとする					
32.注意深く新しい言葉の訳語を当てはめる					
33.いつも新しい言葉のパターンを見つけるようにしている					
34.いつも言葉の仕組みや働きの理解を深めるようにしている					
A3. 補助ストラテジー	まったく 当てはま らない	ほとんど 当てはま らない	部分的に 当てはま る	だいたい 当てはま る	ほとんど 当てはま る
35.					
内容がまるで分からないとき、文脈や状況から解読の手がかりを見 つける					
36.相手が何を言うかそれまでの会話内容から予測する					
37.					
どう表現していいか分からないとき、ついジェスチャーや自分の言 葉(母語)を使ってしまう					
38.どう表現していいか分からないとき、すぐ人にきいてしまう					
39.					
適当な言葉が見つからないとき、同義語を用いるなど違った方法 で表現する					
40.適当な言葉が見付からないとき、自分で新しい言葉を創ってしまう					
41.会話の内容を自分が知っている方向へ導く					

ภาคผนวก ง

แนวคำถามสัมภาษณ์ภาคปฏิบัติการเรียนรู้ตามแนวคิดของ อ็อกซ์ฟอร์ด

แนวคำถามสัมภาษณ์กลวิธีการเรียน

Interview for Learning Strategies to the Two Language Skills

adapted from Oxford. (1990)

Memory Strategies (CARE)		Listening	Speaking	Questions for Interview	David	Ken	Jerry	Isumi	Takanob	Yukiyo
C. Creating mental linkages	Grouping	x		1. คุณมีวิธีจัดกลุ่มคำศัพท์ช่วยจำใหม่ อย่างไร						
	Associating/ elaborating	x		2. เวลาได้ยิน หรือเรียนเรื่องใหม่ คุณมีวิธีช่วยจำโดยเชื่อม Link สิ่งที่ได้ยิน หรือ เรียน กับเรื่องที่เรียนแล้วอย่างไร						
	Placing new words into a	x	x	3. คุณมีวิธีช่วยจำคำศัพท์ใหม่โดยใช้ context ช่วยจำใหม่ ช่วยยกตัวอย่าง						
A. Applying images and sounds	Using imagery	x		4. เวลาที่ฟัง หรือเรียน คุณใช้ภาพช่วยจำอย่างไรบ้าง						
	Semantic mapping	x		5. คุณใช้ semantic map หรือ a diagram ช่วยจำอย่างไร						
	Using keywords	x		6. คุณใช้การเทียบเสียงที่คล้ายกันช่วยจำคำใหม่อย่างไร อาจเทียบจากภาษาแม่ หรือภาษาอื่นๆ						
				7. เมื่อคุณได้ยิน หรือเรียนคำใหม่ คุณใช้ภาพของคำอื่นๆ ที่ได้เรียนแล้วช่วยในการจินตนาการภาพคำใหม่อย่างไร						
	Represent sounds in memory	x	x	8. คุณ link คำศัพท์ใหม่กับ คำหรือเสียงที่คล้ายกันในภาษาอื่นๆ อย่างไร						
R. Reviewing well	Structured reviewing	x	x	9. คุณทบทวนสิ่งที่เรียนอย่างไร? Ex. เช่น หลังเรียน 1 ชั่วโมง						
E. Employing action	Using physical response or sensation	x		10. คุณแสดงท่าทางเพื่อช่วยจำสิ่งที่เรียนใหม่ อย่างไร						
	Using mechanical techniques	x		11. คุณใช้ flashcards ช่วยจำคำศัพท์ใหม่ อย่างไร						

แนวคำถามสัมภาษณ์กลวิธีการเรียน

Interview for Learning Strategies to the Two Language Skills

adapted from Oxford. (1990)

Cognitive Strategies (PRAC)		Listening	Speaking	Questions for Interview	David	Ken	Jerry	Isumi	Takanob	Yukiyo
P. Practicing	Repeating	x	x	12. คุณฝึกโดยการทำซ้ำๆ ใหม่ อย่างไร						
	Formally practicing with sounds system	x	x	13. คุณมีวิธีฝึกออกเสียงอย่างไร เช่น เสียงวรรณยุกต์						
	Recognizing and using formulas and patterns	x	x	14. คุณมีสูตรในการเรียนสิ่งใหม่ใหม่ อย่างไร เช่น สูตร เอา...มา						
	Recombining		x	15. คุณฝึกโดยการเชื่อมความสัมพันธ์สิ่งที่เรียนกับสิ่งใหม่อย่างไร						
	Practicing naturalistically	x	x	16. คุณมีวิธีฝึกอย่างเป็นธรรมชาติอย่างไร						
R. Receiving and sending messages	Getting the idea quickly	x		17. เวลาที่ฟัง คุณ Getting the idea quickly จับใจความสำคัญอย่างไร						
	Using resources for receiving and sending messages	x	x	18. คุณใช้อุปกรณ์อะไรช่วยในการเรียนบ้าง						
A. Analyzing and reasoning	Reasoning deductively	x	x	19. เมื่อฟัง และพูด คุณวิเคราะห์ประโยคจากภาษาที่คุณเรียนอย่างไร						
	Analyzing expressions	x		20. เวลาที่ฟัง คุณวิเคราะห์ประโยคที่คุณฟังอย่างไร						
	Analyzing contrastively (across language)	x		21. คุณเปรียบเทียบภาษาไทย กับภาษาแม่ หรือ ภาษาอื่นๆ อย่างไร						
	Translating	x	x	22. เวลาฟัง และพูด คุณใช้วิธีแปลภาษาใหม่ อย่างไร						
	Transferring	x	x	23. คุณใช้ภาษาแม่ หรือภาษาอื่นๆ ในการฟัง และพูดภาษาไทยใหม่ ช่วยยกตัวอย่าง						
C. Creating structure for input and out put	Taking notes	x		24. คุณจดโน้ตสิ่งที่เรียนใหม่ จดอย่างไร						
	Summarizing	x		25. เวลาเรียนคุณใช้การสรุปบทเรียนอย่างไร						
	Highlighting	x		26. คุณใช้ Highlighting ใหม่ ใช้อย่างไร						

แนวคำถามสัมภาษณ์กลวิธีการเรียน

Interview for Learning Strategies to the Two Language Skills

adapted from Oxford. (1990)

Compensation Strategies (GO)		Listening	Speaking	Questions for Interview	David	Ken	Jerry	Isumi	Takanob	Yukiyo
G. Guessing intelligently	Using linguistic clues	x		27. เวลาที่ฟัง คุณมีวิธีใดในความหมายคำ จากคำศัพท์อื่นๆ ในประโยคใหม่ อย่างไร						
	Using other clues	x		28. เวลาฟัง คุณมีวิธีใดในความหมายประโยคอย่างไร						
O. Overcoming limitations in speaking and writing	Switching to the mother tongue		x	29. เมื่อไม่สามารถพูดบางประโยคได้ คุณเปลี่ยนไปใช้ภาษาแม่ หรือภาษาอังกฤษใหม่						
	Getting help		x	30. เมื่อไม่สามารถพูดได้ คุณขอให้คนอื่นช่วยไหม						
	Using mime or gesture		x	31. คุณใช้ท่าทางช่วยไหม						
	Avoiding communication partially or totally		x	32. คุณพยายามไม่พูดเรื่องที่คุณไม่รู้คำศัพท์						
	Selecting the topic		x	33. คุณเลือกคุยบางหัวข้อเท่านั้น						
	Adjusting or approximating the message		x	34. เวลาพูดคุณปรับประโยคตามคำศัพท์ที่คุณรู้ หรือสามารถพูดได้						
	Coining words		x	35. คุณใช้คำอื่นๆ แทนคำที่คุณอยากพูดแต่ไม่รู้คำศัพท์ภาษาไทย						
	Using a circumlocution or synonym		x	36. คุณใช้คำอื่นๆ ที่มีความหมายคล้ายกัน แทนคำที่คุณอยากพูดแต่ไม่รู้คำศัพท์ภาษาไทย						

ภาคผนวก จ

ผลคะแนนความถี่การใช้กลวิธีการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษ และ
ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ จากแบบวัดกลวิธีการเรียนซึ่งดัดแปลงจากแนวคิดของ อ็อกซ์ฟอร์ด

Version 5.1

คะแนนความถี่การใช้กลวิธีการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่พูดภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น เป็นภาษาแม่
ดัดแปลงจากแบบวัดกลวิธีการเรียนของ อ็อกซ์ฟอร์ด Version 5.1 © R.Oxford. 1989

No	Description	Answer					
1	Name	David	Kenneth	Jerry	Isumi	Takanobu	Yukiyo
2	Age	58	58	36	30	34	34
3	Gender	Male	Male	Male	Female	Male	Female
4	Mother tongue	American English	American English	American English	Japanese	Japanese	Japanese
5	Language you speak in daily life	Thai & English	Thai & English	Thai/English	Thai/Japanese	Thai/Japanese	Thai /Japanese
6	Language you are now learning or have recently learned	Thai	Thai, Indonesian Malaysian	Thai	Thai	Thai	Thai , English
7	How long have you been studying	16 years	20 years	16 years	2 years	4 years	10 months
8	How do you rate your overall proficiency in Thai language compared with the proficiency of	Fair	Good	Fair	poor	fair	poor
	Excellent / Good / Fair/ poor						
9	How do you rate your overall proficiency in Thai language compared with the proficiency of other students in your classes?	Good	Good	Good	fair	good	uncertain
	Excellent / Good / Fair/ poor						
10	How important is it for you to become proficient in Thai?	Important	Very important	Important	Important	Very important	Important
	very important/ Important/ Not so important						
11	Why do you want to learn Thai?	Interest in the language and require for work	All reasons Listed below prompted me to seek Thai Language	Interest in the language	Interact with Thai people , easily to live in Thailand and for work	Thai people don't speak English or Japanese	Interest the language and require for work.
	interest in the language		x				x
	interest in the culture		x			x	
	have friends who speak Thai		x		friends	x	
	required to take a language course to graduate or work	x	x		x	x	x
	need it for future career		x		for work in Thailand	x	
	need it for travel		x				
	other		All of the above reasons		to live easily		
12	Do you enjoy language learning?	Yes	Yes	Yes	enjoy speak Thai in daily life	so so	yes
13	What other languages have you studied?	German, Japanese	Japanese, Korean, Tagalog, Indonesian Malaysian, French	Spanish	French, Italian, English	English	English
14	What has been your favorite experience in language learning?		Realization that I am using what I learned in classroom &actually interacting with			Tonation is interesting which different from Japanese	Writing

หมายเหตุ : เครื่องหมาย x หมายถึง เลือกคำตอบ

คะแนนความถี่การใช้กลวิธีการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น เป็นภาษาแม่ (ต่อ)

ซึ่งดัดแปลงจากแบบวัดกลวิธีการเรียนของ อ็อกซ์ฟอร์ด Version 5.1 © R.Oxford. 1989

A.1 Remembering Strategies	David	Ken	Jerry	Everage	Isumi	Taka	Yukiyo	Everage
1. I create associations between new material and what I already know.	5	4	4	4.333333333	4	4	3	3.666666667
2. I put the new word in a sentence so I can remember it	4	3	4	3.666666667	5	4	4	4.333333333
3. I place the new word in a group with other words that are similar in some way (for example , word related to clothing, or food)	4	2	3	3	4	3	2	3
4. I associate the sound of the new word with the sound of a familiar word.	4	3	5	4	4	3	2	3
5. I use rhyming to remember it	2	1	3	2	5	3	2	3.333333333
6. I remember the word by making a clear mental image of it or by drawing a picture	4	1	3	2.666666667	4	2	4	3.333333333
7. I visualize the spelling of the new word in my mind.	5	3	2	3.333333333	3	1	4	2.666666667
8. I use a combination of sounds and images to remember the new word	4	1	2	2.333333333	4	2	4	3.333333333
9. I list all the other words I know that are related to the new word and draw lines to show relationships.	2	1	1	1.333333333	2	2	5	3
10. I remember where the new word is located on the page, or where I first saw or heard it.	3	1	5	3	4	2	4	3.333333333
11. I use flashcards with the new word on one side and the definition or other information on the other	2	1	1	1.333333333	1	3	5	3
12. I physically act out the new word	2	1	2	1.666666667	2	1	1	1.333333333
13. I review often	3	5	5	4.333333333	3	3	4	3.333333333
14. I schedule my reviewing so that the review sessions are initially close together in time and gradually become more widely spread apart	2	1	1	1.333333333	2	2	3	2.333333333
15. I go back to refresh my memory of things I learned much earlier.	4	5	3	4	5	3	4	4
Everage Score	3.333333	2.2	2.9333333	2.822222222	3.4666667	2.533333	3.4	3.133333333

คะแนนความถี่การใช้กลวิธีการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น เป็นภาษาแม่ (ต่อ)

ซึ่งดัดแปลงจากแบบวัดกลวิธีการเรียนของ อ็อกซ์ฟอร์ด Version 5.1 © R.Oxford. 1989

A.2 Cognitive Strategies	David	Ken	Jerry	Everage	Isumi	Taka	Yukiyo	Everage
16. I say new expressions repeatedly to practice them.	4	5	5	4.666666667	4	2	2	2.666666667
17. I imitate the way native speakers talk.	4	5	5	4.666666667	5	3	4	4
18. I practice the sounds or alphabets of the new language.	3	5	3	3.666666667	5	3	5	4.333333333
19. I use idioms or other routines in the new language.	5	5	5	5	5	3	3	3.666666667
20. I use familiar words in different combinations to make new sentences.	5	5	5	5	5	3	4	4
21. I initiate conversations in the new language.	5	5	5	5	5	4	3	4
22. I watch TV shows or movies or listen to the radio in the new language.	5	5	5	5	4	2	4	3.333333333
23. I try to think in the new language.	5	5	5	5	5	2	2	3
24. I attend and participate in out-of-class events where the new language is spoken.	5	5	5	5	5	2	2	3
25. I seek specific details in what I hear	5	5	5	5	5	3	5	4.333333333
26. I use reference materials such as glossaries or dictionaries to help me use the new	5	5	2	4	5	3	5	4.333333333
27. I make summaries of new language material	4	5	2	3.666666667	4	2	5	3.666666667
28. I apply general rules to new situations when using the language.	4	5	1	3.333333333	5	3	3	3.666666667
29. I find the meaning of a word by dividing the word into parts which I understand.	4	5	1	3.333333333	5	3	4	4
30. I look for similarities and contrasts between the new language and my own.	4	5	5	4.666666667	5	3	4	4
31. I try to understand what I have heard without translating it word-for-word into my own	5	5	5	5	5	4	4	4.333333333
32. I am cautious about transferring words or concepts directly from my language to the new language.	5	5	3	4.333333333	3	2	3	2.666666667
33. I look for patterns in the new language.	5	5	2	4	5	3	3	3.666666667
34. I develop my own understanding of how the language works, even if sometimes I have to revise my understanding based on new information.	4	5	5	4.666666667	4	2	3	3
Everage Score	4.526315789	5	3.8947368	4.473684211	4.684210526	2.7368421	3.57894737	3.666666667

คะแนนความถี่การใช้กลวิธีการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น เป็นภาษาแม่ (ต่อ)

ซึ่งดัดแปลงจากแบบวัดกลวิธีการเรียนของ อ็อกซ์ฟอร์ด Version 5.1 © R.Oxford. 1989

A.3 Compensation strategies	David	Ken	Jerry	Everage	Isumi	Taka	Yukiyo	Everage
35. When I do not understand all the words I hear, I guess the general meaning by using any clue I can find, for example, clues from the context or situation.	4	5	5	4.666666667	5	4	5	4.666666667
36. In a conversation I anticipate what the other person is going to say based on what has been said so far.	4	3	4	3.666666667	4	4	3	3.666666667
37. If I am speaking and cannot think of the right expression, I use gestures or switch back to my own language momentarily.	3	4	4	3.666666667	5	1	3	3
38. I ask the other person to tell me the right word if I cannot think of it in a conversation.	4	5	5	4.666666667	4	3	4	3.666666667
39. When I cannot think of the correct expression to say, I find a different way to express the idea, for example, I use a synonym or describe the idea.	4	5	5	4.666666667	5	4	5	4.666666667
40. I make up new words if I do not know the right ones.	2	1	1	1.333333333	4	1	3	2.666666667
41. I direct the conversation to a topic for which I know the words.	2	2	1	1.666666667	4	2	1	2.333333333
Everage Score	3.285714	3.571429	3.571428571	3.476190476	4.428571	2.714286	3.428571	3.523809524

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล นุสรา มัตฐิกิ

วันเดือนปีเกิด 30 กรกฎาคม 2519

สถานที่เกิด อำเภอสีชล จังหวัดนครศรีธรรมราช

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 1205/166 เดอะพาร์คแลนด์ ถ.บางนา ตราด แขวงบางนา
เขตบางนา จ.กรุงเทพมหานคร 10260

ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน -

สถานที่ทำงานในปัจจุบัน -

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2544 มศ.บ. (ภาษาอังกฤษ)

จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง

พ.ศ. 2551

กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา)

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ